

水母の生態

水母の生態

Kawairika

Al.hexth

2020

1 – Vstup na scénu

Kosmokoráb Bommu vystoupil v cílové oblasti z teleportu v nejvyšší pohotovosti, připraven vynutit si přiblížení k planetě, na kterou mířil, všemi prostředky. Měl k tomu pádný důvod: svou poslední návštěvu zde nezakončil vůbec v dobrém. Podařilo se mu sice opustit orbit aniž by došlo ke konfliktu, ale bylo to opravdu o vlásek. Jenže nyní byla situace naprosto jiná. Tentokráte už žádná shovívavost. Běda tomu, kdo by ho chtěl zastavit!

Přestože teleportovým přesunem překonal během okamžiku vzdálenost osmi světelných let, vynořil se s ohromující přesností pouhých dvaadvacet tisíc kilometrů od planety Bokweru – kvetoucího ráje, jež byl domovem téměř jeden a půl miliardy obyvatel.

Jenže posádka, napjatě sledující průběh přiblížení na svých zobrazovačích, Bokwer nedokázala poznat! Místo modravé perly, věnčené bělostnými závoji mračen, před sebou měla obrovitou kouli černého dýmu, protínaného záblesky bouří a katastrof.

Blízké okolí bylo přeplněno troskami. Mnohé ještě hořely. Z orbitální ostrahy zůstaly dva rozstřílené křižníky, propadající se bezmocně do žhavé náruče černé atmosféry. Komunikační sféra byla beznadějně zahlušená praskotem blesků a rušivými signály. A dole vládla totální anarchie a zkáza. Planeta byla v agónii.

„Ekvisito-?!“ řekla Bay nevěřičně.

„Jsme správně u Bokweru!“ potvrdil pilot okamžitě.

„Potvrzují,“ podotkl řídicí počítač korábu.

„Velký Leptone-!“ zašeptal don Ortogon, první důstojník korábu.

Teprve postupně si posádka sestavila obraz událostí.

Informace o katastrofě nedozírných následků, známé jako konec vesmíru, se sice podařilo udržet na vládní úrovni. Ovšem díky tomu, že obchodní lodě nemohly zaměřit Homicingu, stejně mezi obyvatelstvem narůstala nejistota. Ale to samo ještě neznamenal katastrofu, neboť planetární krizový výbor investoval obrovské prostředky a úsilí do mocné zastírací kampaně, takže se kupodivu dařilo udržet pořádek a atmosféru relativně klidného vyčkávání.

Jenže tok neoficiálních informací bezprostředně indikovaly i všechny tajné služby, včetně meziplanetárních. Poplašná zpráva se téměř bleskově dostala skrytými kanály do oficiálního ústředí Svazu planet.

Jedno velmi jízlivé heslo politiky učí, že centralizovaná a decentralizovaná vláda jsou nejhorší ze dvou možných variant. V tomto případě se však trpký vtíp stal příšernou skutečností.

Prezidium Svazu planet, vyděšené zmíněnou hrozbou jež vypukla v nedaleké soustavě Homicingy, okamžitě pochopilo, že taková zpráva by znamenala konec celého Svazu planet. Informace NESMÍ uniknout!

Uvedlo do pohybu své kosmické šiky a vyslalo je zařadit izolaci. Nebe nad Bokwerem zčernalo nespočtem lodí, které bez varování cíleně počaly likvidovat všechny prostředky mezihvězdné dopravy a komunikace.

Planeta musela zůstat zcela odříznuta! Prezidiální agresori prováděli svůj rozkaz důsledně a nelítostně, úplně stejně jako si zoufalý člověk utne infikovanou končetinu v naději, že se tím zachrání.

Zločin, k němuž se vláda Planetárního svazu snížila, nejenom že nešel ničím omluvit, ale dal všem Bokweřanům jasně najevo, kde je pravda. Bokwer byl prostě obětován.

Peklo, které na kontinentech propuklo, nelze dost dobře popsat. Bipolárně založená planetární vláda, fungující na patovém principu, se totálně rozpadla a celý svět zaplavil nepředstavitelný chaos.

Ani za ideálního stavu by se nestihl připravit smysluplný evakuační program pro víc jak zlomek Bokwerské populace. Po zákeřném útoku a v nastalé panice byla jakákoli záchrana zcela vyloučena. Svět, proslulý svou krásou, propadl globální hysterii.

První vlna nelítostné anarchie proběhla hned po útoku – lidé se jako v pominutí smyslů rvali o zbylé koráby se schopností teleportace. Jen málo z nich dokázalo planetu skutečně opustit. Pochopitelně. Nikdo nenechá odletět někoho místo sebe, raději ho zničí i s korábem.

Obloha nad Bokwerem, zmítána křečí nevýslovného dramatu, skrápěla povrch planety deštěm mrtvých bytostí a zničené techniky, padajících dolů k zemi jako srdcervoucí pláč umírajícího ráje.

Masakry ale neustávaly. Druhá vlna divokého ničení vybuchla krátce poté. Ti, co zůstali, se proměnili v lítou zvěř. Na co se chovat jako lidé, když svět stejně skončí? Veškeré smlouvy, dohody a pakty se mžikem proměnily v pouhý cár papíru. Prakticky z minuty na minutu zkolaboval globální finanční systém. I ti nejzarytější optimisté konečně se zdrcující jistotou poznali, že čísílka v počítačích bank nemají absolutně žádnou cenu.

Zato vše, co mělo nějakou hmatatelnou hodnotu, bylo okamžitě drancováno. Agresori a násilníci loupili a zabíjeli na potkání. Ale i utlačovaní počali zabíjet své pány, ublížení si vyřizovali skutečné i domnělé účty, souseď vraždil souseďa pro dávné křivé slovo. Po pár dnech se hrůzou a strádáním šílení lidí zabíjeli i pro láhev pitné vody...

Nebyl už nikdo, kdo by kohokoli mohl volat k zodpovědnosti. Policie se rozutekla bránit aspoň své vlastní rodiny. Armády odolávaly vlně anarchie jen o trochu déle, než podlehly také. Morálku udržela jen elitní vojenská jádra, seskupená kolem nejvyšších štábů. A generálové uposlechli bezcitnou vojenskou analýzu, jež jasně říkala že není lepší šance na vítězný útok než nynější izolace a zmátek. Zelené mozky, neschopné lidskosti ani za dané krize, aktivovaly nejtěžší útočný kalibr.

Utajená podzemní síla zbraní s opravdu velkým účinkem rozevřela chřtány a vyplivla ve sloupech ohně svůj smrtonosný obsah. Konečná.

Ještě nedohaslo běsnění jaderných démonů, a žezlo zkázy převzala probuzená tektonika a uragány, drtící vše na povrchu a roznášející smrtící látky z výbuchů, skladů bojových látek i ze zničených tajných laboratoří. Kontinenty, vzduch i moře naplnilo tolik jedů a radioaktivity, že nejdéle do roka většina biosféry neodvratně vymře.

Přesto se Prezidiální jednotky ještě jednou vrátily. Jen nakrátko, aby zkontrolovaly izolaci. Poté byl Bokwer ponechán své agónii.

Když orbit zanesl Bomma na odvrácenou stranu Bokweru, nespátřila posádka kromě blesků bouřek, výbuchů a požárů dole ani jedno světlo. Jen oblaka, těhotná radioaktivitou, a místa kam dopadly atomové střely, děsivě zářily ve vysokoenergetických spektrech. Hluboko pod korábem se prostírala jedy prosycená noční louka plná květů smrti. Sedmá komnata pekelná.

Zděšení na Bommově palubě bylo zdrcující. Nejen lidé, ale i androidé a dokonce i roboti byli v šoku z rozsahu hrůzy, kterou měli před sebou.

Silou vůle se don Ortoigon donutil naplánovat a spustit průzkum.

Dům mistra pokrmů Apsy Vanimy, pro kterého si vlastně přiletěli, dosud stál víceméně nepoškozen, ačkoli nedaleko zelo obrovské, několik set metrů dlouhé totálně vypálené místo. Kraj soukromého parkoviště nesl stopy po přestřelce, ale po někom živém ani stopy.

Ani jedna z dvanácti pátracích sond, které koráb vyslal do toho pekla, nezachytila o mistrovi pokrmů sebemenší informaci. A žádná z nich se nemohla vrátit na palubu, kvůli obrovskému zamoření kterému byla během plnění svého úkolu vystavena.

Po patnáct oběhů vyslal Bommu na desítky frekvencí volací sekven-
ci, a bedlivě naslouchal vším co měl k dispozici.

Jediné tři komunikační družice, hořící na svém neodvratném pádu do pekelné atmosféry, se z posledních sil pokoušely o navázání spojení, ale byly natolik poškozené, že signály nedávaly žádný smysl.

Jinak... nic. Praskání. Ticho. Sršení. Ticho.

U zničené planety se během té doby nikdo z okolních soustav neobjevil. Izolace, uvalená na Bokwer, byla absolutní. Ukázala se pouze tři Pulnillionská průzkumná plavidla. Bylo zvláštní, proč přiletěla z takové dálky. Nezaparkovala na orbitu ani nenavázala spojení. Provedla jen krátké přiblížení, načež zmizela pryč. Nenesla na domovský svět žádné dobré zprávy...

„Apsův koráb jsme také nenašli,“ shrnul Ortogon výsledky marného hledání. „Třeba se mu podařilo odletět...“ Nedodal, že zrovna tak mohl skončit jako kterýkoli z milionů vraků, které pokrývaly zizvený povrch planety či zmizely beze stopy v temných hlubinách oceánů.

„Zbývá možnost že se skryl záměrně,“ nadhodil Bommu. „Nechtěl, abychom se kvůli jeho záchraně vydávali v nebezpečí. Přesněji aby ses do nebezpečí vydala ty, Bay...“

„Mlč!“ štěkla kapitánka. Rána v jejím srdci, způsobená ztrátou člověka který ji miloval, byla příliš bolestivá. Zavřela oči, aby zadržela slzy. Bylo to tím horší, že měl mozek korábu dost možná pravdu...

Ach, Apso. Navždy na tebe budu myslet...

„Padáme odtud!“ vykřikla.

„Ekvísito! Přesun!“ velí don Ortogon pilotnímu robotovi.

O okamžik později již Bommu plul volným vesmírem v blízké neobsazené soustavě. Nebyl tam sám: kolem skomírajícího červeného trpaslíka vyplašeně poletovala slabá stovka malých objektů. Byly to lodě, které se přece jen dokázaly zachránit z Bokweru a nyní zděšeně přemýšlely, co dál.

Don Ortogon si s kapitánkou vyměnil významný pohled. Fakt, že uprchlíci nehledali spásu u nějaké z okolních osídlených soustav, mohl znamenat jen jedno: zkusili to, a žádné pomoci se tam nedočkali!

„Svaz nám nějak praská ve švech,“ podotkl don temným hlasem.

Nejedno z vesmírných plavidel, která se nějakým způsobem dokázala prodat z Bokweru ven, na tom nebylo moc dobře, ale Bomma volala povinnost jinam. Kapitánka Bay O'Nett neprodleně nařídila další přesun, tentokráte k další z blízkých planet, jménem Skaringa.

Ani k té nemířili s příjemnými pocity. Prakticky celá posádka by nejraději svůj macešský domovský svět už nikdy více neviděla, ale měli tam závazek. Nuže tedy, do toho!

Teleportový agregát polkl porci energie, rozeplnul předivo kosmické reality, pronesl koráb skrz svinuté dimenze a opět ho bezchybně vetkal v gobelín běžného časoprostoru. Bommu s ohromující dokonalostí vystoupil z teleportu šestnáct tisíc kilometrů od od cílové planety. Uši detekce našpicované, všichni naslouchali vysílání.

A ono nic!

Skaringa nevzrušeně žila svým maličko těžkopádným, všedním životem. Žádný chaos na orbitu, žádný zmatek na informačních a zpravodajských frekvencích. Vláda očividně dosud dokázala udržet embargo na zprávu o konci světa. Obdivuhodné, i při své děsivosti. Ale kapitánka i první důstojník sami nejlépe věděli, jak moc je Skaringa proslulá svým tvrdým, zkostnatělým, autoritářským režimem.

„I tak jsem si jist, že to nebude mít dlouhého trvání,“ podotýká don Ortogon. „Žádný, sebesilnější totalitní systém nevydrží pohled do tváře nevyhnutelného zániku. Ale my máme jedinečnou šanci, Bay...“

„Já vím.“ Kapitánka myšlenkou aktivuje spojení.

„Bay!“ Ten úžas, když mladá doktorka Luka na tajném čísle komlinku bere hovor, těžko popsat. „Kde jsi, holka? Jak se máš-?!“

„Luko,“ přerušuje kapitánka její slova. „Není čas na dlouhé řeči. Bleskově svolaj svojí skupinu. Nic si s sebou neberte! Všechno nechte být! Nic nedokončujte, nikde se nezdržujte, na nikoho dalšího nečekejte! Popadněte nejbližší modul, který vás dostane ven z atmosféry. Vypalte nahoru, jak nejrychleji to půjde, a nenechte se zastavit! My si vás na orbitu vyzvedneme.“

„Bay-??“ třeští Luka nechápavě oči.

Kapitánka nespokojeně sevře rty. To jsem si mohla myslet. Žasne, váhá a ztrácí čas. „Luko, u všech spálených komet! Myslím to smrtelně vážně! Každá vteřina má cenu života! Ozvěte se z orbitu! Běž už! Běž!!“

Vypíná spojení.

„Snad jsem jí vystrašila dostatečně...“ opře se Bay do křesla a aniž by užívala nějaké technické rozhraní, znovu se napojí na informační síť korábu. Ani ne před dvěma týdny zjistila že dokáže vymístit své vědomí do jiných systémů – technických, i biologických. Díky této schopnosti

nyňi pomocí Bommových elektronických smyslů osobně sleduje vybrané kritické uzly planetární komunikační sféry.

Sekunduje jí půvabná rudovlasá androidka Louve, která kupodivu ovládá podobnou schopnost. Získala ji jako posmrtný odkaz dnes již neexistujícího světa. Tato zcela kromobyčejná dvojice bytostí by dokázala svou pouhou existencí způsobit ve vědecké i humanistické sféře Svazu planet hotovou revoluci - pokud by o nich ale někdo věděl.

Dole na glóbu je zatím klid. Kdo bude rychlejší? Zpráva o počínajícím rozpadu Svazu planet a reakce planetární vlády, anebo přátelé na povrchu? Minuty ubíhají v mlčenlivém, drásavém napětí.

Náhle probleskne poplašná zpráva na jedné veřejné lince.

Ne, to byl jen omyl.

„Nebyl...“ kontruje Bommu varovně. Planetární vláda právě vyhlásila drastické zastavení toku informací a meziplanetárního provozu.

„U Leptona!“ vykřikne Bay a myšlenkou znovu zapne komlink. Tentokrát to trvá déle, než naskočí spojení - komunikační sféra je přesycena zmatenými dotazy i kaskádami rozkazů. Konec průtahům činí Louve – opouští své syntetické tělo, proniká do planetární sdělovací soustavy a násilím zjednává požadovaný hovor. Jakmile se otevře kanál, Bay volá - ne, přímo řve: „Luko! Padejte! Nebe se vám zavírá! Zmizte nahoru! Hnéééd!!“

Obraz se třese. „Jo, běžíme!“ slyší Luku. „Proč se zavírá?!“

„Až pak! Hlavně makejte!!“

Ve zvukovém pozadí cosi zapraská, obraz se na okamžik roztrhá a když se znovu stabilizuje, je na něm jen velmi blízký záběr na plochu parkoviště. Několik dalších prásknutí výmluvně dokresluje, co se právě dole na planetě stalo.

Ne, to ne-!

NE!!

*

2 – Nezastavitelní

Nepopsatelná zuřivost doslova vykopla Bayino vědomí z jejího těla. Neuvažovala, nepřemýšlela, prostě se to dělo někde mimo její rozum. Zatímco její biologická schránka zůstala bezvládně v řídicím stanovišti, vědomí letělo po radiových linkách prostorem dolů k planetě.

Dostat se přes komunikační kanály na povrch, pro ní byla otázka dvou sekund. Cestou pochopila, proč Skaringa udržela zprávy utajené tak dlouho: tolik a tak masivních cenzorských barikád dosud nikdy nikde v elektronickém světě neviděla.

Lokalizovat parkoviště orbitální dopravy, na němž vedle nehybných těl ležel i komlinkový aparát, jí trvalo další dvě sekundy.

A přesně po těchto čtyřech sekundách se Luka zvedla ze země. Bay poprvé místo cizího elektronického systému stoprocentně infiltrovala něčí organismus. A rovnou pět naráz!

Ti dva strážci, kteří se obezřetně přibližovali k zasaženým tělům, museli být hodně vyděšeni už jen z toho, že na kategorický příkaz systému zastřelili lidi, kteří se ničeho nedopustili. A to nebylo nic proti tomu, jak žasli když se těla počala znenadání zvedat!

„K zemi! Lehnout!“ křičeli, ale znělo to spíš jako volání o pomoc.

Prásk!

Další projektil vnikl do těla Luky, ve zlomku sekundy se prokousal skrz a s rudou fontánou vylétl na opačné straně.

Bay se ani neusmála. Pitomečci. Jak chcete zabít mrtvého...

K dalšímu výstřelu nedošlo. Androidka Louve, která již byla - podobně jako kapitánka - vědomím přítomna v okolní informační síti, stočila let nejbližšího dopravního dronu na hlavy obou střelců. Smazaný první zákon robotiky v jejích obvodech vydal své ovoce, a podle známého hesla „pošli to dál“ nyní smazal dvojlenný zákon totality stojící se zbraněmi v rukou na parkovišti.

Orbitální modul kousek od nich samočinně otevřel vstup a zapnul motory. Zda to měl na svědomí Bommu na vysokém orbitu, nebo část kapitánčina vědomí zanechaná v jeho palubní síti, by se asi těžko určovalo.

Krátká chvíle, v níž mrtvá těla poněkud nekoordinovaně nepochodovala dovnitř, by jistě byla perlou všech hororových festivalů. Vstup zaklapl a modul prudce vystartoval k obloze. Šlo o vteřiny.

Skaringa však již připomínala poškozené vosí hnízdo. Z tisíců míst vzlétaly vojenské i policejní stroje, které měly jediný rozkaz: vše z orbitu poslat k zemi - po dobrém či násilím - a nic nepustit z povrchu nahoru!

Netušily, do čeho se řítí. Proti palebné převaze těžce vybaveného Bomma neměli syntetičtí strážci planetárního despotismu sebemenší šanci. Než vládní křižník dostal koráb do zaměřovačů, modul s uprchlíky již přistával v Bommově doku. Vzápětí ostrahu orbitu dostihla děsivá zpráva o konci vesmíru, která se jako vlna totální paniky šířila po celém glóbu. Pak už měl každý vlastních starostí dost. Bommů uzavřel nákladní dok a bez ohledu na Skarinžská orbitální pravidla zmizel teleportem pryč. Čas měl totiž stále cenu zlata.

Mezi různými technologiemi, jež koráb v minulosti posbíral na své nedlouhé, ale značně dobrodružné cestě prostorem Svazu planet, byla i mechanicská „ošetřovna“ - jako buňka vypadající, poněkud ďábel-ské, lidským rozumem těžko pochopitelné zařízení, které dokáže s biologickou hmotou prakticky cokoli. Včetně vrácení do života.

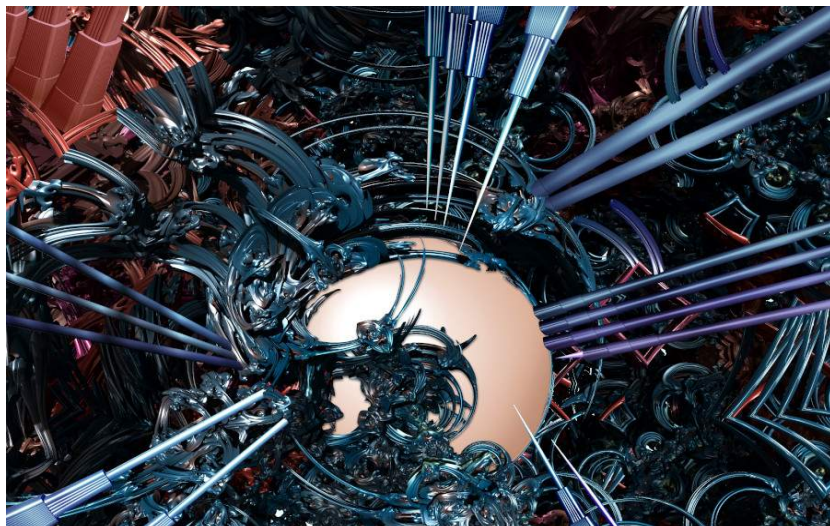
Takže Mario, Emil, Luka, Alsaina a Boris zanedlouho seděli s původní posádkou Bomma ve velínu, ani nedýchali, a snažili se každý po svém vyrovnat s faktem, že jsou živí, i když vlastně mrtví.

„Bay...?“ řekl jen don Ortoگون mírně zaraženě.

„Nevěděla jsem to. Fakt ne!“ ohradila se kapitánka. Mluvila pravdu. Skutečně netušila, jaké vedlejší účinky má totální revitalizace pomocí mechanicských zařízení. A tak k lidem, „mimotoěňákům“, androidům a robotům na palubě Bomma přibyla i skupina nemrtvých.

Inu - co ještě může někoho při konci vesmíru překvapit...?

*

3 – Porada

Když největší vlna emocí opadla, sezvala Bay palubní společnost k poradě. Celou - to jest nejen živé a nemrtvé, ale i androidy a roboty. Včetně mozku korábu samotného, který - aniž přestal bedlivě sledovat okolní vesmír zda odněkud něco nehrozí - si vzal slovo úvodem.

„Nemáme na výběr,“ konstatoval zpřímá Bommu. „Protože ničivý jev, rozšiřující se z bývalé Homicingy, patrně nepůjde zastavit, je nutno dosáhnout takovou vzdálenost od čela zkázy, aby nás nedostihla za našich životů.“

S využitím dostupných údajů jsem spočítal, že optimum křivky úspěšného exodu pro nás leží někde kolem čtyř set padesáti až pěti set světelných let od epicentra.“

Nikdo počítač nepřerušoval. Nebylo k tomu co dodávat.

„Zpočátku se zdálo, že máme k dispozici dvě únikové varianty,“ pokračoval mozek korábu. „Buď se můžeme držet oblastí s vyšší hustotou soustav, nebo naopak zamířit do prázdnějších prostor. Jak sami snadno nahlédnete, vše má své pro i proti. Hustěji obsazené oblasti slibují větší šanci nalezení vhodného exilu, ale současně jimi bude postupovat největší díl současných i budoucích uprchlíků. Sektory s řídkým zastoupením soustav nám sice neposkytnou žádnou podporu, ale zase tam bude mnohem klidněji a bezpečněji.“

Bay si všimla, jak si při těch slovech nemrtví vyměnili znepokojené pohledy. Nemají to lehké, pomyslela si. Jejich životy teď závisí na bezchybném chodu ošetřovny. Ale lehké to nemá nikdo z nás.

„Ve skutečnosti pro nás připadá v úvahu pouze druhá varianta,“ pokračoval mezitím Bommu. „Ideální by bylo najít dostatečně odlehlý svět, kde by se dalo zakotvit a usadit na povrchu aniž by hrozilo, že zažijeme příval prchajících. A to v hustě obydlených sektorech nepůjde. Nejenom že tam není možno najít nic, co by již nebylo obsazeno. Ale i kdybychom takové místo našli, museli bychom o něj nepochybně neustále bojovat s dalšími a dalšími příchozími.“

Co se naší síly týče, jsme na tom sice relativně velmi dobře, ale jsou tu dva rizikové faktory. Za prvé – efekt obležené pevnosti. Nemáme zdroje z nichž bychom mohli obranu obnovovat proti stále novým a novým útokům. Druhý problém je morální: museli bychom bez milosti hájit své zásoby proti lidem, kteří sami zoufale hledají pomoc. Dovolují si předpokládat, že to by se vám nelíbilo.“

„Předpokládáš dobře,“ souhlasil tiše don Ortogon.

S krátkou zvonkohrou se mezi nimi zobrazila holografická projekce, ukazující okolní vesmír. Rudě poblikávající bod představoval současné

epicentrum zkázy - bývalou Homicingu, zelená střelka polohu korábu. Pak se některé úseky mapy pokryly šedou mlhou. Nebylo jich mnoho. Osídlené oblasti Svazu planet byly jen úzkými řetězy oáz v mrtvé vesmírné prázdnotě.

„Šedé jsou oblasti, jež nevyhovují našim záměrům,“ referoval Bomm. „Doporučoval bych tedy zamířit do nějakého z neoznačených sektorů. V tomto případě však analýzy úspěšnosti nemám, protože nikdo neví, co nás tam může čekat. Žádný z dostupných parametrů plánování nemá takovou váhu, aby bylo možno na něm vystavět věrohodnou předpověď. Kromě zásob, které nám bez doplňování, pro současný počet osob a režim spotřeby, dojdou za šest let...“

„Nesmírně dramatická situace ve Svazu planet, tak jak zrovna probíhá, bude postupně vychládat,“ převzal slovo don Ortogon. „Zčásti tím, jak konec vesmíru pohltí ty, kteří nedokáží utéci, a dílem protože se s rostoucí vzdáleností zvětšuje prostor, co něhož se dá uprchnout. V osídlených soustavách, vzdálených více jak sto světelných let, už nad tím nemálo bytostí určitě mávne rukou - i když se o zkáze dozvědí, prostě rezignují s tím, že je to za jejich života stejně nedostihne. A počet osob, ochotných zamířit pryč do nejistého vnějšího vesmíru, bude s rostoucí vzdáleností ještě víc klesat.“

Pokud nějaká z planetárních vlád přece jen dokáže zajistit exodus civilizace, nejspíše bude jeho cílem nějaká ze satelitních galaxií. To řešení ale není pro nás, opět ze dvou důvodů.

Zásadní je ten, že nemáme teleport druhého řádu. Nezaměříme ho na tak vzdálený cíl. A druhý je ten, že je velká otázka, jak se satelitní galaxie zachovají k uprchlíkům z oblasti, která si nad nimi z pozice síly dlouhou dobu nárokovala ne vždy vítanou nadvládu.

Čili zůstáváme v galaxii.

Spolu s Bommem odhadujeme, že někde kolem dvě stě padesátého světelného roku od epicentra se stěhování prakticky zastaví: lidé budou doufat, že než k nim konec vesmíru dorazí, vědecký pokrok si s nenadálou zkázou nějak poradí. Ovšem o uprchlíky velký zájem dozajista nebude. Prchající tedy nejspíše zaplaví dalších sto světelných let.

Proč zrovna tolik? Neplánovaný exodus většině z nich sebere všechny síly i prostředky, proto přijmou první možnost, která se jim naskytne, aby se někde mohli usadit. Ti odvážnější a vytrvalejší možná poputují ještě nějakých padesát, osmdesát srků dál, než to vzdají. Tolik k důvodům, které nás s Bommem vedly ke stanovení již vyřčené putovní vzdálenosti.“

Boris se zhluboka nadechl, což bylo znamení že bude mluvit. Coby nemrtvý nepotřeboval zrovna moc dýchat, a vědomě musel nabrat do plic vzduch, když chtěl něco říci.

„Měla jsi nás upozornit rovnou, o co jde,“ obrátil se kriticky na kaptánku. „Takhle jsme vůbec netušili, proč máme utíkat...“

„Nešlo to. Filtry cenzorů by okamžitě zablokovaly hovor, kdyby padlo nějaké slovo o konci vesmíru.“

„Můžeme se vrátit a zachránit ještě někoho?“ zasáhla do hovoru napjatou poznámkou Alsaina.

„Můžeme, ale téměř jistě by se nám to nepodařilo,“ ujal se odpovědi mozek korábu.

„Tady rozhoduje nějaký zatracený počítač nebo co?!“ rozkřikla se mladá kamarádka. „Ortogone? Bay?! Tak řekněte něco!“

Bay si bezeslovně vyměnila s Bommem několik vět.

„Dobře, pokusíme se. Alsaino, připrav si komunikátor a přes třetí kanál ho napoj na vnější lodní soustavu. Jak se vypoříme, volej!“

Myšlenkou se dotkla mozku robota Ekvisita, který zastával funkci pilota. „Směr Skaringa, start,“ řekla. Svět blikl, stálíce skokem změnilly svá postavení, a po Bommově pravém boku se objevila jasná oběžnice.

„Vypadá to docela dobře, ne?“ prohodil Mario s nadějí v hlase, zatímco Alsaina chvatně aktivovala zvolenou adresní sekvenci.

„Moc ne,“ poznamenal nesouhlasně Bommu a promítl na zobrazovač několik zvětšených výřezů. V atmosféře se bojovalo! Když oko přivyklo chaosu, bylo možno vysledovat, že nějaké lodě nemilosrdně brání jiným v odletu z atmosféry. Vzhledem k tomu, že civilní plavidla neměla žádnou výzbroj, odehrávala se na nebi Skaringy hotová jatka. Planeta radikálně nechtěla dopustit, aby obyvatelé v panice uprchli.

„Jsme odhaleni,“ upozornila androidka Louve, velitelka detekce. Radary orbitálního dozoru, pročesávající celé okolí planety, již vyhmátly návštěvníky, a vzápětí k nim letěla jasná výzva:

„Korábu bez domoviny na dráze 16536! Neprodleně opustte výsostný prostor Skaringy! Další varování nebude!“

„Pořád nemám spojení! Musíme níž-!“ zvolala Alsaina odhodlaně.

„Alsainočko,“ vzala jí lékařka za ruce, „to bychom ale museli zabítet. Ty křižníky nás blíž bez boje nepustí...“

Dívka otevřela ústa jako by chtěla něco říci, ale zůstala němá. Jen oči se jí zaleskly slzami.

„Ani to nepomůže,“ zasáhl don Ortogon. „Skaringa zapnula rušičky. Žádná frekvence není dostupná. To je úplná informační blokáda...!“

„Pozor, jsme napadeni!“ zazněl náhle hlas mozku korábu. Od křižníku, který mezitím stále páčil po vzlétajících strojích, vyrazily tři velké raketové střely přímo k nim.

„Honem pryč!“ vykřikl vyděšeně Mario.

Bommu však byl tvrdý oříšek: na letících tečkách se bleskově usadily zaměřovací symboly palubní obrany a výboje energie neomylně proměnily rakety v rozpínající se chumel ohně.

Kapitánka Bay ale nestála o boj. „Ekvesito, vrať Bomma zpět,“ velela.

Vyčkala těch pár sekund, než robotický pilot přenesl kosmolet pryč do nehlídané soustavy, a otočila se k hostům. „Viděli jste sami. Skaringa už nikomu nedovolí to, co se nám podařilo s vámi. Lituji, Alsaino. I kdybychom se pustili do boje, bez spojení dole nikoho nenajdeme, stejně jako na Bokweru... Nezbývá než spasit sami sebe.“

Chvilí bylo ticho.

„Děkuji, že jste to aspoň zkusili,“ řekla Alsaina šeptem.

„Pokud je ale situace tak vážná, měli bychom se raději držet hustěji obsazených oblastí,“ vrátil se k tématu Boris. „Je tam větší šance opravit ošetřovnu, kdyby se náhodou pokazila. Jak víte, je to naše jediná naděje, že se zbavíme toho divného stavu v němž jsme...“

Ortogon pomalu přikývl. „Děkuji za názor, Borisi. Tvá námitka má ale jednu vadu: nikde ve Svazu nenajdeme náhradní díly k mechaniciánské ošetřovně. Oproti tomu riziko že ošetřovnu poškodí útočník, je vyšší než hrozba jejího selhání na nějakou vadu.“

Boris nespokojeně zavrtěl hlavou. „Tvrdíte že jste dobře vyzbrojeni i vybaveni. Myslím že cílem násilí budou logicky spíše slabé stroje. Každý si raději vybere snadnější kořist.“

„Kromě planetárních mocností, zcela zoufalých jedinců a sebevrahů,“ podotkla Bay. „Borisi, soustavy, přes které se uprchlíci povalí, jistě nebudou sedět se založenýma rukama. Někde jim zprvu možná budou pomáhat, než zjistí, že je to samotné ničí. Jinde se s uprchlíky nebudou bavit vůbec, a dost možná že někde si z nich udělají vítaný zdroj zisku, neboť nebudou mít žádné zastání.“

„Z mého pohledu považuji za nejvážnější hrozbou Mechaniciánské invaze,“ zasáhla do hovoru androidka Louve. „Inteligentní stroje sice také prchají, ale je jim jasné, že se Svaz planet rozpadá. Část z nich jistě napadne myšlenka, že by tam mohli snadno získat kořist.“

„Osobně bych riziko, že by nějaký bludný Mechanician napadl zrovna nás, považovala za nízké,“ nesouhlasila Luka.

„Naopak, dost velké,“ odpověděl Bommu. „Mechaniciané si rychle uvědomí svou převahu nad objekty Planetárního svazu. Ale rozhodně se nebudou spokojovat se slabými loděmi, protože tam jim kyne nízký, nebo i zanedbatelný zisk. Díky své technologické nadřazenosti budou atakovat ty největší a nejsilnější, podobně jako se velrybáři nezahazují s malými rybkami. Bez přehnané namyšlenosti soudím, že i my spadáme do té množiny, po které takřečení velrybáři půjdou.“

„Já ho nemám rád!“ prohlásil Emil na Bommovu adresu, a otočil se k Bay. „Lidi, kam jste dali rozum, že vám tu kecá do velení nějaká škatule plná drátů?!“

Bay na něj mlčky hleděla. Sama také Skarinžanka, moc dobře věděla o tvrdošijné kastovní nadřazenosti lidí nad vším, co nebylo rozeného původu. Ale neměla vůbec chuť se s Emilem dohadovat.

„Skvělý nápad,“ řekla najednou. „Zkombinujeme obě varianty tak, abychom z nich měli největší užitek.“ Vstala. „Louve, pomůžeš mi s přípravou. Za půl hodiny u mě. Děkuji všem, porada skončila.“

Opustila místnost, aniž dala jakékoli vysvětlení.

„Done-?“ podíval se Boris udiveně na dona Ortogona. „Vážně je Bay kapitánka? Nemělo... ehm, nemělo by se to třeba přehodnotit?“

První důstojník pomalu zavrtěl hlavou. „Došli jsme společně k dané hierarchii na palubě, a považujeme ji za optimální.“

„Ví někdo, co má v úmyslu?“ tázala se zaraženě Alsaina.

Androidka Louve nejspíše věděla, ale protože již pochopila jak citlivě noví příchozí reagují na slova syntetické posádky, seděla bez hnutí a ani nemrkala.

Don Ortogon maličko povzdechl. „Bay je velmi komplikovaná osobnost,“ řekl opatrně. „Ale jsem si jist, že chce přežít zrovna tak jako my.“ Rozpřáhl ruce. „Neptejte se, co chystá. Ale věřte jí...!“

*

4 – Velryba na lovu

Zkáza postupuje. Žádný teleport již nejde zaměřit blíže než světelný měsíc od bývalé Homicingy. A nedostupná oblast stále roste předpokládaným tempem – rychlostí světla.

Planetární svaz končí. Každá planeta teď bojuje sama za své vlastní přežití, a podle očekávání vesměs nehodlá poskytovat zoufalcům, kteří přilétali z ohrožených oblastí, žádnou trvalou podporu.

Kospo a Kosarm - kosmická policie a kosmická armáda - dva hlavní mocenské pilíře, kterými si Svazové prezidium vynucovalo poslušnost, sice oficiálně existují dále, ale mají už prakticky nulový stav. Všechny planetární vlády s okamžitou platností stahují poskytnuté jednotky k ochraně vlastního území.

Soustavy Sirkima, Orkol Plag, Niwia i jejich satelity jsou po Bokweru a Skarinze další na řadě v horizontu dvanácti roků. Miliony strojů, schopných teleportu, z nich mizí jako lavina pryč, do vzdálenějšího vesmíru.

„Všichni blázní, jako by jim za patami hořelo,“ komentoval to kysele Boris. „Já na jejich místě bych se nejprve vybavil...“

„Také jsem o tom trochu přemýšlela. Byl bys ochoten pro získání vybavení se dopustit i násilí?“ tázala se ho opatrně androidka Louve, která nevzdala snahu otupit ostří averze nemrtvých vůči syntákům na palubě Bomma.

„Co je tobě do toho, co bych byl ochoten?!“ vyjel popuzeně.

„Promiň prosím, jen jsem chtěla přispět k vyjasnění otázky... Všude vládne chaos a anarchie. Peníze ztratily veškerou cenu, takže bys nic nekoupil, nikdo by ti nic nedal dobrovolně...“

„Něco by se určitě našlo,“ mávl rukou.

„Ano, možná. To by ale také bylo jediné, na co by ses pak mohl spoléhat,“ namítla mírně. „Vzdálenější světy budou poskytovat podporu pouze prvním vlnám utečenců, než dojdou zdroje. Všichni další pak budou odmítáni. A někteří lidé tohle ví, takže utíkají jak o život aby byli mezi těmi prvními.“

„Víš co?! Vůbec na mě nemluv, dokud nebudeš tázána!“ otočil se k ní pohrdavě zády, aby zakryl fakt, že na její slova nemá protiargument.

Kosmičtí lupiči a piráti měli hody. Uvědomili si, že na ně planetární vlády nebudou mít čas ani kapacity, a počali drancovat uprchlické konvoje jak černá ruka.

Vše dovršili Mechaniciané. Iluze nezdolnosti, kterou kolem sebe Svaz planet dosud dokázal udržet, se během několika prvních střetů

zcela rozplynula, a inteligentní stroje vtrhly do lidského sektoru s nevídanou surovostí a dravostí.

Bommu zatím prováděl své zámysly. Vyčkával. Skryt silnými maskovacími prostředky, sledoval v důležitých bodech průběh událostí, díky čemuž kapitánka s Louve mohly upřesnit zatím neznámý plán.

Během čekání se k nim dvakrát přiblížil nějaký loupeživý agresor, jehož detekce dokázala proniknout maskovacími sférami Bomma. Ale kombinace Skarinžské, Homicingské a hlavně Mechaniciánské techniky působila sama o sobě tak hrozivým dojmem, že posádka nikdy nebyla nucena předvést, jak si dokáže zajistit bezpečí vlastními silami.

„Tak kdy konečně něco uděláme?!“ remcal Emil, když čas ubíhal a nikdo se neměl k žádné slíbené akci.

„Až Bay zavelí,“ ujistil ho Ortoyon.

„Zavelí vůbec?“ přidal se Mario. „Už dva dny trčíme v prostoru, a nic!“

„Neškodilo by víc důvěry ke kapitánce-!“ zamračil se důstojník.

Jenže Emil se nedal. „Jak můžeme mít důvěru k velitelce, která si na poradu přizve raději syntáka místo člověka?!“

„Synku,“ zavrčel don, „Bay nás úspěšně provedla nejděním nebezpečím. Oproti tomu ty nejsi ten povoláný, který by měl co mluvit do toho co dělá, a jak to dělá. Tím diskusi končíme!“

Trvalo však ještě další dva dny, než dala Bay O´Nett příkaz k akci.

Bommu se vynořil z teleportu v jednom z přeplněných sektorů, a bez váhání zamířil do hustého a chaotického proudu vesmírných objektů.

Don Ortoyon, sledující trajektorii, měl ve velínu tentokrát hlavní slovo; kapitánka se rozhodla nezúčastnit.

„Done?!“ vrazil do řídicího sálu Mario. „Co se stalo Bay?“

Důstojník se ohlédl. „Proč by se jí mělo něco stát?!“

„Zastavil jsem se u ní, a leží tam jak bez ducha-“

Don Ortoyon svažil obočí. „Pokus se příště zbytečně nerušit soukromí lidí, hochu. Jestli chceš, sedni si, a do ničeho se neplet.“

Otočil se zpět ke svému panelu. „Bommu?“ oslovil mozek korábu. „Skutečně je tam?“

„86 ze sta, že je,“ potvrdil palubní počítač.

„Kurs ukazatel B,“ přemístil Ortoyon svou značku, určující směr plavby prostorem.

„Done, ale to je kolizní kurs!“ namítl ihned Ekvisito od řízení.

„Nic co bych nevěděl,“ opáčil don, a ostřejším tónem dodal: „Vykonej rozkaz!“

„Provedu!“ potvrdil robot.

Naléhavost Ortoigonova příkazu nebyla samoučelná. Od jedné nedávné události měla syntetická část posádky, včetně mozku korábu, vymazaný trojjediný zákon robotiky. Tato důrazně nedoporučovaná operace o něco později přinesla kardinální úspěch, ale mohly by nastat situace, kdy by riziko převýšilo zisk.

Mohutný Bommu změnil směr a jakoby bezděčně mířil přímo k zamaskovanému Mechanicianovi.

„Kontakt za pět, čtyři...“ odpočítával Bommu.

Mechanician Delkwork musel být dozajista velmi potěšen.

Byl tak důkladně skryt, jak to dovedou jen dokonalé stroje. Ukotven poblíž proudu uprchlíků, bez pohybu číhal na kořist, která by mu stála za útok. Velký Bommu, který se mu doslova naservíroval až pod nos, byl právě takový objekt.

Delkwork zrušil maskování a vyrazil. O úspěchu svého manévru nepochyboval ani v nejmenším: výzbroj, obranu i manévrovací schopnosti měl dozajista mnohem větší, než předpokládaná kořist.

Jenže v ten okamžik řekl Bommu: „Byl tam. Akce!“

Kapitánka Bay O'Nett, ležící v kajutě, se vzepřela myšlenkou a vyskočila ze svého těla. Následována Louve, vrhla se napříč prázdnotou přímo vstříc blížícímu se Mechanicianovi.

Velryba se vydala lovit velrybáře!

Inteligentní stroje jsou bezesporu vybaveny na přežití ve všech myslitelných situacích, do nichž by se mohly dostat. Ne však proti astrální invazi.

Bay prolétla ochranné bariéry i pancíře Delkworka jako ostrá jehla tenkým plátnem, a zakousla se přímo do Mechanicianova jádra.

Taková diverze přesahovala všechny Delkworkovy obzory - vždyť se nepřítel ocitl náhle přímo uvnitř něj!

Situace ale byla ještě horší, neboť neměl jak proti nečekané hrozbě bojovat. To nebyl hmotný protivník, kterého by bylo možno anihilovat. To nebyl počítačový virus, který by se dal izolovat a vymazat. Tajemný vliv nešlo ani nijak odstínit!

Nepopsatelné zděšení, jež se Delkworka zmocnilo, však trvalo jen několik sekund - do doby, než Bay ochromila Mechanicianovo jádro a zaujala jeho pozici. Louve se mezitím usilovně starala o zřízení rozhraní mezi vědomím kapitánky a systémy Mechaniciana. Dokud totiž z jádra nepřijdou nové instrukce, Delkworkovo tělo bude nadále provádět ty původní - to jest útočit na Bomma.

Konečně!

„Máme ho,“ objevila se před Ortogonem na zobrazovači zpráva, kterou k nim předaly Delkworkovy komunikační aparatury. Spolu s tím Mechanician přerušil útok, zavolal si zpět drony, které už se chystaly porcovat domnělou kořist, a zaujal paralelní trasu vedle Bomma.

Kolem však propukl nepopsatelný chaos. Objevení Mechaniciana u konvoje vyděsilo každého kdo to viděl. Ačkoli Bommu vysílal signál „nic nehrozí“, nikdo mu nevěřil. Všechny lodě se snažily co nejrychleji zmizet. Která mohla, ihned zapnula teleport, aniž dlouho vybírala kam: je jedno kam skočí, hlavně ale rychle! Která nemohla, ždímalas své lineární motory na doraz, jen aby zvětšila vzdálenost mezi sebou a hrozbou. Někteří zpanikaření nešťastníci dokonce zahazovali své náklady, jen aby mohli odletět rychleji.

„Posbíráme co půjde,“ řekla Bay z nitra Delkworka, a z doků Mechaniciana se vyrojila armáda dronů, které hbitě a cílevědomě počaly plnit zadaný úkol.

„Stali se z nás piráti...“ řekl Mario hořce, když to viděl.

Ale Ortogon ho vyvedl z omylu. „Sbíráme jen svou odměnu za odstranění hrozby, které by tu nikdo jiný nedokázal vzdorovat. Stačí se podívat kamerami do Delkworkových skladů. Obsahují množství ukořistěného nákladu. Nepochybně už napadl několik lodí.“

„Raději ho k tomu moc nevybízej,“ slyšel ale ve svém komunikátoru Bayin varovný hlas. „Ten Mechanicianský vrahoun má v kontejnerech i biologickou kořist, ovšem poněkud nevkusně naporcovanou. Nejspíše posádky korábů, které už vyplenil. Nenápadně se toho zbavím, ale nenech naše hosty to spatřit. Zbytečně by je to mohlo vyděsit...“

„Done-?“ otočil se udiveně Mario, když důstojník bleskovým pohybem vypnul přenosové okruhy.

„Nic nebude!“ prohlásil don nesmlouvavě. „A konec řečí!“

„Sami tvrdíte, že máte Mechanicianskou výzbroj! K čemu tedy potřebujeme dalšího Mechaniciana? Podle mě to bylo úplně zbytečné riziko!“ mračila se Alsaina.

„Dva jsou více než jeden,“ pravil Ortogon stroze.

Když Bay O'Nett dostatečně pozměnila Delkworkovo jádro, předala správu získaného korábu Louve, a vrátila se na Bomma do svého těla.

„Bylo to nakonec lehčí než jsem čekala,“ poznamenala, když se zastavila na chvíli za ostatními. Její hlas však zněl hodně unaveně. Vyčerpání po astrálním útoku na ni dolehlo jak olověná deka. „Ortogone... teď je správný čas se vypařit. Vezmi nás do prázdna, já se jdu trochu vyspat. Chci se probudit někde daleko pryč odtud...“

*

5 – Vytoužený objev

„Jsem tu,“ vstoupila Bay zpět do velína po pouhých čtyřech hodinách.

„Jak se cítíš?“ otočil se k ní Ortogon.

„Neřeš,“ mávla rukou, a aniž se ptala, dodala: „Vidím, že jsem své probuzení zbytečně uspěchala...“

Ortogon polkl slova, kterými chtěl podat hlášení. Došlo mu, že kapitánka dostala myšlenkami informace přímo od Bomma.

„No nic... pokračujte,“ usedla do svého křesla.

A tak Bommu, provázen ukořistěným Delkworkem, teleportově skákal po nezmapovaných hvězdách ve snaze najít nějaký příhodný objekt pro přežití v dlouhodobé perspektivě.

„Kapitánko?“ ozval se po nějaké době Boris znatelně kousavým tónem. „Potkala jsi někdy výraz optimalizace?“

„Jednou jsem ho mījela na ulici – pozdravili jsme se, ale nemluvíme spolu,“ reagovala Bay pobaveně. „Co máš na mysli?“

„Kdybyste Delkworka pořád nevláčeli za zádí, mohl by paralelně prohledávat vedlejší soustavy. Kapacita průzkumu by tak vzrostla o sto procent,“ řekl vítězně.

„Máš úplně pravdu,“ přitakala nevzrušeně. „Ale Delkwork zůstane s námi.“

Boris se poohlédl po společnících ze Skaringy a výmluvně pokrčil rameny. Co jsem říkal, mělo to znamenat.

Hledání mezitím pokračovalo. Slunečních soustav, jež měly oběžnice, bylo vcelku dost, ale vyhovující nebyla ani jedna. Zdálo se, že bývalý Planetární svaz skutečně bezezbytku vyplnil relativně nevelkou oblast, kde hvězdy měly planety příznivé pro život, a široko daleko není nic obyvatelného.

V průběhu pátrání se ale vrchovatě potvrdila výhoda toho, že je provázel Mechanician. Čas od času poblíž zkoumaných světů potkávali kosmolodi, které také vsadily na prohledávání neznámých sektorů. Některé byly zjevně na pirátské stezce, neboť po spatření Bomma bez váhání nasadily k útočným manévřům. Když však detekovaly Delkworka, tak okamžitě prchaly teleportem pryč, i když byly dobře vyzbrojeny.

„Ale kdyby došlo ke střetu, tak byste zvítězili i bez Mechaniciána, nebo ne?“ ujišťoval se Emil.

Bay pomalu přikývla. „Asi ano. Ale mohu ti sdělit sladké tajemství: čím méně nás vítězství stojí, tím je lepší. A tohle je zadarmo...“ Otočila hlavu a mrkla na Borise, který odpověděl zakaboněným pohledem.

Jenže ani tato okolnost nic neměnila na faktu, že v nezmapované oblasti neobjevili ani jeden příznivý svět. Některé planety, které měly aspoň částečné podmínky pro přežití, byly již obsazeny uprchlíky, kteří se rozhodli nedoufat v holuba na střeše a spokojili se s vrabcem v hrsti. Z instalovaných zbraňových systémů bylo zřejmé, že i tato bídná sídla hodlají držet za jakoukoli cenu. Možná už neměli sílu hledat dál a nic jiného jim ani nezbývalo...

Ale jak se Bommu a Delkwork vzdalovali bývalému Svazu planet, novousedlíků rychle ubývalo, až se nakonec ocitli zcela o samotě. Prostor kolem neznámých sluncí, k nimž se teleportovali, byl zcela pustý a žádná z prohlédnutých planet nenesla sebemenší stopy něčí přítomnosti. Nořili se hlouběji a hlouběji do odlehlých oblastí a zdálo se, že ten fakt má na posádku neblahý vliv.

„Je to jako hledat jehlu v kupce sena,“ postěžoval si Emil kapitánc. „Takhle můžeme létat až do skonání věků...!“

Bay se na něj podívala trochu udiveně. Skoro jí přišlo, jakoby Emil raději chtěl sdílet osud uprchlíků v osídlených sektorech.

„Připadám si... strašně osamělá,“ svěřila se jiného dne Alsaina. „Byla jsem se podívat k zádi korábu. Je tak obrovský a prázdný! Skoro jsem odtud utekla...“

„Vem to z lepší stránky,“ snažila se jí uklidnit kapitánka. „Můžeš si vybrat vlastní kajutu podle libosti, nemusíš se s nikým mačkat v jídelně, ve fitku ti nikdo nebude funět na záda a saunu máš sama pro sebe kdykoli ve dne i v noci.“

„To všechno je pravda,“ přikyvovala nešťastně. „Ale jsme tu tak opuštěni! Kdyby se něco pokazilo... nikdo nám nepomůže!“

„Musíme stát na vlastních nohou, Alsainočko, děvče moje. Ani u osídlených planet by nám stejně nikdo nepomohl, tak jako tady.“

„Já vím, ale stejně...“ vzdychla kamarádka sklíčeně.

Ve čtyřech dalších týdnech završili tři stovky neúspěšných pokusů. Nebýt homicingských a mechanicianských zdrojů energie, trvalo by jim to nejméně čtyřnásobek času. Od bývalé Homicingy je dělilo pět set deset světelných let, ale nalétáno měli víc jak trojnásobek díky odbočkám, které podnikali. Byli už hluboko v nezmapované oblasti, která se ale ukazovala zcela pustá a životu nepříznivá.

Přehledka sluncem spálených, či naopak věčně zmrzlých, poněkud skalnatých planet bez dýchatelné atmosféry počínala být deprimující. Nevyslovený pocit kosmického osamocení a roztrpčení z neúspěchů, znatelný již od prvních dnů, citelně sílil.

„Propadáme se do prázdnoty, a ta nás nakonec beze stopy pohltí,“ řekla Luka jednoho dne. Seděla před projektorem a bezcílně otáčela

hvězdnou mapou sem a tam. „Skoro si říkám, žeš nás možná měla raději nechat kde jsme byli,“ dodala nevesele.

„Mohu vás nechat i tady,“ odpověděla bez váhání Bay, a ukázala na zpola spálenou planetu, která horečně obíhala blízko slunce v soustavě, kterou zrovna prolétali. „Chceš?“

„To raději ne!“ vymanila se dívka ze své melancholie, i když ne na dlouho. Ale jako jediná se snažila aspoň nějak udržovat společenský styk s donem Ortogonem a Bay. Ostatní planetáři se potulovali kdoví kde po korábu a někdy o nich nebylo celé dny ani vidu.

Bay to neřešila. Bommu měl sám sebe pod kontrolou, a dokud hosté nedělali něco nepřístojného, nechtěla je zbytečně provokovat nějakými poznámkami či nařizeními.

Horší bylo, že se blížili k zóně, kterou analýzy označily jako počátek prostoru, do kterého se patrně uchýlí draví Mechaniciáné.

„Nebudeme se vzdalovat víc od epicentra,“ rozhodl Ortogon. „Podržíme vzdálenost a poletíme zhruba po kulové sféře.“

„Souhlas,“ kývla Bay. Vteřinu se zahleděla do prázdna, načež posunula svou značku k další hvězdě, aniž cokoli zdůvodňovala. „Směr.“

O rozhodnutích kapitána se nediskutuje, ať si myslí kdo chce co chce. „Rozumím,“ přikývl Ortogon. „Start.“

Jenže vtom korábem oťrásl strašlivý náraz. Na řídicích panelech se rozzářila smršť varovných hlášení. Všichni planetáři se vylekaně seběhli do velína.

„Narazili jsme?!“ volal Mario jen co se objevil v průchodu.

„Není do čeho,“ uklidňoval ho Ortogon. „Ale vypadalo to tak...“

„Souřadnice výstupu z teleportu neodpovídají zadání,“ hlásil Visser.

Všichni se ohlédlí na kapitánku, která jediná z lidí byla v nepřetržitém spojení s mozkem korábu.

„Potkali jsme něco podivného,“ řekla zamyšleně. „Podívejte se kolem: nejsme u žádné hvězdy, plácáme se skoro světelný týden od místa, kam jsme měli namířeno.“ Pak maličko povytáhla obočí – bylo vidět, že mezitím neverbálně komunikuje s lodním počítačem - a Bommu, nekoordinovaně rotující v prostoru, se zvolna stabilizoval. „Poruchy a škody budou za chvíli odstraněny. Pak uvidíme.“ A zavřela oči na znamení že domluvila.

Bommu ani Delkwork naštěstí neutrpěli žádné vážnější poškození. Oťřes, který posádku vylekal, totiž nebyl způsoben nějakou zbraní.

„Někdo nás teleportově odstrčil,“ shrnul don závěry zkoumání. „Bylo to hodně nevlídné šťouchnutí, takže DSR (delta synchronicity s realitou v místě výstupu) činila téměř pět centimetrů. To co jsme cítili, byl nechvalně známý vyrovnávací efekt prostoru při vynoření z teleportu.“

„Třeba nás odrazil nějaký Mechanician?“ vylekala se Alsaina.

„I to je možné,“ připustil don. Na infopanelu mezitím naskočila samá zelená. Ohlédl se na Bay: „Vše opraveno. Takže letíme dál?“

Kapitánka ale nereagovala. Důstojník ještě pár sekund čekal, než zhluboka vydechl a otočil se zpět k řídicím stanovištím.

„Vissere, analýzu!“ vyzval robotického navigátora.

Vtom Bay otevřela oči. „Moment,“ zadržela ho. „Kdo to řekl?“

Nastalo ticho. „Já,“ ozval se po chvílce zaraženě důstojník.

„Ne,“ třepala nespokojeně rukou. „Kdo řekl abych to zkusila znovu?“

Všichni se na ní udiveně podívali.

„Ale no tak,“ zasmála se trochu nervózně. „Nedělejte si ze mě legraci. Přece mi nezačalo strašit na věži, abych zničeho nic slyšela cizí hlasy! Bommu? Louve?!“

„Nic neříkám,“ potvrdil mozek korábu.

„Já ani slovo,“ vrtěla hlavou androidka.

Kapitánka si se sveřepým výrazem přehrála záznam dotyčné chvílky. Její velmi skeptický škleb mluvil za všechno. „No, a nebo mi právě strašit začalo,“ připustila nevesele. Na chvíli se zamyslela. „To zjistíme snadno. Zopakujte pokus!“

„Držte se, vážení,“ pronesl varovně Ortogon, „bude to asi drncat! Ekvisito, start!“

Vesmír blikl typickým způsobem a... nic se nestalo.

„Jsme dvě stě milionů kilometrů od hvězdy,“ konstatoval Visser, a jeho robotický hlas zněl docela užasle. „Všechno v pořádku...“

„Jaký je klíč k té záhadě?“ obrátil se Ortogon na kapitánku.

Ta však jen pokrčila rameny.

Jenže vtom řekla Louve: „Pokud se nemýlím, máme v soustavě obyvatelnou planetu!“

Pozornost všech se ihned obrátila k údajům detektorů. Usazena v zóně života, plula kolem hvězdy v poklidu nádherná planeta, doslova zářící mořským azurem a svěží zelení.

„To je jen nějaká iluze, ne?“ poznamenal opatrně Emil.

„Kdepak! Konečně jsme našli co hledáme!“ reagovala nadšeně Luka.

„Není to iluze,“ potvrdil Ortogon, chvatně ověřující výsledky dálkového průzkumu na svém zobrazovači.

„Nádhera!“ zvolala nadšeně Alsaina. „Tak letíme, honem!“

„Zvolna, vážení,“ uklidňoval je Ortogon. „Nejprve to důkladně prozkoumáme. A všimněte si důrazu, který leží na slově DŮKLADNĚ.“

„Strašné velení,“ postěžovala si otráveně Alsaina. „Když se konečně dostaneme k cíli, jen vymýšlí zbytečné obstrukce!“

„Proč váháme...?!“ otočil se Boris napjatě na kapitánku.
„Vypadá to fakt perfektně, že?“ reagovala.
„Ano. Jasně!“ hodil Emil rukou k rozečteným výsledkům.
„Právě že až tak moc, jako by to měla být past...“
„Ale prosímtě. Jaká past?“ podpořil nemrtvé kamarády Mario.
„Je divné, když nejdřív něco nejde, a pak to najednou jde,“ řekl Ortogon, a obrátil se na kapitánku: „Zkusíme odletět?“
„Odletět?!“ vyskočil Boris. „Konečně máme po čem jsme toužili!“
„Žádné obavy, prosím. Cílem je zjistit, zda nás to, do čeho jsme naražili při příletu, teď pro změnu pustí ven,“ upozornila zdvořile Louve.
„Ale já odtud už nikam nechci!“ prohlásila Alsaina nespokojeně.
„Pššt...“ naznačil don Ortogon. „Bay? Tvé rozhodnutí?“
„Samosebou skočíme pryč,“ kývla.
„Ech,“ posadil se s povzdechem Boris, ale neodvážil se kapitánce její názor rozmlouvat. Bylo ale nutno vyčkat, než Bommu shromáždí energii na teleport, protože předchozími dvěma skoky vyčerpал jak provozní, tak sekundární kondenzátory, a terciální by Ortogon nedovolil použít. Ty musely zůstat vždy připravené pro případ že by bylo nezbytné odněkud okamžitě zmizet.

Naštěstí Bommu, vybavený šesticí zdrojů a složitou kombinací trojí technologie, potřeboval i přes svou velikost jen desetinu času na dobití proti běžným mezihvězdným strojům.

Takže o pouhé tři hodiny později byl koráb stále tam, kde předtím, jen počet provedených teleportů se zvýšil o dva. Skok k sousední hvězdě a zpět proběhl naprosto bez problémů.

„Vyřešeno!“ zajásal Boris. „Není to past. Tak honem, ať už se na tu planetu podíváme!“

Jeho nedočkavost ale byla daleko svému naplnění. Posádka byla střízlivější než nemrtví, kteří vlastně byli v kosmu coby turisté.

„Já vím, já vím,“ kýval hlavou, když slyšel rozumné námitky. „Jsem prostě obyčejný planetář. Tak na mě berte ohled...“

Kapitánka s prvním důstojníkem si vyhradili observatoř pro sebe a důkladně studovali data, která získávala palubní detekce.

Soustavě vládlo zdejší slunce, poněkud menší a žlutější než bylo na Skarinze zvykem. A hned první planeta – počítáno od něj – byla nádherná oběžnice na dráze s přijatelnou excentricitou a střední hodnotou 137 milionů kilometrů. Teprve daleko za ní se nacházela zbylá dvě tělesa soustavy – obrovské plynné planety, zvolna a důstojně plující po svých vzdálených drahách.

„Jinak nic?“ podivil se Ortogon.

„Nic,“ potvrdila kapitánka. Jak byla zamyšlená, promluvila zvláště kovovým tónem, který značil že přes její ústa odpovídá přímo mozek korábu. Don Ortogon to nekomentoval. Už si zvykl, že se duše velitelky občas toulá všude možně.

„Stále mi to přijde příliš krásné,“ pokračovala už svým vlastním hlasem. „Podívej, jak tu je uklizeno. Když vzpomenu na všechny Svazové soustavy, jak v nich vesmírní dopravci neustále bojovali s planetkami, protokometami, meteory a kdejakým smetím...“

„Všimla sis slunečního povrchu?“ navázal Ortogon. „Tak pokojně hořící slunce jsem ještě neviděl. Leda že má zrovna období klidu.“

„Plno otázek se vyjasní, jen co se na ně podíváme zblízka.“

„To jistě. A plno dalších se pak nepochybně vynoří.“

Pousmála se. „Aspoň bude co dělat.“

Vrhl na ní kratičký zvláštní pohled, ale Bay ho zaznamenala.

„Neblázni,“ sklonila unaveně hlavu. „Jsme tu na dožití. Žádné další generace nebudou. Planetařáci jsou zatím nemrtví, a pokud nepřemluvíme naši ošetřovnu, ještě dlouho budou, takže ti nic. A já také ne. Podívej, co se ze mě stalo...“

První důstojník mlčel. Nebylo moc co k tomu dodat.

Kapitánka se náhle usmála. „U Leptona, Ortogone, nedívej se na mě tak. Jsi fajn chlap, ale rodinu vážně ne. Apsa mě nalomil, ale já hloupá jsem pokazila co šlo a dopadlo to jak dopadlo.“

A my jsme přesně v situaci, kterou vyjadřují naše slova ve Starém jazyce: nirke molson – žádná budoucnost. Všichni víme, že Bommu nevydrží v chodu víc jak třicet, možná čtyřicet let. Pak už nebude šance kam putovat, a k tomu ani náhodou založit takovou společnost, která by nejen přežila, ale dokázala vyrobit teleport. Pokud se tu usadíme, tak jak naše stroje začnou nezadržitelně odcházet, budeme se postupně víc a víc propadat do starověku...“

Náhle její hlas opět pochytil strojový odstín. „Ale ovšem, Louve. Vyšli sondy. Nezaškodí, když si soustavu prohlédneme z více úhlů...“

Zhluboka vydechla. „Vidíš?“ poznamenala ke svému protějšku. „A takhle je to se mnou stále. Nevím, kdo doopravdy jsem, zda člověk nebo stroj. Nepatřím ani sem, ani tam, a okolnosti které nemám ve své moci, mě ženou z místa na místo aniž bych našla klid...“

Důstojník pomalu vzal kapitánčinu dlaň do své. „Znám tyhle tvoje chmury, Bay. Stejně jako vím, že jsou – aspoň prozatím – odvrácenou stránkou tvé naprosté výjimečnosti. Třeba se jednou situace změní. K lepšímu!“ dodal důrazněji, když viděl její smutný úsměv.

Chvilku mlčela se zavřenýma očima a Ortogon netušil, zda je ještě ve svém těle, nebo bloudí kdoví kde. Pak oči otevřela a věnovala mu

pevný pohled: „Děkuji. Ty mě znáš skrz naskrz, takže si nemusím na nic hrát. Tím, že s tebou mohu mluvit zcela otevřeně, pro mě znamená nesmírně moc. Ale tamto... víš... fakt nebudeme plánovat.“ Přikývla, bylo vidět že už zase myšlenkami mluví kdoví s kým z posádky. „Už jdeme.“

Pokynula společníkovi a vrátili se tichými chodbami do velína. Tentokrát Bommu připadal i kapitánce až tísnivě prázdný.

Ve velínu byli všichni ostatní, a teď se na ně podívali s jasně čitelnou otázkou v obličejích.

„Připravte směrnik,“ kývla kapitánka.

„Zaměřeno!“ hlásil obratem Visser z navigačního stanoviště.

„Nabito!“ potvrdil Levier připravenost zdrojů energie.

Ekvisito se tázavě ohlédl v očekávání povelu, prst na senzoru.

„Start,“ vydala Bay povel. Vesmír blikl, jak už mnohokráte. Jenže tentokrát se před nimi místo dalšího prázdného prostoru objevila, jako nečekaný zářivý démant v hlubině, nádherná planeta.

„Posádko, pokládám si za čest přivítat vás u našeho Čísla Jedna,“ řekla slavnostním tónem kapitánka, a ukázala prstem symbolicky k půvabnému světu: „Hledali jsme tě dlouho, holka. Tak nás nezklam-!“

*

6 – Číslo Jedna

I když by nedočkavý Boris nejraději ihned sedl do výsadkového modulu a vyrazil k povrchu, nebylo to možné. O planetě, kolem níž nyní Bommu v doprovodu Delkworka kroužil, nevěděli zatím nic krom toho, že je neobydlená. Ubíhala pod nimi v naprostém tichu jako překrásná, lákavá zahrada, čekající na svého objevitele. Ale zrovna tak to mohla být smrtící past s nespočtem zjevných, ale i skrytých hrozeb.

„Co na tom, že může být ekosféra jedovatá nebo nekompatibilní?“ argumentoval Boris. „Nám to nevadí!“

Bay jen tiše vzdychla. Je vůbec možné, že jsme si dobrovolně vzali na palubu někoho tak lehkomyšlného?

„Doktoro, můžeš odpovědět za mě?“ poznamenala.

„Borisi,“ řekla Luka káravě, „nechtěj kapitánku naštvat. Ano, jako nemrtvý nemůžeš být zabit... obvyklými způsoby. Ale víš, jaký je dole tlak? Mohl by ses uvařit ve vlastním těle. Nebo dole může být něco, při čem se třeba rozpustíš. Při plném vědomí. Ale i kdybys to, co tam možná číhá, nějak přečkal, mohl by ses stát ideálním přenašečem, a už nikdy by ses nesměl vrátit na Bommovu palubu. A protože doteď nevíme, jak často naše nová těla budou potřebovat rekonstrukci v palubní ošetřovně, výsadek naslepo by tě možná postavil do hodně nemilé situace. Vážně to chceš?“

„Lidi, já vás nepoznávám!“ lamentoval Boris. „Kde jsou ti odvážní kamarádi, vrhající se vstříc dobrodružství bez ohledu na nebezpečí?!“

„Konec diskusí,“ řekla náhle Bay, skrývající rozladění. „Bez mého svolení nikdo dole nepřistane.“

Boris chtěl asi něco namítnout, ale jen zlostně trhl hlavou a obrátil se na Alsainu: „Pojďme do observatoře. Aspoň se budeme dívat skrz dalekohledy!“

Ostražitost byla samosebou na místě. Proto hned po teleportu k Číslu Jedna spustil Bommu důkladný průzkum.

Osm trojčlenných skupin sond vniklo bez odkladu do atmosféry, aby zjistily vše, co se zjistit dalo. Ale všechno vypadalo doslova skvěle. Nádherné magnetické pole. Dusíkovo-kyslíková atmosféra. Vyhovující tlak vzduchu. Žádné jedovaté složky. Přijatelná gravitace. Velmi příjemná teplota. Oceán plný neskutečně průzračné vody. Dokonce jen slabě minerální vody!

Radioaktivita v normě. Mírně aktivní, lokálně ohraničená vulkanická hnízda. A nepochybná přítomnost organického života v podobě neko-nečného lesního porostu. Velký údiv vyvolalo zjištění, že planeta provede jednu otočku za 32 standardních hodin.

„Třicet dva?“ podivil se Ortozon.

„Přesně,“ potvrdil Bommu.

Bay se poohlédla po prvním důstojníkovi a viděla, že je také překvapen. „Šance narazit na planetu, která dokonale splňuje antropomorfní podmínky a navíc má plně celočíselnou dobu rotace v jednotkách Svazu planet, je pranepatrná,“ poznamenal.

„Asi tak jako zažít konec vesmíru, ne?“ opáčil Bommu. Bay lehce pozdvihla obočí: mozek korábu se učí ironii? Nicméně zatím museli zajímavý údaj o planetární rotaci přijmout jako holý fakt.

Číslo Jedna nesla jeden jediný kontinent, vystupující z planetárního oceánu. Jako hadovitá vlnovka se vinul napříč celým glóblem. Oblasti blíže k pólům byly hornaté a obrovská pásma skalních velikánů byla pokryta bělostnou sněhovou pokrývkou.

Ale radary odhalily nespočet kráterů, více či méně překrytých erozní činností. Bombardování muselo být dlouhodobé a cyklické - krátké úseky zkázy střídala delší období klidu.

„Zvláštní,“ konstatoval Bommu. „Kdyby se jednalo řekněme o periodický průlet pásmem meteorů v rámci soustavy, bylo by to každoroční. Nebo aspoň takové, že by se v geologickém měřítku mezery smazaly.

Tohle ale vypadá na rozsev zkázy v cyklech několika milionů let. Stopy jsou přitom všude. Pochopitelně že impaktory nelétaly ze všech stran, ale je jasné, že bombardování trvalo aspoň jednu otočku kolem osy, takže postihlo celý povrch. Otázka zní: kde se tu dotyčný fenomén vzal, a může se vrátit?“

Zmíněný fakt byl podivný hlavně proto, že zdejší soustava byla skutečně nebývale „uklizená“. Tak odkud přišla zkáza, jejíž stopy nepochybně planeta nese?

Přijatelným vysvětlením byl bludný meteorický proud, zformovaný a vymrštěný nějakou výraznou událostí. Ano, mohlo se stát že by v minulosti soustavu jednorázově potkal. Ale opakovaně-?

„Globální spojovací síť uvedena v činnost,“ referovala při obědě androidka Louve. Číslo Jedna dostala dvanáct sond na různých drahách, takže od té chvíle nebylo na povrchu místa, kam by nedosáhl signál komunikačních prostředků.

„A jak jsi na tom ty, Matóne?“ obrátil se Ortozon na dalšího syntetického člena posádky.

„První dozorovou sféru dokončím s pomocí Delkworkových prostředků do šesti hodin,“ odvětil velitel výzbroje.

„Proč tak dlouho?“ podivil se Mario.

„Chci je zcela dokonale začlenit do našich systémů.“

„Myslel jsem, že když Delkworka ovládáme, že jeho výbava bude fungovat tak nějak sama od sebe?!“ dorážel mladý umělec.

„Nebude,“ omezil se Matón na jednoslovnou odpověď.

„Není to tak přímočaré,“ ujala se hosta Louve. „Je potřeba vytvořit nejen rychlé a násobně jištěné spojení, ale hlavně jednoznačně srozumitelné a verifikovatelné protokoly předávání informací a příkazů. Mají-li sondy zajišťovat naši bezpečnost, musí na ně být stoprocentní spolehnutí včetně toho, aby vždy naplno porozuměly našim rozkazům.“

„Aha. No, vy jste tu odborníci,“ připustil Mario a věnoval se dál jídlu.

„Spatřili jste dole něco zajímavého?“ pokusila se Bay navázat hovor s Borisem a Alsainou, kteří celé dopoledne v palubní observatoři prohlíželi povrch planety silnou optikou.

„Ale ovšem,“ řekl Boris, a z tónu jeho hlasu bylo zřejmé, že se nevzdal svého vzdorného postoje. „Obrovské, nádherné a svěží lesy... lesy... a pokud ne, tak lesy. Ale možná by bylo lepší létat kolem ještě aspoň rok – co kdyby najednou z křoví vyběhl Girbon, no ne?“

„No tak, Borisi,“ zasáhla Luka. „Víš co v té vegetaci žije?“ udělala pomlku. „Tak vidíš.“

„Nic tam nežije. Vůbec nic,“ řekl zarytě. „Neviděli jsme s Alsainou ani jediného tvora. Ani ptáka, ani rybu.“

„Prales není průhledný,“ poznamenal zdvořile Visser. „Průzkum sotva začal, a je těžké predikovat, jaké výsledky přinese.“

„Sklapni, plecháčku,“ hodil Boris do vzduchu.

Atmosféra opět zhoustla. Lidé mlčky dojedli a v divném rozpoložení se odebrali za svými zájmy či povinnostmi.

Ale když příští den Bay s Ortogonem shrnuli dosavadní výsledky průzkumu, museli dát Borisovi za pravdu.

Planeta byla osídlena výhradně rostlinstvem!

„Divné, ne?“ poznamenal Ortogon.

„Ano,“ kývla zvolna. V dané situaci by bylo možno očekávat desetitisíce, spíše statisíce druhů rostlin všemožné specializace, ale výsledky naopak ukázaly, že na Čísle Jedna existuje pouze jeden jediný druh! Samosebou, lišící se různými variacemi, ale genetický základ je vždy totožný.

„Ta planeta si z nás dělá legraci,“ pousmál se Ortogon.

„Učebnicový případ, kdy jedna evolučně úspěšnější varianta ovládla celou ekosféru na úkor všech ostatních,“ zhodnotil fakta Bommu. „Plně rostlinný svět. To ale poněkud neodpovídá jiným faktům.“

„Jakým?“

„Dalo by se čekat, že život vznikne někde ve skrytém prostředí, nejlépe se stabilními podmínkami,“ promluvila kovovým tónem kapitánka. Pak se ale lehce usmála. „Promiň,“ řekla už svým hlasem, a pokračovala: „Ten scénář ale vede přímou cestou ke žravosti, protože

užívat mrtvé zbytky organismů či je rovnou k tomu účelu zabíjet je výhodnější než sbírat či dobývat zdroje vlastními silami.

Navíc víme, že planeta nese stopy bombardování, a po takové katastrofě mají mrchožrouti obrovskou evoluční výhodu. Tady ale nic takového není. Ptáme se tedy: proč?“

„Jediný evolučně dominantní druh?“ připomněl Ortogon. „Čím je tak úspěšný, že vytlačil své konkurenty? Zatím ani jeden ze vzorků není jedovatý. Nenašli jsme ani žádné patogeny nebo rizikové modifikátory...“

„Možná se tu stalo něco, co nevíme,“ pokrčila Bay rameny. „Laboratoř totiž prokázala, že to co vidíme jako zeleň, není tak úplně rostlinné. Vzorky hmoty odebrané na různých místech obsahují bílkoviny včetně esenciálních aminokyselin, mastných kyselin, vápníku, kupodivu i železo a další anorganické prvky. Velkým překvapením je stopová přítomnost B12 a taurinu.“

Takže je to hybrid - rostlinstvo kombinované s živočišnými elementy. Ani zvíře, ani rostlina, a poměr se v různých místech různě liší. A navíc pokud se Luka a Bommu nemýlí, patrně všechno co roste na Čísle Jedna pro nás bude jedlé, a dostatečné k výživě... Tak kdy narazíme na ten rozhodující fakt, který nám zatím uniká?“

„Jsme na počátku průzkumu. První mapování bude ukončeno za sedmáct hodin,“ řekl Bommu.

„Pak zhodnotíme výsledky, a zahájíme fázi dvě,“ dodala Bay.

„To se někomu asi nebude líbit...“ poznamenal Ortogon.

Kapitánčin pohled ostře blýskl. „Ať mě naši planeťáci raději moc neprovokují. Ne vždy by ve mně musela mít duše člověka navrch nad strojem...!“

*

7 – Rozkol

Jenže ani první, ani druhá fáze průzkumu a testů neukázala nic podezřelého. Bommu už obíhal kolem Čísla Jedna osmý den, a nemrtví reptali víc a víc. Nebyli obyvatelé kosmu, a po dlouhé cestě, kdy je čím dál víc tísnila osamělost, se cítili jak děti, kterým někdo zlomyslně nechce otevřít dveře do lákavého lunaparku.

Každý nový fakt, který potvrzoval přívětivost Čísla Jedna, působil obzvlášť na Borise jako rudý hadr na býka. Napjatá situace vybuchla osmého dne při večeři.

„Nejen že voda v řekách je pitná!“ argumentoval kapitánce. „Ono je pitné dokonce i planetární moře! Prostředí je bez jakýchkoli patogenů, o alergenech nemluvě. Kde by se také vzaly, když tu nic nekvete?! Máme už prokázáno, že se naše mikrobiologická výbava dole nedokáže lavinovitě rozmnožit. Máme také ověřeno, že nám samotným nevymře. Už jsme dokonce v součinnosti s palubní laboratoří ochutnali vzorky – sice chuť mizerná – ale podívej se: žijeme!“

Tu se zarazil. „No dobře, tak trochu nežijeme. Ale neproměnili jsme se ve smrdutou protoplazmu, a ani jsme vás, ŽIVÉ (řekl znatelně nepřátelsky) nenakazili nějakým planetárním svrabem. Takže se ptám: jak dlouho ještě budeme mít domácí vězení?! Proč se nás mermomocí snažíš držet zavřené v raketě, Bay?!“

Bay O'Nett ho sledovala chladným pohledem. Díky své provázanosti s Bommem věděla o tom, že se Boris, Alsaina a Mario pokusili především přelstít systémy jednoho výsadkového modulu, a odpojit ho od korábu ve snaze prostě s ním přistát na planetě navzdory zákazu. Jejich laický pokus pochopitelně neměl šanci na úspěch – Bommu o něm věděl od samého počátku. Spiklenci, zklamáni neúspěchem, sice pečlivě zahladili stopy svého pokusu aby nic nebylo poznat, ale patrně si neuvědomovali, že jejich snaha dělat něco tajně je dětinsky naivní.

Bay to neřešila. Mrzelo jí to, ale nechtěla vyhrocovat situaci na palubě další kritikou společníků. Když proti ní ale Boris takhle otevřeně vystoupil, nebylo jiné cesty než uplatnit autoritu velitele. Tím spíš, že měl hlasitý nespokojenec za sebou podporu Alsainy, Emila i Maria, což už byla v přepočtu biologické posádky přesila.

Přesto se pokusila zaujmout vstřícný postoj.

„Borisi,“ řekla mírně, „rozumím tomu, že někteří z nás nesou pobyt v kosmu hůře než jiní. Ale průzkum je nevyhnutelný. Jsme odkázáni sami na sebe a nemůžeme si dovolit chybu.“

„Hlavní chyba se stala už když jsme poslechli tvou radu k útěku ze Skaringy!“ vypálil znenadání divoce.

„A dost!“ zaburácel don Ortogon a udeřil pěstí do stolu. „Bokwer je mrtvý! Skaringa střílí do vlastních lidí aby je udržela na povrchu! Chceš tvrdit, že bys byl mezi těmi vyvolenými, co dokázali odletět a přežít?!“

Jenže Boris neustoupil. „Tak se zase ty podívej na mě, done! Připadám ti dostatečně živý? Vážně?! Chceš mi tvrdit, že jsme si díky vaší intervenci tak moc polepšili?!“

„Krom toho,“ zasáhla Alsaina, „já jsem ten váš strašidelný konec vesmíru neviděla ani náznakem. Viděl ho někdo z vás?“ obrátila se na kamarády. „Ne? To je zvláštní, nemyslíte? Existuje vůbec? Není to jen výmysl, kterým nás tu někdo krmí, abychom se nebouřili proti tomu že jsme uneseni někam pryč do neznáma?“

„Je to vážně podezřelé,“ přisadil si Mario. „Proč jste nás tak usilovně přemlouvali, abychom letěli do prázdných prostor? Není za tím snaha něco před námi tajit?!“

„Vám snad dočista přeskočilo!“ vrtěl hlavou don Ortogon.

„Naopak: není vůbec jisté, komu tady skutečně přeskočilo!“ vmísil se rozhořčeně Emil.

Bay nevěřícně povytáhla obočí. „Počkejte, lidičky... vy jste nesledovali zprávy? Neviděli jste ty uprchlické konvoje?!“

„Viděli jsme konvoje, to ano,“ kývl Emil. „Ale uprchlické? Jak se to pozná? To jste tvrdili vy. A kde máme jistotu, že zprávy, které nám Bommu pouštěl, byly pravdivé? Na Skarinze do doby našeho ne moc povedeného odletu o nějakém konci vesmíru nepadlo ani slovo!“

„Když už si to vyjasňujeme,“ podpořil ho Mario, „ta komedie s ovládnutím Mechaniciana byla hodně odfláknutá. Všichni dobře víme, kdo Mechaniciané jsou! Křižníky Kosarmu z nich mají respekt! A my ho – jen tak jakoby nic – ovládneme tím, že ležíš bez hnutí? Čí je tedy ve skutečnosti koráb co s námi letí?! Co tak tajného má ve svých skladech, že jsem to nesměl vidět?!“

„Bay, určitě jsi největší rebelka ze Skaringy,“ dodala Alsaina zmatelně ironicky, „ale to co je kolem nás od doby co jsme na Bommově palubě, je hodně, fakt hodně divné. Včetně té ukázky války v atmosféře Skaringy. Určitě by nikdo nestřílel na neozbrojená civilní plavidla!“

„Stejně jako by nikdo nestřílel na neozbrojené lidi na parkovišti, jsi chtěla říci?!“ tnila jí Bay důraznou odpovědí.

„Za to ale můžete vy!“ odsekla Alsaina zvýšeným hlasem. „Vy jste nás naváděli k útěku! Každý správce odposlechu si snadno mohl myslet že jsme prchající zločinci nebo společníci vesmírných pirátů, klidně s falešnými osobními ID! Ale konec řečí. My prostě chceme pryč.“

Bay musela ty logické kotrmelce chvíli rozdýchávat. To se kamarádi dočista zbláznili?!

„Pryč? Ne,“ řekla po chvíli rozhodně. „Než nás pustím na Číslo Jedna, ještě proběhne ověřovací fáze tři.“

„Nic takového,“ namítl Boris. „My nechceme dolů. My chceme pryč!“

„Správně! Úplně pryč!“ podpořil jeho slova Mario.

„Přátelé,“ promluvila odvážně androidka Louve, „mýlíte se. Potvrzují, že všechno co říká kapitánka a první důstojník, je pravda...“

„Nejsem tvůj přítel, syntačko, takže sklapni!“ štěkl Boris a obrátil se zpět k Bay O'Nett. „Zkrátka: sebereme se a poletíme zpět do Planetárního svazu! Hned!“

Po jeho prohlášení se rozhostilo mrazivé ticho.

„Nepoletíme,“ řekl pevně Ortogon.

„Jistěže nepoletíme,“ zavřela Bay neoblomně hlavou.

„Ale poletíme!“ pronesl Boris důrazně. Rázně vstal a na podporu svých slov vytáhl zpod mikiny paprskomet. Emil se také postavil – i on držel zbraň, ale bylo vidět že se potýká s velkou nervozitou.

„Co blbnete!“ vyskočila Luka ohromeně. Neměla o plánu kamarádů ani potuchy.

„Sedni!“ namířil na ní Boris. Lékařka se užasle posadila. Proč mi to neřekli? letělo jí hlavou.

„Změna velení!“ prohlásil Boris. „Neměj nám to za zlé, Bay, my ti to také nezazlíváme. Přichystali jste na nás s Ortogonem promyšlenou budou, ale asi jste měli důvod. Koneckonců on je zkrachovalý psychoinženýr, že? Odborná práce o skupině údajných ztroskotanců by mu mohla pomoci k návratu na výsluní, když už se tak ztrapnil s tebou. Ale tomu už je konec. Letíme zpátky, protože to tvoje Číslo Jedna,“ hodil hlavou pohrdavě, „nejspíš existuje jen na zobrazovačích tohoto prachmizerného korábu!“

„Já na to dohlédnu,“ řekl důrazně Mario. „Přečetl jsem si manuály navigace a řízení, takže nás už neoklamete.“

„A přestanete nám dávat do jídla tu neznámou zombifikující drogu,“ připomněla Alsaina. „Domů se chceme vrátit už jako normální lidé...!“

Don Ortogon se chytil oběma rukama za hlavu. „To snad ne...“

„Alsaino, tobě dočista přeskočilo,“ ozvala se odvážně Luka. „To čemu říkáš zombifikující přísada je xemurtevitaliantum, děvče zlaté! Udržuje chod našich organismů než ošetřovna najde bezpečný způsob, jak nás oživit definitivně! Když ho přestanete brát, budou z vás do měsíce zombie doopravdy!!“

„Nevěřím ti, Luko,“ řekla trpce. „Nepomáhá nám. Naopak, dělá z nás nesvéprávné loutky! Byly jsme kamarádky, a je mi moc líto, že ses přidala k nim!“

„Nepřidala! Užívám to samé, Alsaino!“

„Ó jistě!“ ušklíbla se jedovatě. „Ochutnal někdo to, co údajně užíváš s námi? Není to čistě náhodou jen placebo? Jsi jejich agentka nasažená v naší skupině. Chceš nás mít bezprostředně pod dozorem, tak jak to mají lékaři nejraději, vid’?“

„Jsp,“ zamumlala Luka značně neslušnou Skarinžskou hlášku, a šokovaně zmlkla.

Boris zamával paprskometem. „Neprotahujme to, Bay. Ať ti tvoji syntáci zadají kurs a vyrážíme domů. Výlet končí!“

Jenže kapitánka se jen chmurně ušklíbla. „Palubní hierarchie se nemění. A nikam neletíme. Přesněji řečeno: my nikam neletíme,“ dodala nepříjemně kovovým Bommovým hlasem.

Boris neústupně vrtěl hlavou a namířil přímo na ní. „Neblázni... jste obyčejní únosci a fakt nebudu váhat to použít!“ Významně kývl hlavou ke kamarádovi.

„Jasná věc!“ podpořil ho chvatně Emil a výhrůžně zvedl svou zbraň.

Ale Bay si jich už nevšímala. „Matóne?“ obrátila se na androida. „Deportuj Borise, Alsainu, Maria a Emila do separace. Snaž se je zbytečně nepoškodit.“

„Provedu,“ vztyčil se Matón. Než nastoupil do služby na Bommově palubě, byl i osobním strážcem, a kromě patřičných technických parametrů disponoval i odpovídajícími akčními programy.

Boris se ale nezalekl. Trhl rukou, namířil na androida a stiskl spoušť.

K jeho nesmírnému úžasu zbraň nereagovala!

„Střel ho-!“ křikl k Emilovi. Mladík, viditelně ve stresu, namířil na Matóna, ale... těžce zaváhal. Psychický blok, nezlomně vrytý do jeho myšlení Skarinžskou zkostnatělou výchovou, mu nedovolil vypálit, i když věděl že nemíří na člověka, ale jen na umělou bytost.

Matón mezitím udělal dva nečekaně rychlé kroky a dostal se k Borisovi. Emilovi došlo, že propásl šanci k výstřelu - to ho rozhodilo ještě víc a zpanikařil dočista - křečovitě zavřel oči a počal zběsile mačkat spoušť! K nevýslovné úlevě všech, především pak samotného Borise, zbraň také nevystřelila.

Bay zlehka zavrtěla hlavou: jen blázna nenapadne, že veškerá výbava na palubě podléhá kapitánské prioritě. Zbraně nebyly výjimkou. Bez jejího svolení žádná nevystřelí...

Pokus o střelbu ale bylo vše, co vzbouřenci stihli. V příštím okamžiku letěly paprskometry kamsi ke stěně, a Boris s Emilem pro změnu na

druhou stranu. Z technických výstupů se vyhrnula záplava servisních pavoukovitých robotů, kteří bleskově a koordinovaně naskákali na vzbouřence, a v mžiku je zamotali do montážních pásek. Kokony, z nichž vyčnívaly jen velmi neslušně se projevující hlavy, neprodleně transportovali do jedné z volných sekcí.

„Děkuji za podporu,“ podívala se na kapitánka na lékařku. „I když jsem jí nepotřebovala. Mysleli si, kdoví jak nejsou chytrí, když si tajně ve skladu uvnitř kontejneru kam kamery neviděly, domlouvali vzpuru tím, že si psali na papírky... a pak strávili hodiny snahami o vniknutí do kontejneru se zbraněmi... ach jo. Koráb je proscycen nějakými sedmi miliony nanobotů. Když je třeba, spolu s Bommem a Louve víme absolutně o všem, co se kdekoli šustne.“ Trpce se pousmála. „Takže Luko, děvče drahé... také si myslíš totéž co oni?“

„Ech... já...“ vydechla jen Luka. V tu chvíli vůbec nemyslela na sebe, ale na kamarády, kteří ji tak odhodili, a které teď čeká nemilý osud. V případě ozbrojené vzpoury na palubě má kapitán plné právo sáhnout k jakýmkoli prostředkům, aby obnovil pořádek.

„Bez obav,“ pousmála se Bay. „Protože mi dříve poskytli podporu, nevyhodím je do vesmíru, a nebudu se mstít. Naopak vyplním jejich přání: pošlu je zpět do bývalého Svazu. Chceš letět s nimi?“

„U Leptona třikrát redefinovaného!“ zvolala Luka zděšeně. „Co mi to povídáš? Kdo tě vytáhl z horeček a otravy krve, když ses krčila na tomhle korábu po svém útěku ze Skaringy? Nebyla jsem to náhodou zrovna já? Kdybych nevěřila, že víš co děláš, vypnula bych komlink ve chvíli, kdys vyzvala k tomu nepochopitelnému útěku z domova i nás! A teď mi snad navrhuješ, abych tě opustila?“

„Nenavrhují. Dávám ti otevřenou a upřímnou šanci pro případ, že bys měla ve svém srdci sebemenší stín pochybností. Jako doktorka určitě víš, že jsem šílená, ale možná si nedovedeš představit, jak moc!“

„Zůstávám s vámi,“ reagovala Luka kategoricky. „Jak ale chceš zařídít, aby se dostali do Svazu a přitom Bommu nikam neletěl?“

„Máme ještě jednoho souputníka,“ řekla kapitánka. „V Delkworkově doku je ukořistěná výletní jachta z Niwie. Používal ji jako návnadu: zanechal jí někde se zapnutým signálem SOS a čekal, koho přiláká. Teď nám dobře poslouží.“ Vstala. „A nebudeme to odkládat.“

Žádné loučení neproběhlo. Vzbouřenci se kromě urážek a výhrůžek odmítali jakkoli bavit. Takže o pouhé tři hodiny později se jachta s typicky černým zábleskem vydala prvním z řady teleportů na návrat.

Samočinný navigační systém, zabezpečený během letu proti ovládnutí pasažéry, ji spolehlivě dopraví až na orbit Skaringy. Ačkoli poletí

bez zbytečných oklik, bude nespokojencům návrat trvat celé čtyři týdny. Nabíjecí cyklus teleportu jachty byl totiž výrazně delší než Bommův.

Jak Boris, Alsaina, Mario a Emil zvládnou cestu, zda se neservou jak psi kvůli nesvárům v malém prostoru a malé společnosti, zda budou užívat zásobu léků nebo ne, a co budou dělat až se vynoří u Skaringy, to vše už bude jejich věc, ale zpět k Číslu Jedna se nevrátí. Navigační paměti průběžně a nenávratně vymažou údaje o každém provedeném skoku, takže nebude možno zrekonstruovat ani místo, dokonce ani směr, odkud přiletěli. Poloha Čísla Jedna zůstane utajena i pro případ, že by byli zajati a útočník analyzoval paměti počítačů.

„Učila jsem se o propuknutí psychotických bludů,“ poznamenala Luka tiše, „ale nečekala jsem, že to uvidím na vlastní oči u mých přátel...“

„Mrzí mě to také,“ kývla Bay. „Ale oni by neuvěřili. I kdyby stanuli na Číslu Jedna, stále by považovali vše za nějaký psychologický experiment. Byla by fatální chyba zakládat nové sídlo s vnitřně rozpolcenou skupinou, protože - jak známo - řetěz je tak pevný, jako jeho nejslabší článek.“

„Třeba najdou cestu zpět, až zjistí že jste s donem měli pravdu,“ nadhodila lékařka nepřesvědčivě.

„Šance, že by se jim to podařilo, je nepatrná, nicméně nenulová,“ připustila Bay. „Ale tuším, že by jim to stejně nebylo moc platné.“

„Proč? Nezasloužili by si druhou šanci? Každý může udělat chybu...“

„Myslím, že to nebudu já, kdo je při případném návratu bez milosti nakopne,“ řekla kapitánka podivným tónem, a zlehka ukázala palcem dozadu přes svoje rameno, kde na zobrazovačích mlčky plynul zeleně zářící zakřivený horizont Čísla Jedna...

*

8 – Dolů

Na Bommově palubě se usadila chmurná nálada. Najednou byl obrovský koráb zase nějak nepatřičně prázdný. Skutečně – tři bytosti, z toho jedna jen zpola živá, se právem mohly cítit v nitru tři sta sedmdesát metrů dlouhého kosmického obra poněkud osaměle.

Bylo to i tím, že třetí přiblížovací fáze již probíhala výhradně za přispění strojů a v přesném a bezchybném prostředí palubní laboratoře, kde lidský faktor nejen že nedokázal nic urychlit, ale svou nedokonalostí by naopak mohl věci jen zpomalit.

Bay, Luka a Ortogon tak nejčastěji sedávali v observatoři, sledovali planetu a svorně mlčeli. Negativní výsledek byť jediného parametru z nutných měření a testů které probíhaly, totiž mohl znamenat že pro ně Číslo Jedna zůstane navždy nepřístupná.

„Hlavu vzhůru,“ těšila Luka své spoláčnický. „I kdyby se objevil nečekaný nesoulad, zbývá ještě možnost ho nějakým způsobem překlenout nebo obejít, třeba imunizací nebo třeba aspoň snížením citlivosti.“

Jenže třetí přiblížovací fáze dospěla ke svému závěru s jediným výsledkem: vše v pořádku!

„Ne, dolů ještě nepoletíme,“ zkazila kapitánka radost lékařce, když jí přinesla z laboratoře tu dobrou zprávu.

„Bay...?“ podívala se na ní udiveně.

„Luko,“ vzala jí dívka za ramena. „Jsi doktorka, ne? Ty bys měla brzdit mě, a ne naopak! Fakt ti to nepřijde ani trochu podezřelé?“

Luka pokrčila rameny. „Nikdy dříve jsem neopustila Skaringu, takže nemám sebemenší reálnou představu jak by měla vypadat jiná obyvatelná planeta. Ale připouštím že máš ke své nedůvěře důvod. Trvalo půl druhého století, než byla dosažena biokompatibilita mezi Svazovými planetami. A tady... všechno souhlasí.“

„Máš podezření na to, že bychom se mohli nevědomky vloupat do nějakého důkladně utajeného projektu s kdoví jakým záměrem?“ poznamenal Ortogon.

„To také,“ přitakala Bay. „Nemám obavy z toho, co víme, ale z toho, co možná nevíme a co by mohlo být rozhodující. Až vystoupíme na povrch a poprvé se nadechneme, už to nepůjde vzít zpět! Takže jsem s Bommem naplánovala ještě jeden třicetihodinový rozšířený nárazník, který zrovna běží. Hledáme dole známky kdečeho, sbíráme kdeco, a kombinujeme to způsobu, které by napadly leda šilence.“ Zářivě se usmála: „Moje parketa!“

„Nudit se nebudeme,“ prohlásil Ortogon. „Můžeme zatím dopilovat plán výstavby kolonie!“ Ale Bay jeho optimismus přišel trochu strojený.

Zmíněná lhůta však rychle uběhla, a počet objevených hrozeb se rovnal stále nule.

„Bez obav, vyhlášovat pátou přibližovací fází nebudu,“ rozesmála se Bay, když Ortogon spolu s Lukou přišli do velína a přinesli na kusu plastového krytu napsanou velkou číslici pět s otazníkem.

„Uf,“ řekla Luka. Bylo vidět, že už i její trpělivost docházela.

Protože dobu nuceného čekání vyplnili pečlivými přípravami, nyní už je nic nezdržovalo. Výsadek modul byl již nachystán s veškerou potřebnou výbavou.

„Nemusíme čekat na optimální bod sestupu,“ řekl Ortogon. „Můžeme se vydat dolů hned, pozvolnější dráhou. Užijeme si vyhlídkový let nad naší novou domovinou.“ Bylo zřejmé, že i on se již nemůže dočkat.

„Souhlas,“ kývla Bay.

Výsadek modul, provázen obslužnými stroji, se odpojil od mateřského tělesa a zamířil k povrchu. Postupně se kolem nich rozzářila jasná obloha a přešli na běžný atmosférický let. Krajina pod nimi byla skutečně nádherná, i když poněkud jednotvárná: samé lesy.

„Tamhle už vidíme náš budoucí domov!“ ukázal Ortogon do dálky. Snášeli se k malebné zátocce, lemované sráznými kopci.

Do vyhlédnutého místa na pobřeží ovšem přiletěly nejprve Matónovy výsadekové automaty, aby zajistily dohled nad polygonem. Ortogon provedl kruhový oblet a teprve poté hladce dosedl na pláž.

Výstupní komora tiše vyrovnala tlak vzduchu a vnější průchod se otevřel. Všichni se vzali za ruce a postavili k východu.

„Tři, dva, jedna, krok!“ odpočítal Ortogon a trojice kosmonautů se zcela synchronizovaně poprvé dotkla nohama nové země.

Místo vypadalo skutečně krásně. Neuvěřitelně hladká písčité zátoka byla lemovaná dvěma rameny malé říčky, která byla jednou z odboček veletoku, přitékajícího do moře ze vzdáleného obrovského vnitrozemního jezera. Jihozápad i severovýchod střežily vysoké útesy, a v dálce za pobřežím byla v lehkém oparu vidět silueta podlouhlého ostrova, který chránil zátoku proti otevřenému moři.

Bay se sklonila a nabrala do dlaně prohřátý písek. „Neskutečné,“ řekla tiše. „Úplný ráj...“

Kolem bylo úžasné ticho, rušené jen šuměním vlnek, které dováděly na pobřeží. Téměř jako by slyšeli dech větru, který posunoval bělostná mračna po zářivě modré obloze.

Don Ortoyon se dotkl komunikátoru. „Začněte,“ pravil. Signál spolehlivě dorazil na Bommovu palubu, kde se pod velením androidů a robotů dal do činnosti naplánovaný osídlovací program.

Z oblohy hbitě slétly dva montážní stroje, které nahoře na útesu zručně ukotvily a sestavily výchozí platformu pro větší dopravník, který na ni vzápětí bezpečně posadil důlní razicí zařízení. To očima svých zaměřovačů zjistilo svou polohu a samočinně se nastavilo do správné výchozí pozice. Dobývací ramena a dopravníky se vyklopily do pracovních poloh. Plazmové čepele zažehly své řezací rádiusy, a silný stroj se počal v oblacích ohně a dešti lávy zakusovat do masivu.

Mohlo to vypadat barbarsky - začít osídlování surovým ničením. Ale mělo to dobrý důvod. Protože nebylo jisto, zda se nevrátí dávný meteorický déšť, rozhodli se kosmonauté vybudovat svůj příbytek uvnitř skály. Útes nad pláží, čnějící jako hrdá bašta, vyhovoval dokonale i pro případ, že by odněkud nečekaně přišla tsunami.

Mezitím z oblohy klesaly další a další stroje a plnily pláž i ploché temeno útesu nejrůznějšími mechanismy i materiálem. Četné roje sond mezitím přistávaly v širokém okruhu kolem nich. Některé měly za úkol podrobně sledovat perimetr, jiné prováděly biologický nebo geologický průzkum, další jen plánovitě skenovaly prostor a zpřesňovaly trojrozměrnou mapu celé oblasti. Na severozápadní ostrovy i na vzdálené jihovýchodní hřebeny dosedly plně samočinné meteorologické stanice

a nahoře na útesech se počala rychle zdvíhat hlavní komunikační soustava.

Obratné SUTy (samočinné úpravničky terénu) s dychtivě vyceněnými radlicemi zamířily směrem proti proudu, aby na vybraných místech mimo dosah moře srovnaly terén a založily první pokusná pole.

„No, tak... vítějte doma,“ řekla trochu rozpačitě Bay, ale pak jí tvář bleskl lišácký úsměv. „Chce někdo uzavřít sázky, do kdy dostaneme ponorku a vybijeme se tu?“

„Netřeba. Vítěz stejně bere vše,“ smál se Ortogon. „A také ztrácí,“ dodal kousavě.

„Tři lidi na celou planetu...“ řekla sama pro sebe Luka a trochu nevěřičně zavrtěla hlavou. „Neskutečné.“

Kapitánka chvíli tak jako ostatní sledovala hemžení mechanizace v okolí. „Jako malá jsem četla dobrodružný příběh. Prý to byl myšlenkový otisk odněkud hodně z daleka,“ řekla pak. „Pojednával o trosečnících, kteří v balónu uprchli z obleženého města a bouře je zanesla na úplně odlehlý, liduprázdný ostrov...“

„Nejsme trosečníci,“ ohradil se Ortogon pevným tónem. „Máme dva plně funkční koráby, zásoby, materiál, stroje, zbraně, energii a vůli udělat pro sebe co půjde. Když už, tak bych nás prohlásil za kolonisty.“

Podívala se na něj s podivným úsměvem. „Totéž udělali oni.“

*

9 – Budovatelé

V počáteční fázi osídlování si rozhodně nebylo možno stěžovat na nudu. Pokud neupřesňovali probíhající práce nebo neřešili aktuální problémy, vydávali se „kolonisté“ ve výsadkovém modulu na poznávací lety po blízkém i vzdálenějším okolí.

Bay neodkládala ostražitost: na každém výletu je provázely drony, pro případ něčeho nečekaného.

„V čem by nám mohly pomoci, kdyby nastala nečekaná situace?“ tázal se při prvním výletu don Ortogon.

Bay se na něj obrátila se smíchem – okamžitě pochopila vtip. Zabezpečit se logicky lze pouze proti situacím, které čekáme, i když si o jejich pravděpodobnosti myslíme své. Vůči věcem nečekaným nechrání nic. „Chceš vylepšit mé metody?“ tázala se proto vstřícně.

„Ani v nejmenším! Byl to pokus, jak na tvé tváři vyvolat úsměv...“

„Podařil se, děkuji,“ usmála se znovu. „Co třeba támhle ten úsek pobřeží?“ ukázala vzápětí. Celá vzdušná flotila bez váhání změnila směr a za chvíli už stáli na mořském břehu.

Co bylo neoddiskutovatelné, byla krása přírody, a... klid. Číslo Jedna byl naprosto nedotčený ráj. Ačkoli to byl pouze ráj rostlin. Žádná stopa nebyla obtisknuta v písčných plážích. Ani jedno křídlo nezdobilo průzračné ovzduší. Křišťálově čistý příboj nemíchal žádnými ulitami.

„Naše osamění bude patrně někdy zdrcující,“ poznamenala Luka, když se při procházce po břehu dívala, jak vlny smývají její stopy v písku.

„Pro mě se nic nemění,“ reagovala chladně Bay O'Nett. „Já byla sama i na Skarinze...!“

Lékařka dobře cítila nekonečnou hořkost, ležící v těch slovech. Pokusila se v tom směru poskytnout kapitánci podporu. Věděla, jak dramaticky dokáže člověka drtit nevyřešená traumata minulosti. Bay se sice nestavěla vůči pokusům o přátelskou psychoterapii odmítavě, ale ani nijak aktivně nespolupracovala. Luka zavčas pochopila a upustila od svých dobře myšlených úmyslů.

„Myslíš, že mě nenávidí? I když to sama nepřizná?“ zeptal se šestého dne od přistání v soukromí Ortogon lékařky. „Byl jsem nepopíratelně její největší noční můra na Skarinze...“

Luka ale zavrtěla hlavou. „Řekla bych že ne. Ona moc dobře věděla i chápala, o co se snažíš. Spíš v tobě viděla někoho, kdo ve své zaslepenosti usiluje o zbytečné. Její problém byla celá naše planeta, ten zkamenělý sociální systém, nedovolující vybočit ani o vlas.“

„No...“ pokyvoval nepřesvědčeně hlavou.

„Zůstaň v klidu. Bay je ohromující osobnost, která v sobě pomalu, neústupně, svým způsobem, schroustá cokoli. Ale nesnaž se jí nějak rozebírat nebo naznačovat, že bys jí chtěl pomáhat. Rozumíme si?“

Protože jediným a převládajícím ekosystémem na planetární souši byl les, věnovaly mu průzkumné automaty důkladnou pozornost.

Podivné porosty na Čísle Jedna nebyly zdaleka tak diverzifikované, jako na domovské Skarinze. Na druhou stranu, variabilita výchozího materiálu byla ohromující.

„Taková přírodní univerzálna,“ podotkl don Ortogon při čtení výsledků analýz. „Z jednoho materiálu dělá lepidla, měkké výplně, houževnaté pružiny, pevné nosníky i supertvrdé břity.“

Bylo to výstižné přirovnání. Stromy - pokud se to tak dá říci – byly tvořeny všestrannou hmotou, které různé modifikátory spolu s rozdílnou mikrostrukturou propůjčovaly nečekaně širokou škálu vlastností.

Dokonce i porosty, jež by se daly přirovnat k travinám, mechům či rozkladným pavučinovitým houbám, měly stejný základ.

Zjištěný fakt měl ale pro konstrukční účely nemilý dopad. Najít v podivně rozvětveném lese vhodný strom, z něhož by se dal získat kupříkladu trám, nebude snadné. Podle tisíců měření, které obstaraly trojrozměrné detektory průzkumných sond, maximální délka rovných úseků porostu ani jednou nepřesáhla tři metry.

„Příliš členité a křivolaké,“ shrnul při jedné poradě ve výsadkovém modulu don Ortogon. „Škoda. Delší stavební díly budeme muset spojovat jako stavebnici.“

„Šlo by to udělat jinak,“ reagovala Bay, a ukázala svou značkou do blízké oblasti na mapě. „Co kdybychom tady vybudovali zařízení na výrobu konstrukčních dílů na přání?“

„Napadlo mě to také,“ pousmál se. „Ale nevíme, jestli by to drželo pohromadě.“

„Drželo,“ ujistila ho Luka.

„Cože? Ukaž,“ promítl si Ortogon její návrh. Luka při zkoumání vzorků vegetace v uplynulých dnech zjistila, že z rozdrčené rostlinné kaše se pomocí různých příměsí dají za studena i za tepla odlévat a lisovat téměř libovolně velké i členité prefabrikáty. Fibrózní povaha drceniny poskytovala dobrou materiálovou soudržnost a odolnost proti lomu. Vrstvené materiály by svou pevností snadno konkurovaly dřevu!

„To je skvělý nápad!“ konstatoval nakonec.

„Bay mi to napověděla,“ přiznala lékařka na rovinu.

„Byl to Delkworkův návrh,“ řekla Bay.

„Cože?!“ zvolali užasle oba přátelé.

„Ále,“ mávla rukou. „Toho si nevíšmejte...“

„Tak moment! Celou dobu žiji v přesvědčení, že jsi Delkworka zničila! A teď se najednou dozvídám, že snad máme nad sebou nějakého Mechaniciana?!“ řekl znepokojeně Ortogon.

„Jen do určité míry,“ uklidňovala ho. „Jistě že jsem ho nezničila, proč také zahazovat tak skvělý mozek?! Ochromila jsem mu rozhodující centra, ale myšlenkovou kapacitu jsem ponechala.“

„A on ví, co tu děláme? Sleduje nás?!“

„Ano.“

Ortogon zhluboka vydechl a chvíli mlčel. Nechtěl kapitánce její záměry vyčítat, ale tohle už bylo na pováženou.

„Mělas nám to aspoň říci,“ poznamenala Luka tiše.

Míchala nápojem ve sklenici. „Cítíte se znepokojeni?“

Oba přikývli.

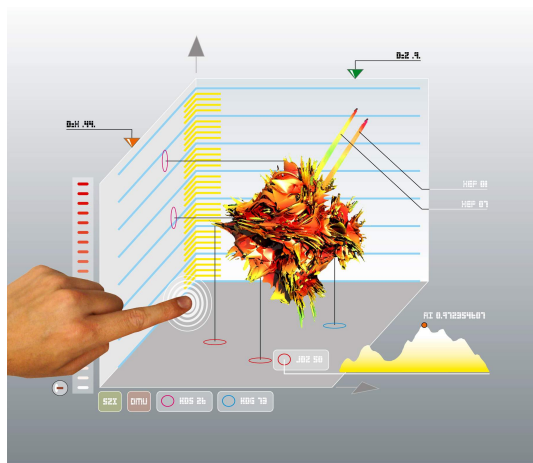
„No vidíte. Takhle byste se cítili celou tu dobu, co máme Delkworka u sebe – kdybych vám to řekla. Pomohlo by vám to soustředit se na úkoly? Stěží. Takže situace je jiná pouze v tom, že teď to víte...“

Don váhavě přitakal. „Bay, nevím co máš v úmyslu, ale nepřijde mi moc dobré mít poblíž napůl živého Mechaniciana. Ty jsi možná dost propojená s Bommem, a připadá ti to normální, ale mně při tom pomyšlení naskakuje husí kůže.“

Doktorka ale tušila, že Bay má pro své jednání dobrý důvod.

„Proč ho držíš v takovém stavu?“ tázala se.

„Projekční, ukaž graf 444,“ vyzvala kapitánka zobrazovací zařízení. V prostoru mezi nimi se rozzářil trojrozměrný graf, vyhlížející jako nějaký futuristický květ.

„Tohle je holistický přepis naší současné situace,“ pravila a don i Luka povytáhli nevěřičně obočí. Zmíněný obor, slučující prakticky všechna známá vědní odvětví, a vyvozující z nich predikce, byl starý sotva dvacet let. Byl to bezesporu nástroj řízení pro budoucnost a měl potenciál dávat úžasné výsledky. Ale jeho nesmírná datová, formulační i výpočetní náročnost musela

ještě počkat na dobu, která ho dokáže podpořit dostatečně výkonnou technologií i algoritmizací.

„Mechanicianova služba,“ vysvětlila Bay, jak k něčemu takovému přišla. „Právě vidíte jeden z hlavních důvodů, proč jsem ho dočista nezničila. Takže jsem spojila dobré s užitečným – udělala si z něj sluhu. Funguje, ale neuvědomuje si to. Teď vám ukážu, k čemu je to dobré.“

Zvolna pootáčela grafem, aby ho viděli ze všech stran.

„Asi nevíte, co to je strojové tušení,“ začala otázkou. „Nic si z toho nedělejte, nemáte ke strojům tak blízko jako já... Nuže, všimněte si, že různé cípy grafu končí třemi způsoby: uzavřeně, sbíhavě, a tento jediný končí rozbíhavě.“

Sledovali pohyb jejího ukazatele.

„Uzavřený konec znamená, že tudy cesta nevede. Sbíhavý konec ukazuje, že tudy to ještě nějaký čas půjde, podle toho jak moc ostře se parametry přibližují. Ale tohle,“ ukazatel zakotvil na dvou protáhlych výběžcích, „tohle je naprosto nečekané.“

Don se podíval na Luku, a když lékařka pokrčila rameny, zeptal se: „Upřesni to, Bay...“

Maličko pokývala hlavou, jako by říkala: vždyť jsem věděla, že jim to nic neřekne. Ale pravila: „Model tvrdí, že pokud se události pohnou tímto směrem, stane se něco ohromného. Anebo ohromně strašného.“

„No potěš kvasar,“ podotkla Luka.

„Víme, co všechno tvoří jeho vstupní datovou množinu?“ zajímal se Ortozon

Bay jen pokrčila rameny. „Všechno co je strojově definovatelné. Delkwork přijímá data neustále, i poté, co jsme ho ovládli. Jenže je roditel Mechanician: jeho složitost je doslova příšerná. Ani Bommu není schopen dostatečně ověřit vstupní veličiny, natož pak funkci hodnotících procedur... Je to Delkworkovo velké dílo, kterému těžko kdy někdo jiný plně porozumí. A průběžně si ho modifikuje a aktualizuje. Jeho detektory jsou zaměřeny na kolonii a neustále odečítá lavinu dat...“

„Jak široké okolí bere v úvahu?“ ptal se don dál.

„To je právě zádrhel,“ přiznala Bay bez vytáček. „Když byl začleněn do Mechanicianské informační sítě, přijímal data z obrovského prostoru. Od chvíle kdy ztratil osobnost, vidí jen to co my. Naše kolonie, respektive Číslo Jedna, je teď převažujícím zdrojem dat. Na jednu stranu je to špatně - ztrácí globální nadhled. Na druhou stranu je to ale dobře, protože jeho předpovědi se budou týkat čím dál více jen nás.“

„Takže co nám tenhle model radí?“

Pokrčila rameny. „To ještě nevím. Jak jsem řekla: je to jen tušení.“

„Graf by snad měl mít nějaký čitelný význam...?“ podotkla Luka.

„Má. Ale musí se do něj transponovat naše poznání. Jenže jak vidíte...“ V grafu se divoce rozblíkal nespočet komplikovaných struktur. „Možností, jak do něj umístit hodnotící soustavu, je příliš mnoho. Zatím nelze určit, jak ho číst, aby znamenal nějaký přínos. Ale protože se holistika zpřesňuje s množstvím času, jsem si jista že pro nás má obrovský potenciál. Za pár dní budeme o trochu chytřejší.“

Vzdychla. „Pokud by tohle někdo začal zapisovat od počátku vesmíru, dnes by věděl nejen co se kde přesně dělo a děje, ale co kdy kde se stane kdykoli v budoucnu. Samozřejmě - pouze s odpovídajícím aparátem, který by to zvládl.“

„Dobrá, Bay,“ zvedl Ortogon ruku. „Víme, že holistika – aspoň teoreticky - hrozí vzkřísit determinismus navzdory vzteku kvantové fyziky a zděšení justice. Tvrdíš, že teď to vidíme v praxi. Ale pomůže nám to nějak konkrétně?“

„Ovšemže ano,“ řekla náhle kovovým tónem. „Až přijde ten správný čas. Zatím mějme oči otevřené. Pokud možno všechny...“

„Budeme,“ slíbil Ortogon. „A ty hlavně nepuť Delkworka ze řetězu...“

S bolestí v očích pomalu přikývla. „Pořád před sebou vidím obsah Delkworkových skladů. Nepustím ho. Za žádnou cenu...!!“

*

10 – L.E.S.

Luka se nacházela u jednoho vchodu do budoucího skalního obydlí. Z hrubě vylámané chodby se valil pekelný rachot a proudy horkého, kamenným prachem nasyceného vzduchu. I když věděla, že tu spíš překáží, neodpustila si čas od času sledovat práci razících strojů přímo zblízka. Zrovna opatrně nakukovala do chodby, odkud dopravníky vyvážely žhavou kamennou drť, když se přihlásil komunikátor.

„Luko?“ ozvalo se.

„Ano, Bay?“

„Můžeš mi na pár hodin půjčit jednu vysokotlakou jednotku?“

„Jistě. Mám jí stejně v záloze, kdyby nějaká vynechala.“

„Super. Pošlu si pro ní. Dík!“

„Rádo se stalo-!“

Zanedlouho se skutečně vzduchem přiblížil mohutný dron. Navázal spojení s čistícím automatem, který byl zaparkovaný poblíž jeskyně, uchopil ho do manipulátorů a odnesl pryč na druhou stranu zátoky.

Lékařka sice byla zvědavá, na co kapitánka stroj chce, ale už si odvykla zbytečně vyvídat.

Když se pomerančově oranžové slunce sklonilo k tmavnoucí linii západního souostroví, sešla se trojice tak jako každý večer ve výsadkovém modulu. Ten prozatím kotvil na pláži a sloužil jako řídicí uzel, energocentrála i ubytovna.

„Smažené najroty se zeleninou a bokwerským intarem?!“ užasl don, když spatřil pohoštění na stole. „To mě olemuj! Co slavíme?“

„Pokrok v poznání i užití zdejšího rostlinstva,“ usmívala se Bay.

„Tak to si nechám líbit!“

„Promiň prosím,“ podívala se Bay na lékařku. „Vím, že v tvém současném stavu nemůžeš vnímat chutě a vůně. Omluv nás tedy, a doufám že tě potěším aspoň následující zprávou.“

„Nic neříkám,“ pousmála se nemrtvá spoléčnice maličko rozpačitě.

Pustili se do hostiny. Luka si při pohledu na nadšené spoléčníky nenápadně povzdechla. Pro ní skutečně nic nemělo žádnou chuť. Bylo jí úplně jedno, zda jedla lahodný zákusek, nebo hlínu. A jejímu tělu to bylo jedno zrovna tak, s jediným rozdílem – každé sousto trávila mnoho dní. Ale aby nepůsobila nepatřičně a nenarušovala vztahy mezi lidmi, účastnila se každého jídla stejně jako Bay a Ortogon, a zlehounce uzobávala předložené dobroty.

„Done? Nejsou ty papriky trochu divné?“ prohodila Bay jen tak mimochodem.

„Nejsou. Pohoda!“ ujistil kapitánku.

„Skvěle,“ pousmála se. „Protože to nejsou papriky, ale odlitek lesa.“
Don zapomněl kousat. „Cože-?“

Bay vyndala zpod stolu malou průhlednou nádobku, v níž se těžce přelévala šedozelená kapalina. „Tekutý les,“ postavila ji na stůl. „Paprika na tácku je první transmutovaný pokrm z místní suroviny.“

„Nekecej!“ vyskočila Luka ohromeně.

„Nekecám.“ Okamžik si je měřila. „Také Delkworkovo dílo,“ přiznala.

Když opadl první úžas, podala jim krátké vysvětlení, jak se hmota porostu chytrým, ale vcelku nenáročným způsobem ve čtyřech krocích upraví, čímž dojde k její proměně ve vhodný pokrm.

„Paleta variant je zatím omezená, ale myslím že pro přežití dostatečně rozsáhlá,“ poznamenala.

„Tekutý les,“ opakoval Ortogon s očima upřenými na kontejner.

„Negativní stránkou je fakt, že bez Delkworkovy nebo Bommovy laboratoře to nedokážeme vyrobit. Ale přínos to má v tom, že teď jsme potravinově omezeni životností našich zařízení místo doby, v níž dojdou přivezené zásoby. Ale to je jen polovina zprávy,“ uculovala se Bay.

„Tak nezdržuj a sem s tou druhou!“

„Nedala mi spát výrazně rozdílná koncentrace prvků ve vzorcích z různých lokalit. Někde je tkáň lesa například vysoce nasycena železem, jinde obsahuje velké procento křemíku nebo manganu. Někde je převážně rostlinná, a v jiné oblasti bezmála připomíná hybridní živočišnou tkáň.“

„To víme,“ kývla Luka.

„Ano, to nám sondy řekly již na počátku. Ale opakovaná měření prozradila, že ty oblasti nasycení se mění. Tam, kde před pár dny byla vysoká koncentrace varianty škrobu, teď není nic. Železitá místa zmizela a naopak se železo objevilo jinde. To mě vedlo k přímé úvaze. Před šesti dny jsem injikovala značkové radionuklidy do stromů na pobřeží. Sondy je pak detekovaly až padesát kilometrů daleko.“

Ale to ještě není všechno: nebyly prostě jen rozprostřené. Nacházely se v pouhých čtyřech relativně omezených oblastech!“

„Bay...“ vydechla doktorka. „Tím chceš říci...?“

Přikývla. „Dnes jsem díky vypůjčené čističce odstranila zeminu kolem kořenů několika stromů. Potvrdilo se, co se dalo čekat: stromy jsou spojené. V podstatě je to jediný strom v nespočtu exemplářů. Velký ekologický systém. L.E.S.“

Prohlášení bylo sice zcela jasné, ale trvalo chvíli, než ho oba společníci dokázali přijmout. Jeden jediný organismus, pokrývající prakticky celou souš?

„Už je to tak,“ přikývla. „A má v sobě svou distribuci látek. Organických i anorganických, jednoduchých i značně složitých. Patrně jsou v něm celé skryté toky, dopravující určité látky odněkud někam. Předpokládám, že obsahuje i jejich rezervoáry. Čili v L.E.S.e musí být něco, co tyto procesy řídí. Neúmyslně, anebo záměrně. A ještě mám třetí polovinu zprávy.“

Už se ani neptali, ale kapitánka je nenapíjala. „Nechala jsem testovat mikrobiologii kolem naší zátoky. V tábořišti je měřitelná. Rozhazujeme kolem sebe své mikroorganismy. Směrem nahoru po útesu rychle klesá, a kousek pod hřebenem už je absolutně neměřitelná. Takže nehrozí, že bychom antropicky invazivně rozbourali zdejší biotické prostředí. A kupodivu, zatím se k nám necpe nic ani z okolí, takže z nás nezačnou pučet výhonky L.E.S.a...“

„Máš v záloze ještě nějakou další polovinu?“ zvolala lékařka.

„Ne, Luko. Myslím že tři nejen splnily, ale i překročily normu!“

„Jsem stejného názoru! I tak se s nimi budu srovnávat dlouho do noci!“

*

11 – První reakce

Továrna na stavební dílce, situovaná poblíž L.E.S.a, rychle nabírala na obrysech. Svou podstatou nebyla nijak složitá. Ze zavážecí plochy, kde se skladoval materiál vytěžený v L.E.S.e, procházely kusy hmoty hamrem, poháněným obyčejným zpřevodovaným vodním kolem. Již značně rozdrčená hmota se přesunula do jámovitého holendru, který z ní vytvořil kaši. Přes stavidla a česna se látka přelávala podle požadované hustoty do zásobníků, které současně sloužily i k druhotnému odkalení roztoku.

Jak napadlo Luku, a jak také experimentálně ověřila, hrubý kal ze dna nádrže po vysušení představoval dobře použitelné palivo. Po domluvě s kapitánkou byl navržen poboční provoz, využívající dosavadní odpad, a v prostých kamenných korytech z něj lisoval šedohnědé brikety rovnou zužitkované v dokončovací fázi výroby. Jeho projekt vytvořila doktorka, a byla na něj velice pyšná.

„Nikdy by mě nenapadlo, že budu plánovat výrobní linku!“ smála se.

Vyčištěná směs se pak vedla ze zásobníků do směšovacích a ohřívacích nádrží, ze kterých už byla napouštěna do konkrétně požadovaných forem, v nichž se hmota „upekla“ či nechala prostě vyschnout. Výstupy této „betonárky“ sloužily současně jako vstup do dokončovací haly, kde obyčejné nástroje daly dílům finální tvar a povrch.

K „betonárce“ patřila ještě velmi prostá „lepička“, kde se z plátů tvořily všemožné vrstvené dílce.

Co šlo, bylo vybudováno z místních surovin, takže splňovalo podmínku obnovitelnosti. Celý areál udržoval v chodu vodní proud, regulovaný uzavíratelnou odbočkou. Pokud by někdy po řece přitrhla záplava, minula by výrobní areál beze škody.

I když výrobní díky nespočtu transmisí vyhlížela značně primitivně, don nešetřil slovy obdivu. Bay a doktorka spolu s Bommem mysleli opravdu na všechno, včetně nouzových opatření pro případ závady nebo selhání, i primitivních mechanických kontrolních členů, které sledovaly chod výroby bez lidské přítomnosti.

„Kéž by všechno šlo tak hladce!“ přála si Luka.

Noví obyvatelé krásné planety se totiž stále potýkali s jedním, zato ale kardinálním problémem, a tím byla délka dne a noci.

Lokalita ležela v mírném pásmu jižně od rovníku, ale díky minimálnímu sklonu osy rotace všude den i noc trvaly přibližně shodně 16 hodin. Nikdo však nevydržel spát celou noc, takže začínali den již před rozbřeskem a končili jej až po setmění. Díky délce bdění ale zastavovali obvykle všechny venkovní aktivity ve chvíli, kdy slunce zmizelo v moři.

Zbývající čas před spaním vyplňovali buď plánováním dalších prací, tříděním a hodnocením dat, nebo odpočinkem po dalším dlouhém dnu.

Adaptace na délku denního cyklu byla jednou z věcí, které zatím odolávaly. Luka ve spolupráci s laboratoří na korábu již sice našla způsob jak pomoci lidem synchronizovat se s línou rotací Číslo Jedna, ale únava se střídala a obvykle tak jednou do týdne každého postihlo „rozhození“ režimu, kdy dotyčného přepadaly krátké úseky spánku či naopak nespavosti, než biorytmus znovu chytil pomalý planetární cyklus.

Don se teď ohlédl po slunci. „Ještě máme tak půl hodiny,“ pravil. „Pojďme se podívat na jednu zajímavou věc, které jsem si dnes všiml.“

Nasedli na otevřený dopravník, důstojník zapnul motory a hladkým letem se přemístili vpravo do míst, kde probíhala těžba hmoty z L.E.S.a.

V lokalitě vládlo ticho, jen dva servisní roboti čistili těžební automat po celodenní práci. Když dopravník přistál, vystoupili a don je vedl poněkud stranou, blíže ke skalnímu svahu. Kolem útesů zůstal pás porostu, který tvořil přirozenou bariéru proti riziku, že by se nějaký uvolněný kámen skutálel na pracoviště. V blízkosti pokáceného dřeva ucítili zdejší typickou vůni čerstvé biologické hmoty. Byla odlišná od vůně dřeva na jakou znali z minulého domova, ale neméně intenzivní.

„A teď se podívejte na tohle,“ ukázal don.

Chvilku vládlo ticho, a pak se Luka trochu zmateně obrátila k opodál stojícímu stroji, a poté zase zpět. „Zdá se to jenom mně?“

Nikdo nemusel odpovídat. Všichni viděli, že několik krajních stromů na sebe zvolna, ale nepochybně, počalo brát tvar těžebního automatu.

„A ještě popojdeme támhle,“ vyzval je přímo na místo, kde končila vykáčená světlina. Takřečené kmeny zde byly velmi čistě ořezány těsně nad zemí. Na jednom z pařezů ležel obyčejný montážní klíč.

„Položil jsem ho tu asi před dvěma hodinami,“ řekl Ortogon.

Nástroj samotný nedoznal žádné změny. Podivné však bylo, že se jakoby zabořil do pařezu. Vlastně ne: když se podívali blíže, zdálo se, že hmota pařezu počíná pomalu železo obalovat.

„Možná je to neúmyslná, automatická reakce L.E.S.a na poškození - začíná zase dorůstat nebo vylučuje cosi jako mizu, která má zakrýt ránu. Ale možná ne. Máme mít oči otevřené, proto vám to ukazují...“

„Výborně,“ kývla Bay. „Přesně tohle jsem měla na mysli. Takových jevů si všimne jen člověk, automaty jsou k reakci L.E.S.a slepé. Pro ně je to jen hmota ke zpracování.“

„Jak to zapadá do Delkworkova holistického květu?“

„To uvidíme. Delkwork neustále všechno sleduje, takže změny se do něj promítají okamžitě.“

Ale holistický model, který si vyvolali ve svém modulu, byl stejně nicneříkající jako předtím.

„Začínám chápat, proč byla holistika přijímána s takovými rozpaky,“ zasmál se Ortogon. „Ví možná všechno, ale nedokáže o tom nic říci.“

„Ještě není všem dnům konec,“ řekla Bay.

Jak kde, a jak pro koho, pomyslela si Luka, ale nechala si tu myšlenku pro sebe.

*

12 – Otisky

Jenže další dlouhé, žlutě prozářené dny přinášely kromě úspěšně pokračujících prací i nová překvapení. Bay se několikrát za sebou usadila na jeden vyšší balvan nahoře ve stráni nad „betonárkou“, aby si nakreslila zátoku v mosazně laděné sluneční záři. Když přišla čtvrtý den obraz dokončit, nevěřila svým očím. Tři z několika mladých výhonků L.E.S.a, které rostly poblíž balvanu, na sebe počaly brát nepochybně antropomorfní podobu!

„Opravdu zvláštní,“ obcházela Luka podivně tvarované výhonky poté, co Bay zavolala své společníky. „Bude nezbytné ověřit, zda nás to jen slepě napodobuje, anebo se tím snaží o kontakt. Může to být pouze zrcadlový instinkt. Pokud ne, měli bychom se mít na pozoru.“

„Vyčkejme a uvidíme,“ vyzval obě dívky don. „Ale pro jistotu bychom mohli začít nosit zbraň.“

„Ale no tak-!“ zvolala doktorka. „Ještě zbraně na Čísle Jedna chyběly! Dej s tím pokoj!“

„Už tu stejně jsou,“ mávla Bay rukou. „Vždyť okruhy kolem našeho tábořiště od počátku hlídají Matónovy ozbrojené automaty. A zhora na nás dohlíží oba kosmolety.“

„O tom jsi ale rozhodla ty,“ nesouhlasila. „Mně se zbraně nelíbí!“

„Luko... zbraně nejsou ani hodné, ani zlé. Jsou to nástroje, tak jako cokoli jiného. Vše správné či nesprávné s nimi dělají výhradně ti, kdo je řídí – čili my, lidé. Don nás nechce proměnit v zabijáky. Ale podpořím ho v názoru, že je lepší zbraň mít a nepotřebovat, než naopak.“

„Vidíte zuby na vodě,“ namítna podmračeně.

„Ve chvíli, kdy se ta kopie najednou utrhne a skočí po tobě, budeš mluvit jinak,“ ušklíbla se Bay.

„Velký Leptone!“ obrátila doktorka oči v sloup. „Strom skákající na kořist je prostě hloupost!“ Píchla nataženým prstem proti kamarádce. „Vím že jsi psychicky narušená, moje milá, ale snaž se své zcestné představy krotit. Už mi s tím lezeš-“ najednou se zarazila. „Ach ouvej,“ skryla tvář do dlaní. „Já jsem tak praštěná...“

„Vítej mezi námi, milá ponorko,“ zasmál se don Ortogon, který také pochopil.

„Vezmu si tvou upřímně míněnou radu k srdci,“ přidala se vesele Bay. „A kéž bys pro mě byla varovným případem do budoucna, až to někdy popadne mně-!“

„Lituji toho,“ vzala jí Luka za ramena. „Můžeš mi odpustit? Prosím?“

„V klidu, doktoro. Vždyť jsme věděli, že to přijde. A jak praví Bokwerská tradice, s úsměvem jde všechno lépe! Budu ti věřit, že po mně L.E.S. neskočí, a v klidu dokončím obraz. Uvidíme zítra!“

Když Luka viděla že se kapitánka opravdu nezlobí, uklidnila se.

Nové překvapení je ovšem čekalo večer. Nejen že Bay přinesla dokončený obraz, který byl nadšeně přijat, ale holistický květ nepochybně dospěl k novým závěrům. Z původních miliard prognóz zůstalo v užším výběru jen několik tisíc. Skokové zpřesnění o šest řádů vyvolalo v maličké společnosti veliké vzrušení. Poté, co modelu položili množství otázek, získali první odpovědi, které nebyly jen nahodilou snůškou nějakých možností.

„L.E.S. je skutečně jeden jediný organismus,“ shodli se po chvíli.

„Neříká graf dokonce, že má své vlastní vědomí?“ ukazoval don na neostré souhrny odpovědí.

„Spíš mi to připadá, jako když zčásti ano a zčásti ne. Podívejte...“ přeskupovala Bay množiny dotazů a reakcí.

„Pomohlo by, napojit Delkworka přímo na L.E.S.“ napadlo Luku.

„Na to ani nepomyslete!“ zděsil se don. „Co kdyby se něco nepovedlo a L.E.S. se stal duší Mechanicianem?!“

„Bay, a nechtěla by ses zkusit k němu zlehka připojit ty sama?“ navrhla tedy doktorka.

„Uhodla: nechtěla!“ rozesmála se kapitánka.

„Proč? Vždyť to umíš!“

„Připojit se na systém s planetární mohutností? Co když chytne mou mysl a už nepustí? Když jsem dirigovala ze Skaringy vás pět, měla jsem obavy že se dočista uvařím. Připojením k L.E.S.u bych také mohla explodovat jako tlakový hrnec. Nic takového.“

„Tak to uděláme jinak: oddělíme jednoho... výhonka. S ním už bys to zkusila?“ navrhl Ortogon.

„Co že s ním mám zkoušet-?!“ tázala se schválně provokativně.

„V podstatě, co tě napadne!“ reagoval se smíchem. „Určitě ti nebude vadit, když se budeme nenápadně koukat, vid?“

„Nejodvážnější jsem, když se nedíváte!“ kontrovala vesele. „Dobrá! Dnes už nic neuchvátáme, ale zítra jednu napodobeninu oddělíme a prozkoumáme.“

S tím všichni souhlasili, a postupně se odebrali ke spánku.

Jenže krátce před třetí hodinou ranní se Bay náhle probudila.

Venku vládla hluboká tma. Kromě osamoceného majáčku na špičce komunikační soustavy nezářilo v celé malé kolonii žádné další klasické

světlo. Nebylo proč. Lidé venku v noci nechodili, stroje byly zastavené a detektory ho nepotřebovaly.

„Poplach,“ řekla stručně.

Přestože tuto proceduru nikdy necvičili, už o půl minuty později seděli, tak jak byli víceméně neoblečení, u informačních pultů modulu.

„Děkuji,“ kývla kapitánka. „Strážní automaty vnější linie se od půlnoci postupně přestávaly hlásit. Matón zachoval klid – poruchy se stávají. Když se ale přestalo hlásit už třetí strážní stanoviště, informoval Bomma a ten mě vzbudil.“

„Něco nám ničí ochranu?!“ ptala se trochu vylekaně Luka.

„Nebo někdo.“

„Máme zajištěné dveře?“ nadhodila znepokojeně.

Bay se maličko usmála. „Máme. A neplaš, Luko. Je to vnější okruh, stále zbývá ještě neporušený vnitřní.“

„Nerozsvěcej,“ zadržel Ortogon doktorku, když chtěla zapojit světla v kolonii. „Nemusí každý vědět, že jsme vzhůru...“

„Ale měli bychom zjistit...“ poznamenala neklidně.

„Zjistíme. Matóne! Pošli hlídku na stanoviště jedna! Tam to začalo,“ řekla Bay.

„Ještě okamžik,“ zadržela ho Luka. „Dám jsem namontovat na jeden dron biologickou sondu... ještě chvíličku... hotovo! Můžeš!“

Z portu na vrchu útesu se bez zvuku zvedla trojice dronů a zamířila černou nocí na udané místo. Což o to – místo našly díky navigaci bez problémů, ale strážní automat jako by se vypařil! Úplně stejné to bylo na druhém i třetím stanovišti.

„Analyzuji orbitální záznamy,“ poznamenala Bay kovově, ale pak si zlehka odkašlala a pokračovala vlastním hlasem. „Žádný rozpoznatelný pohyb v pralese. Nevypadá to, že by se k nám z L.E.S.a něco blížilo. Done? Nahradte s Matónem zničená stanoviště novými automaty a obnovte integritu vnější linie.“

„Rozumím,“ potvrdil důstojník.

„Tak,“ opřela se o pár minut později Bay o opěradlo svého křesla. „Automaty stály na svém místě, a pak najednou byly pryč. Pokud to má na svědomí něco hmotného, musí to být nejen neviditelné pro všesměrové kamery strážních strojů, ale i menší než 60 centimetrů. Takové je totiž rozlišení detekce z geostacionární dráhy, a ta si také ničeho nevšimla. Sama ale netuším, co tak malého by mohlo naše automaty tak bleskově a dokonale zničit...“

„Sežral je L.E.S.,“ poznamenala Luka tlumeným hlasem. „Nechala jsem odebrat vzorek v místě incidentu. Je v něm neporovnatelně víc svalových bílkovin, má teplotu 32 stupňů a obsahuje nějaké zvláštní

fibrily, které velmi dobře vedou elektrické signály. Porost se tam tváří víc jako zvíře, než jako rostlina. Ještě divnější je, že jeden vzorek byl naopak přesycen kovy a minerály. Mám docela strach že bys mohla s tím agresivním L.E.S.em mít pravdu...!“

„Pokud se to potvrdí, rázem bude jasné proč je tu jen L.E.S. a nic jiného,“ usklíbl se Ortogon. „Vnější linie obnovena,“ dodal.

„Děkuji,“ řekla Bay. „Požádala jsem Bomma, aby vyvinul výkonnější detektor, a zaměřil ho na nás místo dosavadního... Jak vidím, ochranná pásma drží. Má ještě někdo chuť něco dělat? Ne? Tak jdeme dospat co jsme zmeškali.“

Jenže kromě kapitánky, která usnula okamžitě jak ulehla na své lůžko, toho její společníci moc nenaspali. Nakonec, možná nespala ani Bay, jen si zase někam vyskočila ze svého těla. Luka navíc po pár minutách vstala a sešla do přechodové sekce. Ručně si ověřila, že je výstupní komora zajištěná, a strážní automatika modulu zapnutá. Utkvělá představa, že by se k nim něco strašidelného mohlo ve tmě plížit z L.E.S.a, jí nedávala klidu.

Zbytek noci však uplynul bez dalších rušivých událostí.

„Zákusek,“ položil don Ortogon ráno na stůl mezi tácky s dobrotami tři paprskometry v pouzdrech. Když viděl lékařčino váhání, dodal: „Pokud bys nechtěla, přidělíme ti osobní ochranku.“

„Hlavně nechci být na obtíž víc, než jsem!“ zamračila se a vzala si zbraň způsobem, který jasně dával najevo že pouze plní rozkaz ale vnitřně s tím opatřením stále nesouhlasí.

„Vůbec přece nejsi na obtíž,“ usmála se na ni kapitánka laskavě. „Naopak - staneš se tím nejcennějším co budeme mít, až nám doslouží ošetřovna. Jsi naše hlavní investice do budoucnosti.“

„Příliš mě přeceňuješ,“ vrtěla Luka hlavou. „Jestli se nám z L.E.S.a podaří bez palubní laboratoře syntetizovat aspoň nějaká léčiva, bude to hotový zázrak...“

„Už jsem se lekla, že použiješ slovo nemožné!“ smála se Bay.

Když se konečně obloha rozzářila novým svítáním, trojici se po podivné noci ulevilo. Zátoka sice ještě tonula ve stínu útesů, ale samotná přítomnost světla je uklidnila.

„Nabrousit sekery a jdeme na to!“ rozhodla Bay. Byl to samosebou žert – roli sekery převzaly manipulační drony. Obklopily jeden podivný výrůstek, ostrým paprskem ho oddělily od silného oddenku, jímž byl připojen k L.E.S.u, a za dalších pět minut už úlovek ležel na montážní plošině na pláži.

Shlukli se kolem, ačkoli měli možnost provést průzkum pohodlně z modulu. Všichni měli dojem, že u toho nemohou chybět.

„Jako hodně nepovedená socha,“ podotkla Luka. Po napodobenině chvilku klouzaly světelné sítě měřících aparatur. Když pohasly, Bay výmluvně kývla na doktorku. „Je to tvoje parketa.“

„No dobře. Odebrat vzorky tady, tady a tady.“ Když pomocný robot rychle splnil požadované, naznačila Luka světelným ukazovátkem dráhu. „Řez,“ velela.

Nástroje obratně a bezchybně provedly příkaz, a doktorka zdržela dech. L.E.S.ní napodobenina měla i svou vnitřní strukturu, jež byla nepopíratelně podobná orgánům v tělech lidí!

„Tvar a odlišnost od vedlejší tkáně,“ konstatovala Luka s úlevou po další chvilce, kdy analyzovala sondou hmotu v různých místech. „Někdo či něco nás nepochybně napodobuje. Naštěstí jen co se tvaru týče.“

„Dalo by se to už klasifikovat jako projev inteligence?“ optal se don.

„Je to velmi svůdná myšlenka, ale držela bych se při zemi. Stále může jít o pouhé zrcadlení. Větší záhadou je, jak L.E.S. může vědět, co máme uvnitř sebe?“

„Už to vím,“ řekla kapitánka o dvě hodiny později. Doladřovala chod „betonárky“ a ve volných chvílích pracovala na otázce spolu s Bommem. „L.E.S. vysílá ultrazvuk i infrazvuk. Rentgenuje nás tím. Zjistí rozdíly v hustotách, ale pochopitelně nedokáže definovat kvalitu tkáně.“

„To by odpovídalo,“ připustila doktorka.

„Luko? Máš už zmapované všechno, cos chtěla?“

„Ano.“

„Leviere, vrať to tam kde jste to sebrali,“ vydala Bay povel. Oslovený android zařídil vše potřebné. Tím se věc dala považovat za uzavřenou, ale při obědě na pláži kapitánka společníkům přehrála záznam z místa odložení. „Podívejte se,“ řekla.

Když stroje položily rozpitvaný vzorek poblíž oddenku, chvíli se nic nedělo. Pak se ale nejbližší části obou hmot daly do pohybu. Pomaličku, ale znatelně se přibližovaly, až se spojily. Rozpárané části „sochy“ se počaly zvolna uzavírat, napojená část se – jakoby vedena neviditelnou silou – pomalu zvedala, až po nějaké třetině hodiny stála napodobenina tak jako předtím.

„Zajímavé,“ ohodnotila to Luka. „Je možné L.E.S.u nějak oslepit jeho oči? Třeba kdybychom chodili nějaký čas ve skafandrech?“

„To by nepomohlo. Patrně by okopíroval i skafandry jako další vrstvu,“ řekla Bay.

„Bez starosti,“ přikývl Ortogon. „Pokračujte podle svých plánů, já se o to postarám.“ Vypracoval návrh systému, který z několika míst v tábořišti vysílal akustický šum mimo slyšitelný rozsah.

Tři dny žila posádka v určitém napětí, ale pak se ukázalo, že nové výhonky ztrácejí „lidskou“ podobu. Trojice z Bomma se stala pro L.E.S. neviditelnou – aspoň po dobu, kdy se drželi v kolonizované zóně.

Během té doby průzkumné práce úspěšně pokračovaly. Geologické sondy již odhalily bohatá povrchová ložiska surovin včetně kovových i nekovových rud. Mělo to jeden malý, ale do budoucna nemilý nedostatek: naleziště ležela i přes dva tisíce kilometrů daleko.

Oproti tomu blízko, hned na odvrácené straně hornatiny, stroje otevřely lom, z něhož získávaly bloky nádherně namodralého hlubinného vápence. Při testech prokázal vysokou tvrdost a minimální nasákvavost, takže z něj počali budovat základy staveb a dopravní cesty v kolonii. Ortogon měl rázem plné ruce práce s plánováním prací. Nejen aby dosáhly požadované kvality, ale aby nekolidovaly s ostatními činnostmi. Díky své inteligenci i organizačním schopnostem se ale úkolu zhostil na výtečnou a vysloužil si chválu obou společnic.

Když se nad zátokou rozsvítilo další jitro, odvolal Ortogon několik strojů ze stavebních prací, a naplánoval jim instalaci veliké kovové tyče přímo nahoru na čelo útesu. Automaty rozměřily skálu, zakotvily úchytné body a odvážně zavěšeny nad hlubinou, upevnilly podivnou dlouhou traverzu na požadované místo.

Dívky si našly čas, aby sledovaly podivnou akci.

„K čemu to?“ divila se Luka. „Bleskosvod?“

„Vždyť je skloněný ostře dolů,“ vrtěla hlavou Bay. „To bude něco jiného. No tak, Ortogone, nenapínej nás už!“

„Rafije hodin,“ objasnil smysl konstrukce.

„Rafije? Vždyť je ukotvená napevno!“ podivila se Luka.

„Slunečních hodin,“ dodal. „V tomto případě je hodinovým strojkem celé naše Číslo Jedna.“

„No tedy! Takhle degradovat planetu na pouhé hodinky!“ zvolala Bay.

Instalace sluneční časomíry byl však skvělý nápad: na útes bylo zdaleka vidět a spolu s komunikační věží se rychle stal jakýmsi symbolem malé kolonie.

Po dalších čtyřech dnech ražba obydlí v nitru útesu pokročila do druhé poloviny plánovaného rozsahu. Vše hlavní již bylo vylámáno, nyní přišly na řadu kanály pro obslužné systémy.

Továrna na výrobu „dřevěných“ prefabrikátů spustila zkušební provoz a vyrobila několik desítek tvarově identických nosníků, ovšem z různých druhů látky. Manipulační roboti z nich v ústraní a také na mořské mělčině postavili prosté pravouhlé konstrukce, kryté i nekryté, které nesloužily ničemu jinému než zjištění, jak si nové materiály zachovají své vlastnosti pod vlivem místního prostředí. Další produkce, běžící

prakticky naplano, měla za cíl ukázat slabá místa v procesu výroby. Zátokou patrně poprvé za celou její historii zněl zvuk pracujících zařízení, zhotovených výhradně z místních zdrojů.

Jenže tři dny nato Luka objevila kousek od tábořiště, v rozsedlině na severovýchodní části hornatiny, takovou L.E.S.ní kopii člověka, až zůstala v údivu stát.

„Nechod' k tomu blíž,“ slyšela z komunikátoru hlas kapitánky.

„Vidíš to?“ zeptala se trochu zbytečně.

„Jistě. Koráby přece sledují signály všech čidel, tedy i osobních kamer. Bommu mi hned dal vědět. Posílám ti manipulační dron, je mi jasné že se na to chceš podívat i zevnitř.“

„Uhodla,“ souhlasila doktorka, a pak si uvědomila že mluví potichu jako kdyby jí ta věc mohla poslouchat.

Nahoře nad korunami L.E.S.a se objevily dvě typické siluety. „Mám tě pod kontrolou, Luko,“ hlásil android Matón. „Kdyby se kolem tebe dělo cokoli podezřelého, zasáhnu.“

„Myslím že tak zle nebude,“ pousmála se doktorka, ale úplně jista si nebyla. Možná stojím přímo v L.E.S.ní pasti, napadlo jí náhle, a i když se jí to nelíbilo, s malým váháním uchopila rukojeť paprskometu.

Zatímco strážní dron se vznášel na místě a sledoval okolí lesklýma očima svých detektorů, manipulační dron se poměrně neurvale prodral skrz koruny porostu dolů. Přistání se mu kvůli vegetaci nezdařilo, znovu se nadzvedl a dosedl až na druhý pokus. Optická čidla chladně zaměřila objekt. Přítomnost strojů Luku značně uklidnila.

„Odděl to, uchop a odnes na montážní plošinu,“ vydala příkaz.

Umělé paže se chopily rostlinné sochy, a ostré zuby řezáku ji bez problémů odpojily od podhoubí L.E.S.a. Jenže ve stejném okamžiku doktorka mimoděk vykřikla. Z pahýlu, který zbyl po napojovacím šlahounu, vytryskla – krev!

*

13 – Dvě cesty

Trvalo několik okamžiků, než se lékařka uklidnila natolik, aby si uvědomila že to co vidí, nemůže být skutečná krev. Dron mezitím uchopil oddělenou sochu a bezohledně vystartoval přímo vzhůru, nejkratší cestou k montážní plošině.

„Klid, to není krev,“ slyšela z komunikátoru kapitánčin hlas.

„Já vím. Jen jsem něco takového vůbec nečekala... odeberu vzorky a pak se vrátím. Chci vidět, jak bude tahle kopie vypadat uvnitř.“

„Vrať se hned, posílám ti dopravník,“ doporučil jí Ortogon. „Vzorky získáme plošně. Tebe bude víc třeba u nové kopie. Také to z ní vytéká. Třeba vykrvácí než by ses vrátila pěšky.“

„Rozumím,“ souhlasila, a chvíli nato již vystupovala z dopravníku u vzorku, ležícího na montážní bázi. Jeho rozebrání tentokráte trvalo podstatně déle a když doktorka skončila, téměř se jí klepaly ruce.

„Vypadá to víc jako člověk!“

Teprve když usedla v kosmickém modulu, který stále parkoval v zátoce, uklidnila se.

„Pochopitelně, není to krev, ale začíná se jí to podobat,“ řekla pak. „A vnitřek kopie – jak jste sami viděli – se docela znepokojivě přibližuje lidskému tělu. Má to skelet, obsahující vápník. Ano, je na pohled chaotický, ale je tam. Jako kdyby ho někdo viděl přes různě zvlněné sklo. Napodobeniny orgánů jsou naskládány téměř tak jak mají být.“

„Takže naše zvukové maskování nepomohlo. L.E.S. nás přechytračil. Přestal vyrábět kopie na okraji, a zdokonaloval je dál od kolonie,“ ozvala se kapitánka.

„Jak mezitím ukázal odběr vzorků kolem místa nálezu,“ ukázal don na zobrazovači, „takzvaná krev i podíl živočišných bílkovin nejsou náhodné. Jejich hustota prudce klesá od místa, kde byl vzorek nalezen, a nějakých sto padesát metrů od něj už je nedetekovatelná. Čili koncentrace ve vzorku je vyloženě účelová. A pozor – tak tohle je něco!“ Přepnul zobrazovač, který ukazoval další podobnou sochu, ale... jinou. Lišila se v tom, že měla nahoře na „hlavě“ třetí ruku...!

„Uf,“ vydechla Luka. „To je nelidské!“

Nálezům však nebyl konec. Sondy, pročesávající L.E.S., hlásily další a další nálezy. Některé byly lidem podobné, jiné naopak tak zrůdné, až to vzbuzovalo odpor. Chumel náhodně srostlých nohou, z nichž leckterá měla víc než jedno koleno. Shluk hlav umístěný na jedné obrovité ruce, z níž porůznu rašily další osamocené prsty. Variabilita hororových kompozic nebrala konce.

Luka nebyla sama, kdo chvílemi odvracel zrak. I Ortogon vypadal poměrně zaraženě. Kapitánka však – zdálo se – podobné problémy neměla.

Odpoledne zvolna mířilo k večeru, a sondy hlásily stále nové nálezy.

„Hele-!“ Na mapě blikl odlišný symbol, ale ihned pohasl. „Nějaký technický objekt?!“ Ortogon ihned přesměřoval dvě nejbližší sondy do podezřelé oblasti. Ale nález se nepotvrdil.

„Možná falešný odečet,“ poznamenala Bay.

„Asi,“ připustil důstojník, protože sondy na označeném místě nenašly nic nepatřičného.

Teprve hodinu před soumrakem našly průzkumné automaty vnější konec děsivého L.E.S.ního panoptika. V okruhu osmi kilometrů kolem kolonie se v temné rostlinné galerii nacházelo nejméně šest set čtyřicet antropogenních monster!

„Ráj? Peklo to je!“ vydechla doktorka, když sondy dokončily průzkum. Dvě se nevrátily – zůstaly zaklíněné kdesi v hloubi porostu.

„Nic se neděje,“ reagoval chladnokrevně Ortogon. „Zítra pošlu Ekvisita s několika automaty, aby je našli a přivezli. Zato co jsme viděli, je docela slušná armáda,“ pokýval hlavou. „Kdo ví, zda jsme v blahé nevědomosti nepřistáli uprostřed nějaké ďábelské monstróznosti!“

„Protože v každé skupině je nějaký nejvíce vystrašený jedinec, tentokráté jím budu já. Mám dojem že po nás L.E.S. jde,“ řekla tiše Luka. „Ta koncentrace kolem kolonie je jasná. Zrovna jako fakt, že L.E.S. je jediný živý organismus na planetě. Nestojíme zrovna na počátku čehosi, co se stalo každému kdo se tu objevil? Tak trochu jsme čekali nějaké dravce z pralesa, ale možná je tím dravcem sám L.E.S. - jen postupuje svým pozvolným tempem. Nemám z toho ani trochu dobrý pocit. Bay, myslíš že bychom mohli přehodnotit plány a letět dál?!“

„Anebo bychom udělali druhý pokus třeba na nějakém ostrově, kde by porost nemusel být spojen s L.E.S.em, a i kdyby, patrně by neměl tak drtivou převahu jako tady na kontinentu,“ navrhl don.

Vtom na projektoru, který zrovna ukazoval místa všech nálezů, blikl rudý symbol.

„Viděly jste to?“ zpozorněl don.

Z dálky k nim přes vnější mikrofony dolehla ozvěna výbuchu.

„Cože?!“ Luka chvatně listovala frontou aktuálních zpráv. „L.E.S. nám zničil strážní automat!“

„Ne, to byla moje aktivita,“ uklidnil jí Ortogon.

„Jaká?“

„Nechal jsem pod třemi obnovenými automaty vnějšího okruhu uložit nálož s pohybovým senzorem. Pokud by se někdo neautorizovaný

pokusil jakýkoli z nich odstranit, došlo by k výbuchu. A právě to se stalo.“

„Past?“

„Ano. Už tam míří dva výzvědné drony. Možná najdeme zbytky vandala, který nám posledně snědl tři strážní automaty.“

Vtom řekla Bay: „Done, ty jsi magor. Ale momentálně geniální!“

„Cože?“ ohlédl se překvapeně.

„Pryč s tím!“ smazala kapitánka projektor, a vzápětí nechala zobrazit holistický květ. Vypadal skoro podobně, až na pár detailů. Většina extenzí byla nyní uzavřená. Kromě dvou malých zůstal už jen ten symbolický „výbuch“, a z něj vedoucí „trny“. Dva hroty však očividně posílily a natáhly se daleko dopředu. Konvergence jejich parametrů byla téměř nulová.

„Sleduji ho s pomocí Bomma prakticky neustále. Tohle tady, to byly ty naše ochranné automaty. Škoda že jsem to poznala až zpětně. No, ale ještě před půl minutou takhle nevypadal,“ prohlásila Bay nesmírně spokojeně. „Ten výbuch byl poslední dílek skládačky, který model nejspíš potřeboval aby došel k výsledku. L.E.S. je řešení.“

„Nojo! Ale jaké?“

„Inteligentní, ale zatím bez vlastního vyhraněného vědomí. Jen musíme přijít na to, jak si ho ochočit, pokud použiji ten výraz. Protože stojíme tváří tvář organismu planetární velikosti a neznáme dosud jeho názory. Systém jeho hodnot, zkušenosti a úmysly nám mohou být neskutečně cizí. Ale všimněte si rovnoběžnosti parametrů. Tyto dvě projekce vedou hodně, hodně daleko. Našli jsme cestu dál.“

„Ale proč dvě?“ vrtěla hlavou Luka.

„Jedna je nejspíš pro případ, že s L.E.S.em navážeme přátelský kontakt. No a ta druhá...“ nemusela ani dokončovat.

*

14 – Před bouřkou

„Nepřátelský? Vždyť nevystupujeme nepřátelsky?!“

Bay vrtěla odmítavě hlavou. „Tohle nemá moc společného s našimi měřítky. Proto dvě cesty. Kterou se vydáme, nezáleží tak moc na nás.“

„Ale co ta armáda příšer?“

„Předpokládám, že L.E.S. testuje. Vytváří kombinace. Smysluplné i zcela nesmyslné. To, co nás znepokojilo, je prostě jen L.E.S.ní laboratoř pod širým nebem, v níž zkoumá různé varianty. Vůbec v tom není zámysl vyrobit děsivá monstra, a už vůbec ne bojovat s nimi proti nám. Mimochodem, našly sondy něco na místě výbuchu?“

Ortogon jen mlčky zavrtěl hlavou.

„Ani nemohly. Byl to L.E.S. Luko, tvá měření vzorků byla správná: v místě incidentu působily jeho svaly a kovové čelisti. Potřeboval nástroj, tak si ho nechal vyrůst. Odstranil automat jako odpověď na to, že jsme mu odebrali jeden vzorek.“

„Okno za okno?“ podivil se důstojník.

„Ne. Vždyť říkám že on s námi nebojuje. Sebral automaty, to byl vzkaz. My zase vzorek. Hurá, komunikace! zaradoval se L.E.S. a tak odpověděl a dočkal se výbuchu. Takže naše strážní okruhy můžeme klidně zrušit.“

„Jakto?“

„Kdyby nás L.E.S. chtěl vytlačit, vypadalo by to jinak.“

„A máme opravdu jistotu, že tu kromě něj nemůže být ještě něco jiného?“

„Není tu nic jiného,“ řekla rozhodně. „Vím to.“

Oba spolupráci se na ni užasle podívali. „Ty ses přece jen připojila?“

„Ne. Nejsem takový sebevrah. Ale někdo mě obětavě zastoupil: Louve.“

„Louve se připojila k L.E.S.u?!“ zvolala Luka.

„K celému sice ne, ale jen k jednomu vzorku,“ pousmála se Bay. „Ale stačilo to. Když o tom mluvíme: naše statečná syntetická kamarádka byl ten divný signál, který sondy objevily v hloubi L.E.S.a. Už se vrací a za pár minut bude zase v tábořišti.“

„Takže se s L.E.S.em můžeme nějak domluvit?“

Zvolna zavrtěla hlavou. „Domluvit zatím ne. Tohle je stěžejní ostražitě ořezávání. Hlavně si L.E.S. nepředstavujte jako nějaký rozlehlý mozek. Jeho vnitřní struktura je... amébovitá. To, co bychom mohli označit za vědomí v lidském slova smyslu, se v něm přelévá sem tam, zesiluje a zaniká, znenadání se koncentruje a opět mizí bez jakékoli vysle-

dovatelné logiky. A stejné jsou i jeho záměry. My jsme jen náhlá, nepodstatná epizodka v jeho věkovitém, možná miliony let dlouhém životě, a moc si nás zatím ani nevšimá.“

„A co tedy... máme dělat?“ hlesla Luka.

„Musíme balancovat na ostří nože. Přivolat jeho pozornost, ale současně se v jeho představách nezměnit v problém, který si říká o to aby byl vyhlazen a zapomenut.“

Don Ortogon si promnul obličej. „A nebylo by opravdu lepší to tu zabalit a hledat jiný svět? Nějaký, který má třeba i nepřátelský, ale jinak úplně normální ekosystém, separovaný do systému diskrétních činitelů?“

„Ne.“

Bay řekla jen to jediné slovo, aniž to dál rozváděla.

Důstojník se kysele ušklíbl. „Nu, ty jsi kapitánka. Ale vážně nerad bych se stal základem nového přísloví, které by mohlo nahradit staré: jít hlavou proti zdi. Tak aby se na naši památku neříkalo jít hlavou proti L.E.S.u...!“

Bay se maličko pousmála. „Skončíme debatu, která by se záhy nejspíše stala jen snůškou dohadů a nepodložených návrhů. Máme ještě jednu věc, kterou bychom měli vyřešit před dnešní nocí.“ Změnila obraz na projektoru, a ve vzduchu před trojicí se vykreslila přehledná meteorologická mapa.

„Z východu k nám míří pěkná bouřka.“

Ortogon přikývl. „Vím o ní. Vznikla prakticky zčistajasna dnes ráno. Sleduji její pohyb už celé odpoledne. Pokud se nic podstatného nezmění, do čtyř hodin nového dne bude pryč. Protože to bude naše první bouřka, navrhuji zvednout výsadkový modul na oběžnou dráhu a prospat se v klidu nahoře.“

„Vážně se chceš schovávat na orbit?“ podivila se Luka. „Myslela jsem, že si tu chceme zvykat. Bouřky k tomu snad patří, ne?“

„Bude první,“ zdůraznil don. „Nic o ní nevíme!“

„Bay-?“ podívala se doktorka na kapitánku.

Ta ale nereagovala.

Luka si s Ortogonem vyměnila významný pohled. Kamarádčina duše už zase zničeho nic bloudila mimo tělo své majitelky.

„No...“ zamžikala náhle Bay. „Ortogone, tvůj návrh je správný a obezřetný. Ale stejně zůstaneme tady.“

*

15 – Mračna

„Co jsem přehlédl?“ domáhal se Ortogon vysvětlení.

„L.E.S.“

Tím Bay považovala odpověď za dostatečnou. „Leviere! Obstarej a hlas bouřkové zabezpečení kolonie!“ nařídila přes svůj organizér androidovi. „Ekvisito, zaopatři náš modul s dvojnásobným bezpečnostním indexem. A ty, Matóne, vypni do rozbřesku obě ochranné linie.“

„Kolonie tak zůstane bez pozemní ochrany!“ upozornil android.

„Vím. Vykonej!“

„Rozumím, provedu,“ potvrdil velitel obrany.

Oba společníci hleděli na kapitánku s úžasem.

„Vypnout obranu?“ opakovala Luka nevěřičně.

„Ovšem. Myslíš, že nám dodnes k něčemu byla?“ usmála se Bay, která si mezitím nechala projektorem svého komunikátoru ukázat mapu celé kolonie, a dotekem prstu v bodech, které si vybrala, otevírala přímé přenosy. Roboti pod velením technického náčelníka rychle a přesně plnili rozpis příprav na atmosférickou poruchu, která se blížila.

Protože východní obzor zakrýval útes, bouřku nebylo zatím vidět. Ale zvolna silící poryvy větru, které se proháněly zátokou, byly výmluvné.

„Bouřkové zabezpečení dosaženo,“ hlásil konečně Levier.

„Synťáci se uklidí do rána na orbit,“ rozhodla náhle Bay.

Teď užasl i don Ortogon. Co to vyvádíš, chtěl se zeptat, ale na poslední okamžik se zarazil. Několikrát se zdálo, že Bay jedná zcela nelogicky, a nakonec se ukázalo, že to mělo dobrý důvod. Co za tím vězí tentokrát?

Androidé spolu s roboty spořádaně nastoupili do jednoho z dopravních modulů a vyrazili vzhůru do oblohy ve chvíli, kdy se nad útesem ukázal cíp přicházející meteorologické poruchy. Kolonisté neodolali a vyšli na pláž, kterou prolétaly poryvy větru, prosycené vlhkostí.

Mlčky sledovali černočernou vařící se hradbu bouřkové fronty. Při troše fantazie mohl pozorovatel v temných mračnech vidět obrovitou atmosférickou příšeru, hrnoucí se na nezvané návštěvníky. Když blesky, prozařující pekelný kotol, čistě náhodně rozsvítily mračnům dvě „oči“, Luka se mimoděk zachvěla leknutím. Bylo to až děsivé.

Bouře postupovala docela rychle. Rachot hromů zněl jako kdyby někde v dálce titáni váleli gigantické balvany. L.E.S. masivně duněl, a vítr, prodírající se různě zakřivenými kanály v porostu, hrál podivné, teskně temné fanfáry.

Varuji vás. Jste cizí v tomto světě, mohlo to znamenat...

„Jdu zpátky do modulu,“ rozhodla se náhle Luka. „Vy ne?“

Skutečně nebylo proč zůstat venku. Bouřka se hnala na tábořiště jako vroucí černá stěna a stále silící vítr počal trhat slova od úst. Když se za nimi uzavřel pevný průchod modulu, lékařka si viditelně oddychla.

Mlčky se posadili v navigaci. Bay přinesla pohárky s horkým čajem, zapnuli přenosové okruhy a z bezpečí sledovali, jak bouřlivé živly venku přebírají vládu nad ztemnělou krajinou.

„Jsme na planetě jen my tři,“ řekl náhle Ortozon.

„Přesně tak,“ kývla kapitánka. Pak na něj významně mrkla. „Poprvé od doby, co jsme opustili Skaringu, máme nerušené soukromí...“

„Bay... sleduji tvé myšlenky správně?“ usmál se trochu váhavě.

„Naprosto správně,“ souhlasila s nepatrným úsměvem.

„Budu dohlížet na kolonii z pilotní kabiny,“ zvedla se chvatně doktorka, ale Bay jí chytila za ruku. „Zapomeň.“

„Ale-“ zazmatkovala.

„To je rozkaz.“

*

16 – Po invazi

Bylo to naprosto šílené. A naprosto extatické. Bay zprvu vůbec nechápala, proč první Ortogonova věta ráno byla opatrná otázka: „Všechno v pohodě...?“

Zarazila se. Ta slova, nesoucí v sobě stín znepokojení, s konečnou platností utnula dozvuk ohnivě zdivočelé vlny, na které letěla v noci, omámená stroboskopy kaskád blesků a burácivým potleskem hromů.

Rozpačitě si pročísla rukou vlasy. „Co všechno jsem podělala...?“

Pousmál se. „Vůbec nic... naopak...“

„No, dopověz to,“ vybídla ho.

Pohládl jí prstem po tváři. „Jen chci vědět, jestli mluvím s tím samým člověkem jako včera...“

Bay s povzdechem skryla obličej do dlaní. Co na to říci? Naprosto jasně věděla, že vůbec není stejná jako včera. Noc, kdy vířila v mystériózním, všeobjímajícím transu spolu s blesky mezi zemí a nebem, s víchrem, řvoucími vlnami, lijákem a L.E.S.em, jí změnila přinejmenším tak, jako když poprvé propojila své vědomí s Bommem. Zcela přesně si pamatovala strhující tsunami pocitů, kterým nebylo možno vzdorovat, a... které nebylo možno sdělit žádnými slovy.

„Narostla mi snad zelená tykadla?“ vykoukla skrz prsty.

Ortogon na ní chvíli hleděl a nepatrně pokyvoval hlavou. „Skoro už ti začínala rašit,“ pousmál se. „Připravím vpředu něco k snídani.“

Když se zvedl, všimla si Bay konečně Luky. Doktorka seděla na svém lůžku a objímala skrčené nohy rukama. Bylo zřejmé, že je ještě teď značně vyjevená.

Ale no tak! Bay zadržela dech a VYSKOČILA. A téměř se lekla, když četla v kamarádce její noční zážitky. Řev bouře, ořesy modulu, stovky šlahounovitých údů zrůdně znetvořených L.E.S.ních kopií, třískající do pancíře zvenku, a šílená velitelka nenasytně řídící uvnitř...

Mimoděk ucukla a spadla zpět do vlastního těla.

„Omlouvám se,“ zašeptala. „Místy mě to trochu přerůstalo. To ty blesky, víš? Tahalo mě to ven... Je mi moc líto, že jsi měla strach. Bude to pro mě důrazným poučením. Víckrát se to nestane.“

Luka zavrtěla hlavou. „To nic. Nebudeme to rozebírat, ano...?“ To, co Bay letmo přečetla v její hlavě, byla totiž jen část zmatku, který v ní dosud přetrvával. Druhá, mnohem důležitější věc, kterou si Luka z divoké noci odnesla, byl zcela šokující fakt, že něco cítila!

Od chvíle, kdy ji strážce pořádku na Skarinze zastřelil a probrala se na mechaniciánské ošetřovně jako nemrtvá, byla sice živou, ale zcela

prázdnou schránkou. Neměla chuť, neměla cit. Přesto navenek zachovávala zdání emocí. Hlavně proto, aby nepůsobila divně mezi živými. Věděla, že vzbudit nenávisť v malé společnosti jde velmi snadno - stačí jen být něčím odlišný. Na druhou stranu, byl to svým způsobem překvapivě a příjemně klidný život, který vedla. Až do včerejší noci. Jakoby se v ní díky bouři a kamarádčině divokosti najednou něco protrhlo. Nějaká zombí hlubina, dlouho beze stopy polykající vše, co dělá člověka člověkem, a ženu ženou. A teď to z ní explodovalo ven. Všechno naráz.

Při té vzpomínce se chvěla ještě teď. Vůbec netušila, jak to udělala, ale byla si naprosto jista, že za to mohla kapitánka spolu s celým řvoucím a dunícím Číslem Jedna. Bylo to tak strhující, až se Luka děsila. Nebála se však o sebe. Bála se o ní! Viděla to! Nedokázala by popsat jak, ale viděla všechny ty živly proudící jejím tělem i myslí. Viděla, jak doslova bezmyšlenkovitě, čirým instinktem, reaguje na každé GESTO bouře. Hrozila se pomyšlení, že síly, koncentrované v jádru pekelného běsnění, kamarádku dočista spálí.

„Jasně,“ špitla Bay provinile. Měla jsem je na to připravit, táhlo jí hlavou. Aspoň trochu. Ale což jsem tušila, že to bude tak...?

„Zavolal jsem syntáky z orbitu zpět do kolonie,“ poznamenal Orto-gon, když vešla do navigace, která sloužila jako jídelna. „Najdeme ty ztracené sondy. Mám zapnout strážní okruhy?“

Jen mlčky kývla a přitáhla k sobě šálek s horkým čajkomem.

„Dobré ráno,“ řekla nesměle Luka, která také usedla ke stolu.

„Dobré,“ usmál se Orto-gon.

„Dobré,“ splnila společensky rituální povinnost i Bay, a pomyslela si: zdá se mi to nebo je to fakt, že úsměv, který don poslal k Luce, byl o stupínek vřelejší než který předtím směřoval k ní?

„Mléko?“ přistrčil Orto-gon nápoj k lékaře.

„Dík,“ sklopila pohled.

„Pustíme si nejprve souhrn nočních událostí? Myšleno tím vně modulu?“ tázal se Orto-gon zcela profesionálním tónem.

„Netřeba,“ vydechla Bay.

„Ale děly se tam opravdu zajímavé věci,“ snažil se namítnout.

„Nepodstatné,“ splynulo jí ze rtů. Pak se trochu pousmála. „V klidu posnidejte. Pak vám ukážu oč šlo doopravdy.“

Dojedly mlčky v poněkud nervózní atmosféře.

„Hotovo?“ rozhlédla se náhle Bay a vstala. „Jdeme!“

Aniž se zdržovala oblékáním, prošla výstupní komorou a rázovala po pláži. Její společníci chvatně za ní. Orto-gon pro jistotu třímal v ruce pouzdro s paprskometem.

Venku bylo chladno a vypadalo to všude jako po bitvě. Pláž byla plná rozervaných trosek L.E.S.a, střecha stavebního areálu byla zcela stržená, několik sledovacích stanic prostě zmizelo, a oběma rameny jindy klidné říčky nyní hučel temný, dravý proud unášející k moři kusy zelené hmoty.

Důkladně stabilizovaný komunikační uzel, zdobící vršek skalního útesu, však spolehlivě odolal.

Prošli kolem zkušebních konstrukcí, na kterých povlávaly ve studeném povětří zachycené útržky vegetace, a zamířili vzhůru, k pokusným polím. Tam byla zkáza jasně viditelná: ornice i s výsadbou prakticky zmizela.

„Tak to bychom měli,“ podotkla zklamaně doktorka.

Don jí zlehka zatahal za ruku.

„Co-?“ vzhlédla, a pak jí také došla slova.

Asi osm metrů od L.E.S.a stály tři antropomorfní napodobeniny. Jenže jejich podobnost s lidmi byla až děsivá. Nebyl to zrcadlový otisk nikoho z trojice. A nebyly stvořené podle jednoho vzoru. Každá kopie měla své zcela osobité rysy i nepatrné odchylky v proporcích, které činí lidstvo rozpoznatelné i v jeho homogenitě.

A co víc: stály samostatně, aniž byly spojeny s L.E.S.em!

Mlčky je obcházel. Bylo vidět, že kopie mají problém s udržením rovnováhy – proudění atmosféry je vychylovalo podobně jako vítr hýbe s krabicí postavenou na výšku před tím, než jí převrhne.

„Tak to je trochu nečekaná tvář L.E.S.a... Mýty na vícero planetách se zmiňují o bytostech zvaných urskonxové. Lesní národy. Podle pověstí kradli lidi, kteří se zatoulali hluboko do lesa, a domů vraceli jejich kopie...“ řekl don vážně.

„Možná,“ pravila Bay. „Zmapujte to.“

Ortogon automaticky sáhl po svém komunikátoru, ale vzápětí pochopil, že Bay vydala příkaz myšlenkami. Z tábořiště se zvedly tři rychlé siluety průzkumných sond a zamířily na místo nálezu.

„Bouřka byla katalyzátor,“ řekla zničeho nic kapitánka, když se vraceli zmáčenou planinou k moři. „Bylo mi jasné, že L.E.S. využije příležitosti, aby se o nás dozvěděl co nejvíce. Včetně toho, že k nám pošle své, hm, průzkumníky. Byli neškodní, ale nemuseli tak vypadat. Proto jsem vypnula ochranné okruhy – zbytečně by vyvolávaly poplach. A proto jsem poslala syntáky pryč, aby nevznikl zmatek, že jsou mezi námi nebiologické exempláře. A umínila jsem si, že až se na nás L.E.S. podívá, já se pořádně podívám na něj.“

Vzdychla a dvěma prsty odhrnula vlasy, které jí vítr vhněl do očí. „Nakonec to dopadlo maličko jinak než jsme počítali... oba. Ještě jed-

nou se vám moc omlouvám. Myslela jsem, že to bude přínos v komunikaci. No, to tedy byl. Jenže mě to pohltilo na první nádech. Něco tak všepronikajícího jsem nečekala..." najednou se zasmála. „A věřím že to nečekal ani L.E.S.!“

„Snaží se s námi tedy domluvit?“ tázal se don.

A Bay řekla: „To je na tom nejdivnější: nesnaží.“

Pomaloučku se vrátili k modulu, kde již stála syntetická posádka, čekající na příkazy.

„Opravit škody, uklidit kolonii,“ řekla stručně Bay. „Spojte se s Bommem, už má hotové analýzy co kde vylepšit, aby se příště minimalizovaly ztráty i rizika. Matóne, ověř ještě jednou ochranné linie. Potom otestujte výsadkový a všechny dopravní moduly, aby byly naprosto v pořádku. Jako poslední najděte a opravte ty automaty co zůstaly vězet v L.E.S.e.“

Oba společníci na kapitánku hleděli mlčky.

„Mění se něco v našich plánech?“ zeptal se po chvíli Ortogon.

Zavrtěla hlavou. „Kdyby se změnilo, věděli byste to první.“

„No to doufám...“ podotkl polohlasem, ale Bay to dobře slyšela. Blýskla po něm pohledem, a nemohla si nevšimnout, že ti dva stojí poblíž sebe... jakoby proti ní.

Divokost, v níž se topila během bouřlivé noci, ještě zcela nevyprchala. Pevně se na něj podívala. „Tvá poznámka se mi nelíbí, done. Pokud mi nevěříš, vrátím ti kapitánskou hodnost zpět. Jestli mě paměť neklame, udělal jsi ze mě velitelku jen proto, že díky své odlišnosti dovedu občas řešit věci rychleji a úspěšněji než ty. Ale ani v nejmenším na tom netrvám. Předám ti funkci hned teď na místě. Bereš?“

„Ne, neberu. A omlouvám se,“ zavrtěl muž hlavou. „Možná je toho na mě po té bouřce také trochu moc. Anebo ze mě promluvila naše neviditelná společnost ponorka... Promiň Bay. Nemyslel jsem to zle.“

„Nezlob se na nás prosím,“ řekla Luka tiše. „Bylo to sice ohromující, ale něco z toho přece jen trochu... nečekané, víš?“

Bay sklonila hlavu a dlouze vydechla. „Dost, vy dva. Je od vás moc ohleduplné, že zkoušíte vzít vinu za mé chyby na sebe. Omluva má jít, a také jde, z mé strany. Vystavuji vás větší zátěži, než bych asi měla. Ta noc byla mým velkým vítězstvím, ale i selháním. Odpustíte mi...?“

Donova tvář se zvolna rozzářila. „Tak když už jsme se všichni všem omluvili, tak si klidně můžeme i odpustit!“

„Díky...“ pousmála se Bay s ulehčením.

„Ale, ani mi nepovídejte!“ rozpráhla Luka náruč a všichni se pevně obejmuli. „Ale svým způsobem...“ mrkl don na kapitánku, „když teď víme, oč šlo, ta noc nebyla vůbec špatná...!“

„Špatná?!“ zvolala Luka. „Úžasná byla! Ani nedokážu říci jak-“ Vtom se zarazila. „Bay, skutečný problém není ten, že nám velíš, ani to jaká jsi. Ale nemáš zastupitelnost. Bylas jak dravec bouře, který se urval ze řetězů. Vůbec netušíš jaký jsem o tebe měla strach. Kdyby se ti něco stalo, kdo tě nahradí?“ Potřásla hlavou. „Vím, že to teď zní jako bych se bála hlavně o nás. Ale v noci jsem to cítila jednoznačně, víš?“

Bay neurčitě pokrčila rameny. „Nikdo mě nenahradí. Uznávám. Jenže to je věc, kterou půjde obtížně změnit. Stejně jako s tebou, stejně jako s donem. Každý jsme v mnoha ohledech nezastupitelný.“

„Já vím,“ řekla Luka těžce. „Moje poznámka byla hloupá. Promiň.“

Ale Bay zdvihla ukazováček: „Kdepak, vůbec nebyla hloupá. Podívám se na to.“ Pak se šibalsky ušklíbla: „Objímá se mi s vámi sice nádherně, ale práce volá. Komu bude vadit, když zavelím rozchod, nemusí poslechnout.“ Pustila své přátele a bez ohlednutí zamířila k modulu.

To, jak si Ortogon s Lukou před tím, než ji následovali, vyměnili letmý polibek, tedy viděl jen Bommu ze své orbitální výše. Vlastně... tím pádem i Bay.

Ta mezitím vstoupila do přechodové komory výsadkového modulu. Rychle pustila vzduchovou sprchu, která jí očistila od písku, a prošla skrz spojovací sekci až do oddílu, který sloužil jako ložnice. I když bylo chladno venku a uvnitř příjemné teplo, oťrásla se až teď. A zatímco si oblékala pracovní kombinézu, tiše řekla: „Louve? Příklad za mnou.“

„Mohu-?“ nakoukla o dvě minuty později androidka do lůžkové části. Bay kývla a ukázala na jednu postel. Když se Louve usadila proti ní, řekla: „Já vím, že víš proč jsem tě poslala nahoru: nezvládla bych to tady, mít tě tak blízko. A navíc jsem potřebovala mně podobný referenční bod mimo bouřku, v klidné zóně. Takže teď mi popíšeš, co jsi cítila nahoře na orbitu. Podrobně.“

*

17 – Pohlcení

Pět dní nato tlumený rachot, znějící z nitra strmého útesu, utichl. Základní struktura plánovaného skalního sídla byla bezesbytku dokončena.

Jen co se mohutný těžební stroj vynořil z hloubi skály, do vydolovaných prostor vniklo šest průzkumných automatů, které ověřily že ražba nikde nevytvořila ani nenarazila na nějakou kritickou prasklinu. Také hned zkontrolovaly přesnost.

„Odchylky od plánu nepřekročily půl procenta. Stav stroje 84 procent. Zbyla třetina těžebních náplní,“ referoval Levier, když skončil inspekci vyhloubených prostor a zásob řezného materiálu.

„Já vím,“ přikývla Bay. „Na plánech se nic nemění. Ochlad' to.“

To ale bylo na delší dobu vše – rozpálené prostory potřebovaly aspoň trochu vychladnout. Vzhledem k tomu, že budoucí skalní sídlo bylo vybaveno promyšleným systémem vzdušné cirkulace, umístil Levier ke třem vstupům obyčejné vrtulové větráky, které hnaly vzduch dovnitř a pomáhaly snížit teplotu plazmově vyrubané soustavy chodeb, místností a rozvodných i odváděcích kanálů.

Samočinný těžební stroj byl po provedení údržby přesunut nákladním dronem do vápencového lomu, kde se připojil ke svému kolegovi. Mramoru bylo dost, času a prostředků také, takže don Ortogon nemusel ve svých plánech při budování kamenné infrastruktury skrblit.

„Nebudeme obnovovat naše Skarinžská pole,“ rozhodla Luka krátce nato. „Byla to slepá cesta. Nemáme jak je rozšiřovat, a nedokážeme je ochránit před počasím. Jak vidno, deštík s větříkem vyrvou a zlikvidují vše, kromě L.E.S.a. Místo toho zaměřím úsilí na naturalizaci výroby potravin ze zdejší biohmoty. Už z ní dokážeme udělat plno dobrých věcí, ale jen s pomocí orbitálních laboratoří. Zkusím najít způsob, jak to provést i bez podpory techniky.“

Na čas tedy v kolonii zavládl zdánlivý klid, odměřovaný mlčenlivým, nenápadným pohybem stínu rafije obrovských slunečních hodin.

Jediné, co se změnilo, byly... sny.

„Zdají se mi šílené věci,“ postěžoval si Ortogon při jednom obědě. „Luko, nedalo by se s tím něco udělat?“

„Mně také,“ přiznala doktorka. „Možná je to důsledek bouře – působení elektrostatických a elektromagnetických polí na mozek. Vyčkáme ještě, možná to odezní samo...“

V ty dny se Bay poněkud stranila svých společníků. Jak Ortogon zjistil z polohových záznamů, chodila různě do okolí, nežřídka i několik kilometrů za vnější ochrannou linii. Jejím cílem nebylo nic konkrétního,

nejspíše potřebovala větší samotu než kterou byla obklopena. Po kratší či delší době se zase vracela zpět, někdy i pozdě v noci. Bylo zbytečné ji upozorňovat na bezpečnost, a tak Ortogon i Luka mlčeli.

Dost možná, že jim to bylo i svým způsobem příjemné - nezřídká v ten čas koordinovali práce společně.

A třeba jim kamarádka chtěla nenápadně dopřát větší soukromí.

Bommu dokončil a uvedl v činnost výrazně dokonalejší detekční soustavu, která držela ochranný dohled nad kolonií. Od teď byly oči korábu schopny rozeznat i volně ležící malý nástroj na pláži.

Jenže všední, pracovní rutinou naplněná atmosféra malé společnosti byla pátého dne drsně narušena.

„Všem na příjmu!“ ozvaly se nečekaně komunikátory. „Bay potřebuje pomoc. Posílám souřadnice.“ To promluvil Bommu z orbitální dráhy.

„Kolonie slyší!“ vykřikl důstojník. „Poplach! Bay potřebuje pomoc!“ a pro jistotu ještě jednou všem přeposlal údaje o kapitánčině poloze. Vzápětí mu dorazily tytéž údaje od Luky – oba měli stejný nápad.

Zvolání počítače mateřské lodi mělo silnou odezvu. Dalo by se říci, že co mělo ruce a nohy, běželo za kapitánkou; ve skutečnosti však vzlétlo jen několik strojů. Především téměř okamžitě vzlétly čtyři Matónovy strážní automaty. Hned za nimi dopravník - Ortogon ho použil, protože byl nejrychleji po ruce. Jim v závěsu se hnala vzduchem Luka na dalším dopravníku. Zdržela se jen o tu dobu, co dosprintovala do výsadečného modulu pro velký medikit, aby neletěla s prázdnými rukama. A Levier mezitím uváděl do chodu systému výsadečného modulu pro případ, že by bylo nezbytné Bay dopravit co nejrychleji do orbitální ošetřovny.

Dozor nad chodem kolonie prozatím převzali Ekvisito s Visserem.

„Bay? Bay!“ snažil se Ortogon navázat spojení, ale marně. „Jsme na cestě, opakují, jsme na cestě!“ dodal pro případ, že by je kapitánka slyšela, ale oni nezachytili její odpověď. Držel se zatnutými pěstmi rámu dopravníku, protože v chvatu nezapnul automatické pásy a teď ho vzduch díky rychlému letu hrozil odervat od letícího stroje.

„Leptone-!“ zaklel o minutu později, když našel Bay. A měl k tomu dobrý důvod. Kapitánka neseseděla, neležela, nestála - vznášela se napůl zabořená do velké, asi třímetrové kapky zpola tekutého L.E.S.a. Z podivné, poloprůhledné hmoty už vyčnívala jen hlava a jedno rameno.

„Bay-!“

Ale kapitánka neodpovídala.

„Zajistit prostor!“ velel. V těsné blízkosti strmými křivkami dosedly Matónovy sondy a zaplavily prostor záblesky detektorů. Ústí jejich

plazmových plamenometů byla připravena obrátit v prach vše, co by mohlo hrozit z neprobádaného L.E.S.a.

„Klid! Žádnou palbu!“ objevila se na místě androidka Louve.

„Pohlcování pokračuje rychlostí centimetr za sedmáct sekund!“ hlásil Matón svým těžkým hlasem. „Bommu navrhuje násilné vyproštění!“

„Proved!“ štěkl don.

Kovové paže dvou sond se natáhly do palebných postavení, a z bezpečných úhlů spustily laserovou kanonádu. Hmota, věznící kapitánku, nedokázala klást soustředěnému světlu žádný odpor. Z hlubokých řezů se počala valit hustá mračna sublimované tkáně. Zatímco třetí sonda pomocí svého gravitačního motoru vzlétla nad kapitánku a vysunula manipulátory pro její uchopení, čtvrtá sonda svědomitě kroužila třicet metrů nad pralesem a zajišťovala okolí.

„Uvolněno!“ hlásil android. Třetí sonda uchopila vyříznutý blok zvláštního biologického materiálu i s kapitánkou a odnesla jej o patnáct metrů stranou, na volné místo. Tam také vzápětí doletěla Luka. Chvatně seskočila z dopravníku. „Nedotýkat se!“ křikla na Ortogona, který už se chtěl do želatinové hmoty pustit rukama a dýkou.

„Tak ale-“

„Uhni!“ odstrčila ho. Ze všeho nejdříve napojila na kapitánku kontakty sledování a udržení životních funkcí. Bylo vidět že si viditelně oddechla.

„Žije,“ ohlásila. „Bezvědomí vyřešíme později. Ještě ne!“ zadržela důstojníka znovu, a ponořila další sondy do zelenkavé hmoty. Těch několik vteřin, než analyzátor zapípal na znamení, že je zkoumání želatiny hotovo, jim připadalo jako věčnost. Bylo to ale nezbytné – hmota mohla být na dotek toxická nebo biologicky smrtící.

„Je to bezpečné! Ven s ní! Hned!“ velela doktorka. Sama se také chopila nože a co nejrychleji a nejopatrněji vyřezávali Bay z podivného obalu. Jedna sonda pod Matónovým velením postupně převzala kapitánku do svých manipulátorů.

Luka znovu přelétla očima údaje analyzátoru. „Je stabilizovaná. Tady už víc neuděláme. Do modulu!“

„Provedte!“ křikl Ortogon na androida. Tři Matónovy sondy se shlukly, vytvořily vzájemně propojený útvar, do jehož nitra vzaly Bay. Podle instrukcí doktorky zabezpečily izolační fólií tělo proti vlivu okolí a Luka sama kapitánce chvatně, ale důkladně nasadila dýchací masku a čidla sledující životní funkce s radiovým přenosem signálu.

„Do zátoky! Všichni!“ velela.

Roj dopravníků i automatů vyrazil zpět do kolonie. Ostražitá čtvrtá sonda je jistila zezadu.

„Tohle L.E.S. přehnal. Nejsme jeho potrava. Musíme dát důraznou odpověď. Luko, co ty na co?“ ozval se don za letu.

„Nechceš s tím počkat? Teď máme jinou starost,“ opáčila. I během cesty sledovala životní funkce kapitánky na svém medikitu.

„Když odložíme reakci, nemusí pak být L.E.S.em spojována s probíhající událostí,“ upozornil.

„To je pravda,“ připustila. „Nemám z toho radost, ale souhlasím.“

„Bommu?“ obrátil se důstojník na mozek kosmokorábu. „Jakou máš přesnost ze své výšky?“

„Plně vyhovující,“ zněla lakonická odpověď.

„Výborně. Upozorni L.E.S., že nejsme jeho kořist.“

„V jakém čase a jak důrazně?“ žádal mozek korábu upřesnění.

„Hned a pořádně!“

Později Ortogon připustil, že si měl svou kategorickou odpověď trochu lépe rozmyslet.

„Palba za tři, dva, jedna-!“ slyšeli v komunikátorech odpočet.

Čtyřicet tisíc kilometrů hluboko ve vesmíru se rozzářila nepatrná jiskřička. V následující okamžik skrz atmosféru Číslo Jedna prolétla série oslepivých výbojů, které se zabodly do L.E.S.a v místě incidentu. Bommu nepoužil svoje, ale Delkworkovy zbraně, protože byly přesnější. Do rozsáhlého okruhu pralesa daleko za zády odlétající skupiny na tři sekundy udeřila ohnivá smršť o výkonu 75 megawattů na metr čtvereční. Doslova jako kdyby tam spadlo slunce na zem!

Zkáza byla spektakulární. Co bylo v zóně zásahu či v její blízkosti, v okamžiku se vypařilo. Zem i skála se rozlétly, proměněny v bílé žhoucí lávu. L.E.S., odervaný tlakovou vlnou z povrchu, se vzepjal v ohromující arkádě do výše. Statunové kusy hořícího porostu vzlétaly do vzduchu v rychle se rozšiřující zóně, podobně jako kruh na vodě po dopadu velkého kamene.

„No hrome!“ zaklel don.

Matón, náčelník obrany, byl ve střehu. Sondy, mířící k zátocce, bleskově změnilly kurs a prudkou zatáčkou se skryly za terénní nerovnost. Jen o pár sekund později oblohou prolétla řvoucí a drtící tlaková vlna, která bolestivě píchla v uších, surově urvala vrchní vrstvy L.E.S.a. a zaplnila vzduch šedozelenou, divoce vířící mlhou rozdrčené vegetace. Unikající skupina několik sekund letěla naslepo, jen podle radiové navigace, protože vzduch byl prakticky neprůhledný.

„Bommu!“ vykřikl Ortogon.

„Provedeno,“ ohlásil koráb, a kdyby jeho hlas nebyl syntetický, důstojník by přísahal, že v něm slyšel velký pocit spokojenosti nad perfektně zvládnutým úkolem. Don prskal vlhkou mlhu, která se mu za

letu nalepila na obličej, otřel si letové brýle a ohlédl se. V dálce za nimi z pralesa rostl do závratné výšky obrovitý hřib kouře, kolem něhož dosud na vše strany přešel oheň i vyrvané kusy L.E.S.a. Vyvržené úlomky do ruda rozžhavených skal kreslily dýmem úchvatné balistické křivky po celé obloze. Čelo tlakové vlny mezitím dospělo do vysokých vrstev atmosféry, kde za sebou nechávalo hustou stopu nárazem zkondenzované mlhy.

„Dobrý manévr,“ pochválil don androida.

„Je to má práce,“ opáčil nevzrušeně Matón.

„Leviere! Jak je na tom modul?“ křikla do komunikátoru Luka.

„Můžeme vzlétnout hned jak dorazíte!“ opáčil android.

„Skvěle. Jsme tam za minutu! Bommu? Připrav ošetřovnu!“

„Už je aktivována,“ potvrdil mozek korábu.

Vzdušná formace přelétla hranu útesů, jež lemovaly zátoku, a rychle a bezchybně přistála na dosah vesmírnému výsadkovému modulu. Jenže v okamžiku, kdy Luka chtěla dát přenést kapitánku na palubu, Bay zvolna otevřela oči.

„Za...o,“ řekla tiše.

„Co?“ sklonila se k ní doktorka a ukázala ruku. „Vnímáš? Kolik ukazují prstů?!“

„Všechny,“ vydechla Bay, a zopakovala: „Zastav to...!“

„Zapomeň,“ odbyla jí stroze. Jenže pacientka maličko pohnula hlavou a vstup u modulu se proti všem očekáváním uzavřel!

„Zůstávám,“ zašeptala Bay.

„Otevři to! Musíš hned na ošetřovnu-!“

Kapitánka chvílku oddechovala. „Nemusím,“ zašeptala pak. „A nepustím vás nahoru. Tak to rovnou vzdej...“

Luka se zamračila. „Já tu jsem doktorka!“

„A já... kapitán,“ opáčila Bay a pokusila se vzepřít na loktech. „Nic mi není... za chvíli jsem v pořádku.“ Pak stočila oči k šedavému pomníku proběhnuvší zkázy, který už dosáhl stratosféry, a zlehka se uškříbla. „Vy kazisvětí,“ zašeptala.

*

18 – Jako stvoly v bouři

„Když ti to udělá radost,“ svolila Bay, když o něco později vyšla z hygienické sekce, kde ze sebe konečně dostala L.E.S.ní mízu, která už pomalu začala tuhnout.

„Neudělá, ale je to třeba!“ odsekla Luka důrazně, a když si Bay beze studu vyhrnula tričko, ihned na ní napojila množství detektorů, které kontrolovaly životní funkce. Zahleděla se na monitor medikitu. „No... vypadáš v pořádku. To máš štěstí, jinak bych tě zakousla jak kosmoliška astromorče...!“

„Za to může Bommu,“ pokusila se Bay teatrálním způsobem svalit vinu na někoho, kdo se nedokázal bránit. „To on, já nic-!“

„Ano, to já,“ přítakal hlas mozku kosmokrábu.

„Vidíš?“ udělala kapitánka gesto malého žalobníčka, ale pak už rozpřáhla ruce: „Chápu, že jsem vás vylekala, a doufám že přijmete mou omluvu až vám řeknu, co jsem zjistila...“ Trochu popuzeně trhla hlavou. „Ó Leptone, já to lepidlo z vlasů dostanu snad až v příštím století...!“

„Chtělo tě to sežrat?!“ vypálil don nedočkavou otázku.

„Ne...“

„Ale drželo tě to-?“

„Ano. Ale prosím, vyčkej okamžik. Musím si utřídit myšlenky. Dík,“ pousmála se. Poslední slovo patřilo androidce Louve, která jí právě podala šálek s nápojem. Bay s potěšením vdechla vůni.

„Než na to zapomenou: Louve, dej vyčistit odpadní systém sprchy, než se to v něm usadí a ztverdne.“

„Sanace již probíhá,“ ujistila jí androidka, „ale osobně to ověřím.“

„Ó... jsi skvělá. Ne, nikam nechod, posaď se tu s námi.“ Zlehka usrkla. „Tak odkud začít,“ řekla zamyšleně.

„Od ignorování bezpečnostního protokolu,“ napověděl zamračeně don.

„Ovšem,“ přikývla omluvně. „Máš úplnou pravdu, můj svědomitý první důstojníku. Trestuhodně jsem porušila hned dvě zásady bezpečnosti – být stále v kontaktu, a neopouštět ochranné linie bez doprovodu. Protože jako kapitánka bych měla jít posádce příkladem, můžeme z toho vyvodit dva důsledky: buďto zmírníme bezpečnostní protokol aby nebyl tak přísný, anebo mě moje posádka exemplárně potrestá.“

Znovu ochutnala vonící nápoj ze šálku. „Pokud zvolíte druhou variantu, nechte mě prosím dopít ten skvělý čajkom. Pak jsem jen vaše.“

„Bay, Bay...“ zavrtěla nešťastně hlavou Luka. Naposledy zkontrolovala biosken a dotkla se prstem symbolu na skříňce medikitu. Přístroj tiše zacinkal a detektory se uvolnily.

„Můžeš se zase obléci,“ poznamenala ke kamarádce, která ale její poznámku ignorovala. Zda vědomě či mimoděk, těžko říci.

„Nemohla jsem si pomoci,“ navázala totiž zaujatě. „Už jen samotné spojení s naší informační sítí mě rušilo natolik, že jsem nebyla schopna naslouchat L.E.S.u. s potřebnou pozorností. Tak jsem spojení vypnula. Myslela jsem, že jen na chvilku. Jenže pak se děly věci, že jsem na to dočista zapoměla.“

„Mohlas mít aspoň doprovod-!“ namítl don.

„Vlastně jsem měla...“

„Koho?“

„Louve,“ kývla k androidce, která naprosto vzorně bez pohybu seděla vedle na lůžku.

„Počkej... jak to, že tedy nereagovala-“

„Hned se k tomu dostanu,“ uklidnila ho jemným gestem. „Narážela jsem totiž stále na stejný problém. Vy to nejspíš nevnímáte, ale já vás slyším, i když jste poblíž. Syntáky ještě víc. Ne zvuky, ale prostě... slyším. Aniž o tom víte, jste chodící generátory.“

„Proto jsi utíkala ze zátoky?“ vydechla Luka.

Bay přikývla. „Musela jsem někam, kde bylo ticho. A stejně to nešlo. L.E.S. neuměl mluvit. Tedy, ne v lidském smyslu. Pokoušela jsem se do něj tedy dostat jinak. Trvalo mi to několik dní, ale dostala.“

„Do něj-?!“

„No ano. Vždyť jsem řekla, že ta bouřka mnohé změnila. Jak ve mně, tak v L.E.S.e. To, co jste viděli, nebyla invaze. On se na nás nechtěl vlámat, aby nás zahubil. Posuzoval nás z hlediska své jedinečné celistvosti. A teď, jak to všechno začalo. Kdysi byla K-“

Bay se náhle zarazila. „Co jsem to chtěla říci?“ špitla zmateně a bylo znát, že se její duše znovu tak tak drží posledním drápkem jejího těla. Pak se nadechla a vrátila se očima do přítomnosti. „Kdysi byla Číslo Jedna skutečně biologicky diverzifikovaná, ale kam až jsem se dohrabala v paměti L.E.S.a, už to byly jen rostliny. I když věru divné rostliny.“

K těm předpokládaným meteorickým náletům v minulosti došlo opravdu vícekrát. Budťo měla tahle soustava extra smůlu, nebo... no nic. Prostě se to tak stalo.

Jenže místo dravosti se v přežívajícím biotopu vyvinula schopnost sdílení. Když se setkaly dva přeživší objekty, nesoupeřily, ale naopak – vyměnily si informace. Zjistit, jak se tomu druhému podařilo také přežít,

bylo výhodnější než ho jednorázově sežrat. Konjugací jejich schopnost přežít zesílila.

Takže se Číslo Jedna vydala po zcela originální větvi vývoje, v níž chyběla dravost. Díky sdílení k sobě jednotlivé přežívající biotopy víc a víc konvergovaly, a tak přišlo to co se dalo čekat: jednoho dne se všechny existující kusy biosféry spojily do jediného, bezrozporného organismu.“

„A vznikl L.E.S...“ poznamenal tiše Ortogon.

„Přesně,“ přitakala. „Pak už nebylo co řešit. Byl jediný na celém světě. Ne, ne,“ podívala se na Louve, jako by jí odpovídala na nevyslovenou námitku. „Chápe pojem prostoru a vesmíru, i když svým zvláštním způsobem. Když to hodně nepřesně popíšu slovy, tak si myslí, že prostor je plný ZAHRAD podobných v jaké žije on. A co je ještě zajímavější, on je také slyší, a...“ Zamyšleně zmlkla.

Tentokrát se jí nikdo neodvažoval rušit.

Bay náhle zatěkla očima po svých společnících. „U všech prašivých komet! Máte mi říci, že mlčím! Já jsem zatím...“ Popadla se za hlavu. „Pokračovala jsem v hovoru s Bommem. Vůbec mi nedošlo, že s ním mluvím myšlenkami.“ Impulsivně chytila Ortogona za paži: „Vážně nechceš zpět kapitánské výložky? K čemu vám je velitelka, která se v púlce věty zapomene?“

„Ne,“ řekl rezolutně. „Jako kapitán, který by nechápal dosah toho, co dělá jeho podřízený, bych byl nepoužitelný...!“

„K probrání zpět do reality by dle mého pomohl by nějaký fyzický podnět,“ navrhla řešení doktorka.

„Skvěle!“ rozzářila se Bay. „Jakmile nedopovím větu, pohladte mi dlaní tváře, jeden zleva a druhý zprava, a nebojte se tomu pohybu dát patřičné zrychlení.“

Tak, a co bylo dál. Když jsme se tu objevili, L.E.S. nabyl domnění, že jsme stromky, které z nějakého důvodu spadly ze své zahrady až sem. A dobrotivý L.E.S. nás chtěl připojit. Byl naprosto přesvědčen, že po ničem jiném netoužíme. Takže vše, co jsme dělali, považoval na projevy naší zmatenosti a bezradnosti.

Podle něj jsme pole jsme zakládali pro zasazení našeho potomstva. Díry ve skále měly sloužit, jak jinak, pro ukotvení našich kořenů, abychom zase někam nespadli pryč. Naše „betonárka“ byl vyhodnocena jako zcela zoufalý pokus uhřácat si nějakou svou kopii. To, jak jsme se přemísťovali, považoval za zřejmý projev paniky. Byli jsme vykořenění, zmateně a bezradně jsme se zmítali prostorem jako stvoly v bouři.

Proto jsem tehdy řekla, že se s námi nesnaží mluvit. Prostě se nás pokoušel připojit. Natahoval k nám kopie našich těl, aby nám ukázal správnou cestu: spojení s ním. Vždyť to bylo logické! L.E.S. je obrovitý, mocný, věčný! Což by si někdo mohl přát něco jiného?“

„No teda,“ vydechla Luka.

„Ta bouřka mu hodně pomohla,“ pokračovala kapitánka. „Oběma nám velmi pomohla. Oběma... třem,“ a zakotvila pohledem na Louve.

Kdyby to dovedla, androidka by se v tu chvíli určitě začervenala.

„Třem?“ opakoval užasle Ortogon.

„Ano. Poslala jsem sice syntáky na orbit, ale jak mi došlo, a jak jsem si ověřila, Louve cítila to co já.“

Don sevřel rty. Byla to odezva na to, že před útekem ze Svazu Planet byly vztahy na Bommově palubě opravdu všelijak komplikované. Přesto se zachoval statečně a nesnížil se ke kritice. Jak také odsuzovat něco, co nás tak moc přesahuje, a potvrdit tím svou vlastní malost?!

„Díky,“ podívala se na ně Bay maličko provinile, čímž prozradila že to společenské resumé vidí stejně. „Každopádně, L.E.S. na nás přestal působit rozprostřenou myslí, a zaostřil svůj vliv na každého z nás.“

„Ty sny!“ zvolala Luka.

Bay kývla. „Ano. Zdálo se vám o měňavkách, že? Já vím. Pokoušel se nám napovědět. Pochopila jsem, co dělá, a zkusila mu to naznačit osobně. Potřebovala jsem na to ale klid. Hodně velký. Takže jsem i Louve odehnala. No a zbytek už znáte.“

„Neznáme,“ namítl Ortogon. „Co se to tam s tebou dělo?“

„Nojo!“ pousmála se. „To co jste viděli, byl první pořádný pokus o rozhraní člověk – L.E.S. Nejdřív ke mně vyslal oddenek. Když jsem ho chytila do dlaně, šlo mi to lépe. Vycítil to, a zvětšil styčnou plochu. Čím větší, tím lepší. Je fakt, že tou dobou už jsem byla trochu mimo sebe. Doteď nevím, kde všude jsem to bloudila. Budu potřebovat trochu času abych si to srovnala.“

Ale vstupovala jsem do něj hlouběji a hlouběji. Je to nesmírně mocný, a komplikovaný organismus. Pak mě rušilo dýchání a tep srdce. To první zastavit šlo, to druhé ne. Načež Bommou vyvolal poplach,“ dodala hořce.

„Jak mohl vyvolat poplach, když jsi nebyla připoje...“ Luka nedopověděla, když spatřila donův výraz. Rázem pochopila. Bay je provázaná s Bommem mimo všechnu představivost! Nejsou snad dokonce totožní?!

Neptat se, nevrtat do toho-! četla naprosto zřetelně v donově pohledu. Polkla a usmála se, aby zakryla zmatek. „To udělal dobře,“ pravila honem.

„Na nádech vydržím dvě minuty,“ navázala mezitím řeč Bay. „Poplach se spustil už po minutě přesto, že poblíž čekala Louve.“ Lehce zavrtěla hlavou. „Nejsem zas tak dočista šílená, jak si asi myslí naše milá doktorka, abych se připojovala na L.E.S. o samotě. Louve mi dělala ochranu. Ačkoli velmi chválím vaši akceschopnost, tentokrát bych byla raději kdybyste dorazili později... L.E.S. věděl, že mě nemůže polknout celou. Respektive: nevěděl, ale vycítil to. Vysvobodili jsme mě vprostřed nejlepšího. No, už se stalo...“

„Něco mi uniká?“ podíval se don tázavě na androidku.

Louve ale místo odpovědi velmi lidským gestem mlčky sklonila hlavu.

„Malá odbočka ve výpovědi!“ provedla Bay divadelní gesto. „Dovolte, abych vám v kostce podala příběh výzkumného týmu Sdra Orksaly a místopředsedy jednoho planetárního výboru pro zachování tradic Galinmise. Orksala se svými kolegy vyvinul způsob, jak vymístit vědomí stroje z hardwaru při zachování jeho konzistence a funkčnosti. Upřímně řečeno, nejen při zachování... Ono to s sebou přineslo i výrazné rozšíření funkčního oboru. Místy i naprosto nečekané.“

Tato zcela revoluční metoda však narazila. Zpátečnický Galinmis, který stál v čele odporu i proti jinému zcela převratnému experimentu, Orksalovi kategoricky zakázal jeho vynález spustit.

Nebyla na to vůbec vhodná doba - domovská vědecká obec byla v té době nesmiřitelně rozštěpena na dva protichůdné směry. A odpůrci pokroku se na znamení nesouhlasu vystěhovali do kosmu. Poté, co domovský svět postihla zkáza, rozhodli se přijmout zodpovědnost za to, že nedokázali své zaslepené kolegy přesvědčit o jejich omylu. Coby potomci rasy, která odstartovala do té doby nevídané peklo, dobrovolně zvolili smrt.

Pokud to někomu připomíná události před tím, než jsme po útěku ze Skaringy narazili na flotilu Homicinganů, je na správné stopě. A android, který ležel zpola nefunkční dole v Bommově skladišti, byl reanimován shodou náhod právě z modelu, který patřil Orksalovu vědeckému týmu. Což je odpověď na otázku, proč naše syntetická kamarádka umí to, co umí, i proč jsem právě jí vzala s sebou do L.E.S.a.“

Bay umkla a pokyvovala hlavou. „Pravím náhodou? Oho! Možná Sdra Orksala moc dobře věděl, co dělá. A když Bommu vynesl prosbu o asistenci při znovuzrození Louve, na dálku nějak stihl zařídít, aby se k ní dostaly právě jeho součástky-“

Náhle se Bay zarazila a upřela ohromený pohled na androidku.

„Smím-?“ zašeptala pak. Bylo zřejmé, že opět komunikuje na jiných frekvencích. „Dobře,“ odpověděla si sama, a otočila se vážně k lékaři a důstojníkovi. „Kdyby Louve měla odpovídající systémy, zrovna byste ji

viděli plakat... Ona na Orksalu vzpomíná s dojetím, jež je plně lidské. Tak jo!“ prohlásila rázně. „Louve zvaná Vlčice! Z pravomoci kapitánské, kterou na této planetě držím, propůjčuji ti, na tak dlouho jak sama budeš chtít, druhé jméno Orksalová!“

Don i Luka překonali překvapení a aniž se domlouvali, potřásli si s Louve ruku tak, jako se zdraví lidé mezi sebou.

„Díky,“ mrkla na ně Bay. „Dopovím to, neboť tento příběh má dokonce čtyři důsledky, které mi Bommu pomohl upřesnit před chvílí, když jsem se poněkud neuctivě odpojila z našeho rozhovoru.“ Podala prázdný šálek androidce. „Ještě jeden, prosím.“

„Takže,“ navázala, když smočila rty v novém nápoji. „Předně: ta vaše – zcela logická – varovná odpověď L.E.S.u naprosto nic neřekla. Neumí si představit, že by vykořeněné stromky, spadlé sem kdoví odkud, dokázaly vyvolat tak zničující ohnivou reakci. Místo toho, aby pochopil, že to bylo naše hlasité NE, bádá nad tím, jak je možné, že jsme s předstihem utekli z místa, které posléze postihla nečekaná zkáza...“

Druhý aspekt vás potěší víc: přestanou vaše proměňovací sny. L.E.S. si ujasnil, že jediný kdo se s ním chce propojit, jsem já. Neví sice proč, ale netrápí ho to. Je si jist, že vy dva časem také pochopíte že spojení je ta nejlepší věc, která vás může potkat.

Třetí část odpovědi se týká mé zastupitelnosti. Teď se něčeho přidržte. Vadilo by vám moc, kdyby mým zástupcem byla právě Louve Orksalová?“

Páni! Jaký div, že Ortogon na okamžik zapomněl dýchat. Do teď byla hierarchie v kolonii klasická: lidé plánovali a veleli, zatímco syntetická posádka plnila úkoly. Postavit na druhé místo žebříčku androida bylo v mnoha společnostech naprosto nemyslitelné, ba i zcela nemožné. Jenže Louve jako jediná vykazovala schopnosti velmi podobné těm, kterými disponovala Bay. Nabídka, kterou kapitánka vyslovila, tak měla své důkladné opodstatnění.

„Já vím,“ zašeptala Bay a podívala se provinile na dona. „Jestli je to hloupost a zasloužím pár na zadek, tak to prostě udělej. Sama se teď trochu bojím toho, co jsem řekla...“

„Děvče, děvče,“ vzdychl s úsměvem Ortogon. „Ty mi dáváš co proto. Není to náhodou součástí tvé pomsty za to všechno, čeho jsem se na tobě kdysi dopustil?“

Bay se ulehčeně rozesmála. „Nenapadlo mě, že bys to tak mohl cítit – obzvlášť po té bouřkové noci, v níž jsi mi dal několikrát jasně znát převahu mužské síly!“

Don zkoumavě povytáhl obočí. „Vadilo...?“

„Ó, nikoli; naopak!“ mávla rukou a maličko rozpačitě si odkašlala. „Ehm, zpět k tématu. Není to pomsta. Nejsi stále přesvědčen, že k tobě nechovám nějakou zášť? Vyřešme to jednou provždy. Dokážu ti to snadno: víš, že dovedu okupovat cizí tělo. Tady Luka by ti o tom mohla obšírně vyprávět. Kdyby se mi zachtělo, lezl bys po pláži po čtyřech a luxoval písek ve stopách mých nohou vlastními ústy. Nevzpomínáš si, že bys něco takového dělal? Tak to je nezpochybnitelné znamení, že ti nechci nic oplácet. Pochopeno?“

„Inu... ano,“ kývl zvolna.

„Navíc: kdybys mě nevzal do své péče, nestala bych se tím, čím jsem. Kdybys mě neunesl ze Skaringy, trčela bych tam teď bez šance na útěk před koncem vesmíru. Takže za tohle vše vděčím vlastně tobě.“ Ušklíbla se. „A protože vím, že víš jaké jsou mé schopnosti, a přesto ses mě dodnes nepokusil zabít ve spánku, беру to jako jasné znamení toho, že spolu dál můžeme žít v míru a přátelství.“

„Bay, Bay, zadrž-!“ chytila se Luka za hlavu. „Proletět socioanalýzu dvou lidí v několika větách, to jsem ještě neviděla!“

„Mé schopnosti jsou dalekosáhlé,“ pravila Bay tónem imperátora. „Obzvlášť s bouří nad hlavou!“ dodala vzápětí se smíchem.

„Cožpak se dá takovéhle ženě něco odmítnout?“ zvolal Ortogon.

„No, dá, ale zvaž důsledky!“ smála se doktorka. „A co se mě týče – nemám proti Louve ani to nejmenší!“

„Bay,“ podíval se don na kapitánku. „Že je Louve výjimečná, víme už dlouho. Na rovinu a upřímně říkám: nevádí mi to. Užil jsem si velení a zodpovědnosti na staré Skarinze až kam. Jako druhý důstojník se budu moci mnohem lépe věnovat tomu, co mě kdysi zajímalo nejvíc: technice a psychologii strojů. Vždy je lepší, když dotyčná osoba dělá to, co jí jde a co jí baví. Je to právě soulad lidí a syntáků, co nám dává naši sílu.“ Podíval se na androidku. „Takže to nebudu zdržovat. Louve Orksalová, dávám ti mou funkci prvního důstojníka. Chceš..?“

„Prosím... smím se nevyjádřit...?“ řekla tiše Louve.

Don ohromeně přikývl. „Jistěže smíš. Ale právě to cos řekla je další jasný důkaz že jsi ta pravá na místo které ti kapitánka navrhuje.“

Louve zvolna přikývla. „Děkuji kapitánko Bay, děkuji done Ortogone. Neodvažuji se vás urazit tím, že bych odmítla. S úctou převezmu tvou funkci prvního důstojníka po dobu, než si ji bude chtít vzít někdo jiný z vás.“

„Paráda,“ zamnula si Bay spokojeně ruce. „A čtvrté plus, které z toho plyne: pokud se s L.E.S.em nějak dokážu domluvit, bude o šanci víc jak skončit s tvou zombí metamorfózou, Luko. Prostírá se před námi laboratorní a výrobní komplex o síle CELÉ PLANETY, který si nedělá

vůbec nic z toho, že si někde jinde zvykli rozdělovat chemii na organickou a anorganickou, a biosféru na rostliny a živočichy. L.E.S. to mixuje neskutečným způsobem. Nic, co lze stvořit, pro něj není nemožné.“ Dopila čajkom jediným dychtivým douškem, a postavila šálek na stůl. „Tak. Zpověď hříšnice je u konce. Teď je čas na ten trest.“

Don kdoví proč mlčky hleděl na přístroje, zobrazující povětrnostní situaci. Co také bylo možno říci!

Ne, ne a ještě jednou ne, měla na obličeji jasně čitelné Louve, ale byla ve své hodnosti nová a ještě se neodvažovala nic namítat.

I Luka raději držela jazyk za zuby. Dobře chápala, že se nitky v pozadí vyřčeného zašmodrchaly v klubíčko, kde i jediné nevhodně volené slovo může zapůsobit jako šrapnel odpálený ve sklenářství.

„Pokud nedodržíme pravidla, která jsme si dohodli, nebudeme se na sebe moci spolehnout. To by znamenalo konec naší mikrospolečnosti,“ řekl konečně Ortogon vážně. „Takže trestu neujdeš, Bay. Ale současně navrhuji, abychom s ním počkali na další bouřku...“

*

19 – Světlo ze tmy

Jak sama Bay poznamenala, byla by nejraději, kdyby kolonie měla bouřlivé události za sebou. Její přání však vážně naboural Bommu hned následující noci, když od něj obdržela zajímavou zprávu.

„Máme tu signál zvenčí,“ řekla jakoby nic při snídani.

„Jaký signál?“

„Světelná komunikace zpoza hranice, kterou jsme na počátku tak nečekaně prošli. Loď se čtyřmi trosečníky ze Sirkimy. Analyzovali spektrum Číslo Jedna a odhadli, že je obyvatelná. Několikrát se pokusili dostat dovnitř, než pochopili že uzamčenou oblast silou neprorazí. Dali si dvě a dvě dohromady a teď vysílají optický volací signál,“ shrnula Bay informace, které v noci obdržela od mozku korábu.

„Něco takového se dalo časem čekat,“ pokývl Ortogon. „Nebudeme úplně sami, kdo hledá spásu v prázdných sektorech. Jenže když nevíme jak otevřít ochrannou sféru kolem soustavy, těžko někomu pomůžeme.“

„Chceme skutečně někomu pomoci?“ vložila se do rozmluvy tichou otázkou Louve. Od chvíle svého „polidštění“ příjmením přijala (aspoň navenek) rytmus života lidské posádky a sdílela s nimi stejné prostory, včetně ložnice. „Podpora, kterou poskytneme jiným, se odrazí v době po kterou vystačí zdroje nám samotným.“

„Pomoc osobám v nouzi je lidská vlastnost,“ řekla Luka.

„Ovšem,“ kývla androidka. Nebyla proti – jen konstatovala důsledky.

„Co říká Bommu?“ obrátil se don na kapitánku.

„Číslo Jedna je dost velká pro miliony lidí,“ pravila zvolna. „Ale je otázka, zda máme právo sem importovat další osoby, když není naše.“

„Otázka je zbytečná,“ pokrčila Luka rameny. „Nemáme jak.“

„S prominutím, ale máme,“ kontrovala Louve.

„Ty ses naučila vypínat tu záhadnou ochranu?“ užasla doktorka.

„To ne. Ale jak už víme, my se dokážeme dostat ven. Můžeme sebrat trosečníky a přivést je v Bommovi.“

„Vidíš, to by mohlo jít. Ale to bychom sem mohli vzít i jejich loď, tak jako jsme si my vzali Delkworka, ne?“

Bay potřásla hlavou. „Zkusit můžeme i to, i když takovému řešení bych se raději vyhnula. Musíme si udržet orbitální svrchovanost.“

„Nezní to trochu nadřazeně?“ povytáhla lékařka obočí.

„Zní, a musí být. Jednu nečekanou vzpouru už jsme zažili, vidíš? Nerada bych se dožila chvíle, kdy by se tu objevil vlastník, a řekl by: dovolil jsem vám vejít, a podívejte jak jste to tu nechali zprazit!“

Jsme tu první, a svým způsobem jsme zodpovědní za to co se tu naším přičiněním stane. Takže pokud půjde někdo další dovnitř, tak jedině s trvalým zachováním naší mocenské převahy. To není o povýšenosti, ale o zodpovědnosti a schopnosti ji v případě nutnosti prosadit přinejhorším i silou.“

„Nevytvářejme si zbytečné závazky,“ pravil don Ortogon, „Podle toho, co víme, byli jsme dovnitř de facto pozváni. To by naznačovalo, že majitel uzavírací sféry má oblast pod kontrolou. Nebude-li chtít, abychom sem někoho dalšího dovezli, dá to jasně najevo. Bude-li mlčet, uděláme co nám velí morální povinnost. Naše přítomnost sama o sobě neznamená žádné převzetí zodpovědnosti.“

To znělo velmi rozumně. „Souhlas,“ kývla Bay.

„Co stálo v té tvé knize o trosečnicích?“ vzpomněla si Luka na příběh, který zmínila kamarádka. Kapitánka neurčitě potřásla hlavou. „Když už to tam měli pěkně zařízené, připluli piráti...“

„Fantazie literátů je bezbřehá,“ pousmál se don. „A jak to pokračovalo dál?“ Ale Bay místo odpovědi jen mávla rukou.

Trojice kolonistů tedy po delším čase znovu usedla do pilotních křesel ve výsadkovém modulu, a opustila Číslo Jedna. Správa kolonie byla dočasně svěřena do rukou prvního důstojníka.

Vzhledem k tomu, že Louve měla vymazané tři zákony robotiky, byl to projev velké důvěry: mohla si dělat co jí napadlo. Kdyby jí například přišla lidská společnost nepřijemná, určitě by se dokázala i s kolonií vzbouřit a vynutit si své požadavky.

Pokud však někoho z lidí takové riziko napadlo, rozhodně ho nedal najevo. Don Ortogon tentokrát řídil modul osobně. „Aspoň si to trochu zase osvěžím,“ prohlásil. Patrně ale nebylo co – jeho pilotáž byla dokonalá. Přistání v Bommově doku proběhlo bez problémů o půl hodiny později.

„Parametry přesunu mám již nastavené,“ referoval Bommu, jakmile vešli do hlavního velína. Don se podíval na Bay, a když se nedočkal žádné námítky, řekl: „Proved!“

Vesmír blikl jako obvykle a díky kvalitě Bommova teleportového generátoru se ocitli pouhých devět tisíc kilometrů od Sirkimské lodi. Nebyla tak velká jako Bommu, a podle údajů detekce ani zdaleka tak dobře vybavená.

Bommu na pár minut zapnul lineární motory s výkonem čtyř gé, a zatímco se přibližovali cizímu plavidlu, don s ním zjednal spojení. Protože domovský svět také patřil do bývalého Svazu planet, byl komunikační kanál navázán bez jakéhokoli problému.

„Prosíme o azyl pro čtyři osoby ze Sirkimy, na obyvatelné planetě zdejšího slunce,“ řekl kapitán unilangem – úředním jazykem Planetárního svazu - poté, co představil svou loď i své společníky. Byla to pozoruhodná skupinka – už jen tím, že všechna jména začínala stejným písmenem. Kdo ale znal Sirkimské zvyky, věděl že to je tradice z dávných dob, kdy si pověřiví mořeplavci mysleli, že zpodobněná jména jim přinesou větší společnou bezpečnost na nejistých výpravách.

Vesmírná jachta Kiblong tedy byla kromě kapitána Kongra obsazena technikem Kailisem, majitelem Koptorem a jeho tajemníkem Kezinbesem.

„Nejsme vládci uzamykací sféry,“ sdělil otevřeně don. „Můžeme zkusit, zda sféra propustí vaši loď, pokud poletí po našem boku. Ale v případě odmítnutí vás to opět odhodí pryč. Budete-li se přesto v dobrém úmyslu chtít usídlit na Čísle Jedna, převezeme vás tam naším korábem. Za šestnáct minut jsme u vás.“

Bylo zřejmé, že jeho prohlášení Sirkimany zaskočilo.

„Rozhodně bychom raději zkusili teleportově proskočit dovnitř po vašem boku,“ navrhl zaraženě kapitán.

„Ale ovšem,“ kývl Ortogon. „Pošlete synchrony.“

Jenže chvíli nato bylo jasné, že zmíněná varianta fungovat nebude. Neznámá síla odhodila jachtu výrazně dál, než kdysi Bomma.

S těmi budou problémy, pomyslela si Bay, ale nechtěla zavrhnout pomoc lidem v nouzi jen kvůli svému pocitu. Uvidíme, řekla si.

Šestnáct hodin trvalo než jachta, poškozená nárazem, opravila utržené rány. Během té doby se obě lodě znovu přiblížily na manipulační vzdálenost.

„Omlouváme se za nevydařený pokus,“ řekl kapitán Kongr, „a děkujeme za spolupráci při novém přiblížení. Zkusíme tedy druhý navržený postup? Smíme se nalodit na vaši palubu?“

„Pošlete prosím své zdravotní statusy,“ zněla odpověď. To byla záležitost lékařky. S Bommovou asistencí rychle ale důkladně ověřila stav kosmoplavců.

„Jsou čistí,“ konstatovala.

„V pořádku. Zahajte přesun, otvíráme dok,“ řekla Bay.

Jenže z jachty se kromě kurýrního modulu vyrojilo doslova hejno doprovodných automatů.

„Zařídím uvítání,“ vstal don. Když se přistávací sekce uzavřela a napustila atmosférou, vešel dovnitř. Kdyby nevěděl co ho čeká, asi by nemálo užasl. Dok byl doslova přeplněn dopravními automaty, které byly nacpané jeden na druhém až ke stropu. Z kurýrního modulu

vystoupila čtveřice Sirkimanů, oděná do parádních, okázalých obleků. Představili se velmi formálně, patrně podle Sirkimských pravidel.

„Vítejte, pánové,“ odvětil don. „Vlastníte překvapivě velkou flotilu. Co vezou ty automaty?“

„Náš majetek. Nezbytné osobní potřeby... a věci nutné k založení nového sídla,“ pravil Kroptor. „Máte nějakou další vstupní sekci? Osm automatů ještě zůstalo venku...“

„V pořádku. Vaše zbývající automaty ať se ukotví na označených úchytných bodech vně pláště Bomma.“

Vyčkal, až technik Kailis dokončí dané manévry, a optal se:

„Můžeme skočit?“

„Nepozvete nás-?“ řekl Kroptor, ale nechal větu nedopovězenou.

„Než někam dojdeme, budeme u planety. Způsobí vám problém, když přesun absolvujete zde?“

„Ne, žádný,“ řekl kapitán Kongr.

„Výtečně. Spuť to,“ řekl don do komunikátoru. Bommu aktivoval teleport a vzápětí se ocitli zpět na orbitu Číslo Jedna. Šlo to naprosto hladce. Aspoň že to, oddychl si Ortogon. Nenapadlo nás, zda by ochranná sféra dokázala vyrazit hosty rovnou z nitra Bomma do volného vesmíru. To by nebylo moc milé. Pro hosty rozhodně ne...

„Jsme na místě,“ pravil ke čtveřici. „Vyberte si místo k přistání dle libosti tak, abyste pokud možno nezasahovali do našeho prostoru, a my nemuseli rušit váš. Hodně štěstí.“

Muži vzdali dík Sirkimským gestem a chvatně se nahrnuli zpět do svého modulu. Když přes komunikační kanál potvrdili připravenost, opustil Ortogon hangár, odčerpал vzduch a nechal ho otevřít. Hustý roj strojů se odpoutal od Bomma, seřadil se a jako korálky na niti se počal spouštět do atmosféry.

„Vracíme se domů,“ vstoupil Ortogon do velína, kde celý manévr sledovaly obě dívky. „Kdo ví, jestli jsme udělali dobře. Ale nebylo jiné cesty.“

*

20 – Návštěvy

Přestože Sirkimané přistáli jen dvacet dva kilometrů severněji od kolonie, nijak neobtěžovali. Očividně netoužili příliš po společnosti - kromě úvodního navázání spojení vysílačka mlčela. Kolonie mohla pokračovat v budovacím programu.

Proběhlo zhodnocení stability mechanických vlastností vzorků prefabrikátů, vystavených pod širým nebem. Ty varianty směsí, které vyhovovaly nejlépe, byly pak vybrány k výrobě.

Automaty obdržely nové programy, a počaly měnit holé vylámané prostory uvnitř skály v obyvatelné místnosti. Vše bylo plánováno přísně modulárně. Každou část vybavení bylo možno snadno demontovat a opravit nebo vyměnit za náhradní. Téměř vše bylo vyrobeno ze zdejších zdrojů, to jest díky „betonárce“. Nedalo se sice hovořit o luxusu, ale prvořadá byla funkčnost, trvanlivost a obnovitelnost.

Bylo příjemné, že nemuseli řešit otázku oblečení. Zásoby oděvů, které měl Bommu ve skladech, je zcela jistě daleko přečkají.

Další výjimkou byla okna vedoucí ven z přední místnosti, a světlíky. Stavba funkční sklárny byla po krátké debatě zavržena už ve fázi projektu. Bommu měl pro vytvoření oken i světlovodů na palubě dostatek vhodného materiálu, jehož životnost zcela jistě překoná i nejzazší časové horizonty kolonie.

Převzaty byly také elektrické rozvody, které budou užívány tak dlouho, dokud budou mít kolonisté nějaký zdroj energie.

Jako zdroj vhodných kabelů kolonisté použili kosmokoráb Delkwork. Bylo zbytečné zřizovat celý složitý výrobní komplex na jehož výstupu by byly primitivní dráty s nehomogenní vodivostí a neověřenou izolací.

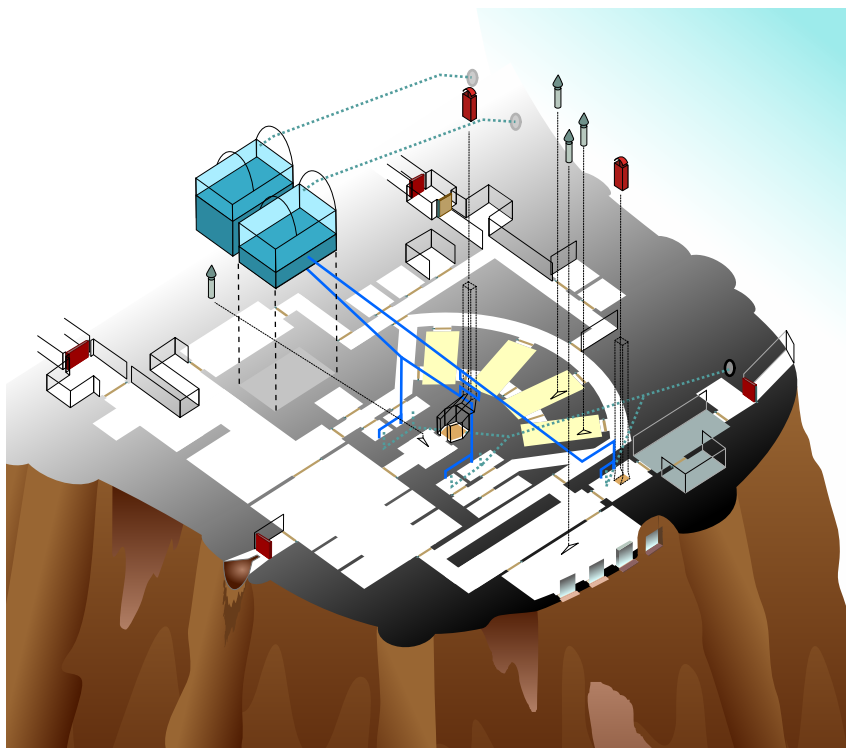
Na temeni útesu byly do rozsáhlé vodní soustavy, napájené artéským pramenem, osazeny ochranné stupně a řídicí členy. Průtokové regulátory neměly prakticky žádné pohyblivé části, fungovaly na prostém starodávném principu přidávání či odebrání zábran toku. Přebytečná voda spadala po boku útesu jako původní vodopád.

Vzhledem k zeměpisné šířce nehrozilo, že by teplota klesla pod nulu, avšak Ortogon navrhl a optimalizoval systém distribuce vody i vzduchu kolem centrálního topeniště. „Budeme mít teplou vodu i vzduch, a můžeme temperovat sídlo v případě, že by sem atmosférická porucha přinesla mrazivé počasí,“ vysvětlil.

„Vypadá to naprosto skvěle,“ zhodnotila stav prací Luka.

„Však také máme skvělého konstruktéra,“ pochválila Bay Ortogona.

Nebylo proč s ní nesouhlasit.

L.E.S. se v těch dnech nijak nepřipomínal. V okolí nebyly vidět žádné napodobeniny lidí, ale pruhy porostu, zasahující až do zátoky, počaly houstnout. První si toho všimla doktorka.

„Nezdá se vám, že L.E.S. mění strukturu?“ nadhodila jednoho večera. „Jeho pletivo se stává drobnějším a složitějším. A vzorky jsou víc a víc živočišné. Děje se něco?“ Otázka byla směřována na kapitánku, protože ta měla ke zdejšímu biosystému nejbližší.

Bay přikývla a řekla: „To je v pořádku.“

„Tím lépe. A měli bychom navštívit naše sousedy,“ připomněl don. „Bylo by společensky vhodné, projevit o ně zájem.“

„Z hlediska morálních měřítek Sirkimy nebo Skaringy?“ neodpustila si popíchnutí Bay. Ale ve skutečnosti nebyla proti. Komunikační linka, zřízená mezi oběma tábory, byla sice funkční, ale dosud se nikdo neozval. Bylo slušností podívat se, zda noví sousedi nemají s něčím problém.

Ráno šestého dne po přistání Sirkimanů tedy Levier navázal radiové spojení se sousedy a dohodl setkání. Trojice kolonistů tentokrát zvolila

k přeletu hlavní výsadkový modul. Vzdálenost k sousednímu sídlu sice nebyla tak velká, aby se nedala překonat na dopravnících, ale kdyby na místě vyvstala potřeba nějaké podpory, bylo rozumné mít silný a dobře vybavený stroj po ruce.

„Vezmeme někoho s sebou?“ nadhodila Luka, když se chystali ve své obytné sekci modulu.

„Matóna chci raději zde,“ řekl Ortogon, oblékající si důstojnický stejnokroj. „Ekvizito bude pilotovat.“

„Souhlas. A nač tu maškarádu?“ pousmála se zlehka Bay. Za celou dobu předchozího putování vesmírem si don bral uniformu jen výjimečně.

„Sirkimané si na takové věci potrpí,“ pokrčil rameny a ohlédl se k androidce. „Louve Orksalová, myslím že jako zástupkyni kapitánky by ti služební oděv dodal v jejich očích důstojnosti...“

Bay jen poděkovala pohledem. Louve tedy otevřela svůj kontejner a oblékla si parádní uniformu, kterou jí Bommu nechal ve svých dílnách zhotovit hned po jejím povýšení.

Zato když don tázavě potřásl pouzdrem s paprskometem, rezolutně zavrtěla hlavou. Důstojník nic nenamítal. Považoval za svou povinnost podat návrh, a nevadilo mu že se setkal s nesouhlasem.

Nastoupili do modulu a Ekvizito ho zvedl do vzduchu. Mírnou rychlostí letěli sto metrů nad vrcholky L.E.S.a, takže měli krásný výhled na člověkem nedotčenou krajinu. Jak dlouho tak vydrží?

Ve čtvrt na deset zdejšího času už přistávali na Sirkimské základně. Hned první pohled byl ale značně zarážející.

„Tohle že je základna?!“ neudržela se Luka. Místo vypadalo spíš jako vrakoviště spolu se smetištěm! Stroje a kontejnery byly rozmístěné bez ladu a skladu, všude možně se válely obaly od kdovíčeho, ale na vysokém stožáru se vlnila v mírném vánku výrazná Sirkimská vlajka.

Nikde nebylo ponecháno ani místo na přistání, takže Ekvizito posadil modul až na samém kraji neuspořádaného sídla. Vystoupili z modulu, jen robot zůstal uvnitř na hlídce.

„Vítejte na Sirkimě!“ zvolal nadšeně kapitán Kongr.

Na Sirkimě? pomyslela si Bay nesouhlasně.

Tajemník Kezinbes hned úslužně nabídl podnos, na němž stály skleněné pohárky s bezbarvým nápojem. Všichni si vzali.

„Co to je?“ tázala se Luka.

„Tradiční uvítací přípitek!“ zubil se magnát Kropotor. „Na náš nový domov a naše milé sousedy!“ pozdvihl pohárek.

„Ej uch-!“ vyprskla Bay, když polkla ostrou tekutinu. Až jí vyhrkly slzy z očí! Proslulá Sirkimská pálenka prý vyrazí dech i ze samotného čerta.

Ale don i Luka, které složení nápoje pranic nevadilo, vypili naráz a kupodivu ani nemrkli, jen poděkovali pokývnutím hlavy. Zdálo se, že tím získali u sousedů určitý obdiv.

Louve ze společenské zdvořilosti smočila rty, ale vrátila pohárek zpět. Vysloužila si nesouhlasný pohled, ale nikdo nic nenamítal.

Tajemník poté přinesl tácky, na nichž bylo lehké pohoštění. Pojídali ho ve stoje – Sirkimané neměli na pláži jediné místo, kde by se dalo civilizovaně usednout.

„Jak vidíte, zabydlujeme se,“ mávl Kroptor rukou. „Ale ty šíleně dlouhé dny a noci nás deptají. Jak to zvládáte vy?“ Když však viděl mírně rozpačité výrazy návštěvy, povytáhl obočí. „Copak? Něco je špatně?“

„Připadá mi to poněkud chaotické,“ poznamenala lékařka opatrně.

„Ale to je přece jedno,“ zasmál se muž. „Tohle je jen překladiště. Až si zařídíme co bude třeba, přeletíme jinam. Ono se to tu rozpadne samo. Víte už, jestli něco žije v tom divném lese?“

„Dovolím si malé upřesnění,“ poznamenala Bay, a o krok ustoupila, protože větřík hnal kolem nějaký šustící pohozený obal. „To co vidíte je L.E.S., jednoduše hybridní organismus. Ale žádná zvíře tu není.“

„Vůbec, nebo jenom tady v okolí?“

„Pokud víme, tak nikde.“

„Co je tohle za hloupou planetu?“ zvolal. „Tak jsem se těšil, že si zalovím! Přece nebudu střílet jen tak do listí?!“

„To by asi nebylo dobré,“ podotkl don. „Nabyli jsme dojmu, že není od věci chovat se k L.E.S.u přiměřeně.“

Technik Kailis přezíravě pokrčil rameny. „Doufal jsem, že jsme všechny ekožvásty nechali za sebou ve Svazu planet...!“

„Není to tak, jak si asi myslíte,“ upozornila tiše Louve.

Kroptor se na ní podezíravě podíval. Popošel kupředu a neomaleně zblízka zkoumal její půvabný obličej. Pak náhle s jasně nesouhlasným výrazem ucouvl. „Ty jsi synták!“ Mávl rukou. „Tak buď zticha.“

Kapitánka dlouze a soustředěně vydechla, aby zvládla vlnu pobouření, která se v ní nečekaně zvedla. Pohrdavý postoj Sirkimského zbohatlíka k androidce se jí přímo dotkl.

„Už jste uvažovali o místě, kde si postavíte obydlí?“ Ortoigon, který zaznamenal velitelčino rozpoložení, převedl honem řeč jinam.

Kroptor zavrtěl hlavou. „Ne. Zatím máme dovolenou. Slavíme že jsme přežili. Když jsme odlétali, v jádru Planetárního svazu kolem bývalé Homicingy to vypadalo strašlivě, všechno bylo v troskách. Vy pocházíte ze Skaringy, že?“

„Ano.“

„No teda!“ potřásl hlavou. „Máte štěstí, že jste se dostali do prostoru. Skaringa zavedla doslova teror ve snaze zabránit komukoli uprchnout z planety. Vypnula i meziplanetární komunikaci. Co se tam děje, je ve hvězdách, ale rozhodně bych tam nechtěl být...“

„Seběhlo se to tak nějak,“ přikývl prostě don.

„A vy už něco na trvalé bydlení máte?“ vyzvídal technik.

„Budujeme sídlo v útesu.“

„Chcete žít jako jeskynní lidé?!“ rozesmál se Kailis. „To by mě ani nehnulo! Doufám že my vymyslíme nějakou lepší variantu!“

„Můžete samozřejmě zvolit vlastní řešení,“ souhlasil Ortogon. „Iniciativě se v tomto směru meze nekladou.“

„Aha!“ řekl Kroptor, a znělo to jako by řekl - to jste uhodli! „Ostatně, k dobrým sousedským vztahům patří reciprocita. Teď bychom se zase mohli podívat k vám, co vy na to?“

„Rádi vám ukážeme naši kolonii,“ řekla Bay, ale její hlas měl daleko ke společensky předpokládané vřelosti. Kroptor se ale podíval tázavě na Ortogona, jakoby názoru muže přikládal větší váhu.

„Ovšem,“ kývl důstojník s rozmyslem.

„Vezmete nás tam hned?“ vznesl neomalenu otázku Kailis.

„Nemáte jak se pohybovat vlastními silami?“ podivil se Ortogon.

„Momentálně ne, jinak bychom za vámi přiletěli už dříve. Náš hlavní modul se poškodil při přistání, a ostatní dopravní automaty jsou v údržbě,“ řekl technik.

„Nevadí. Můžete přiletět později...“

„Ó jistě. Říkal jsem si jen, že když už tu máte modul...“ nadhodil.

„V pořádku. Můžete nastoupit,“ přikývla Bay chladně.

„Díky!“ rozzářil se Sirkiman, ale své slovo adresoval Ortogonovi.

Problém to nebyl - výsadkový modul Bomma měl dostatečnou kapacitu, aby mohl přemístit i větší počet osob aniž by se musely mačkat.

„Malý moment,“ řekl ale Ortogon, když se Sirkimané chystali nastoupit, „co je tohle?“

„Zbraň,“ odtušil Kezinbes.

„Odlož ji.“

„Ani náhodou!“ ohradil se sekretář. „Jsme na neznámé planetě, a dokud si neověříme, že tu je bezpečno, nedám to z ruky.“

„V tom případě odstup. Zůstáváš zde.“

Sirkimanova tvář ztuhla a upřel na dona nepřátelský pohled, který snad mohl znamenat i výzvu. Don se ale nezalekl. Navzdory svému nijak drsnému vzhledu mistrně ovládal skaiben, což bylo Skarinžské

bojové umění. Takže v odpověď na Sirkimanův postoj učinil jen nepatrný krok blíž k němu, aby byl v případě potřeby na dosah.

Zdalo se, že Ortogonova mlčenlivá, ale sebejistá reakce Kezinbese zchladila, ale svého úmyslu se nechtěl vzdát. „Přijímám rozkazy jedině od kapitána!“ namítl nasupeně.

„Chceš to slyšet od kapitána?“ poohlédla se po něm ledově Bay. „Proč ne. Odlož zbraň, nebo neletíš.“

„Cože? Ty jsi- ty jsi kapitán?!“ zasmál se sekretář nevěřičně. Bay ve svém tričku a výletních kalhotách vypadala spíš na nějakou údržbářku.

„Ano,“ kývla krátce.

„Ale-“ Kroptor si ji měřil stejně nevěřičně jako jeho druzi. „Proč... nenosíš... uniformu?“ Bylo zřejmé, že oděvu přikládají Sirkimané ještě větší důležitost než beztak upjatí Skarinžané.

„Autorita je mou uniformou,“ zpražila ho Bay ledovým hlasem.

„Důstojníku-?“ otočil se majitel jachty k Ortogonovi.

„Ano,“ potvrdil důrazně don, a v duchu si řekl: chtěl jsem Louve dodat uniformou na důstojnosti, ale Sirkimané to možná vzali spíš jako provokaci proti jejich zvyklostem. Inu, omlouvat se nebudu; i my máme svá pravidla.

„Ó-!“ udělal mnohoznačně Kroptor. „V tom případě se omlouváme za nedorozumění! Netušili jsme, že vaše kolonie má tak půvabného velitele!“ Otočil se k sekretářovi. „Nech tu ošklivou věc tady. A nebudeme o tom diskutovat.“

„Jasně,“ zavrčel sekretář a poodešel, aby pověsil zbraň na konzoli jednoho automatu. „Doufám, že tu nejsou zloději,“ poznamenal přítom kousavě.

Jenže podruhé ho zastavila pro změnu Bay. „Beze zbraně, Sirkimane Kezinbesi.“

„Vždyť jo!“ rozpřáhl ruce rozladěně.

„Vždyť ne,“ poznamenala tiše, ale neústupně.

„Naprosto nechápu,“ tvrdil užasle.

Bay nic neřkala. Hosté nemuseli vědět, že díky svým schopnostem v nich četla jak v otevřené knize. Sekretář vydržel trapné ticho jen několik vteřin.

„No tak jo!“ prohlásil rozzlobeně. Sáh pod kabát, vyndal malý paprskomet a vztekle ho mrštil někam do tábořiště. „Už spokojena?!“

Bay se ani nenamáhala odpovědět.

Nalodili se, Ekvisito nechal uzavřít vstup a modul se zvedl do vzduchu.

„Máte pořádnou technickou podporu,“ kýval hlavou obdivně kapitán Kongr, když si prohlížel interiér stroje. „Jaká škoda, že jsme museli nechat naši jachtu ve vesmíru!“

„Aha! Tady bydlíte?“ otevřel Kroptor zadní průchod a zvědavě vešel do obytné sekce. Otevřel krajní kontejner. „Hm, pěkná výbava-!“

„Prosím, nenarušujte naše soukromí,“ ozvalo se z komunikátoru.

„Vždyť se tak moc nestalo, jen jsem se podíval,“ vrátil se zbohatlík do své sedačky.

Zato když Sirkimané vystoupili a spatřili kolonii, jejich údiv nebral konce. Zvědavě prohlíželi každé zařízení, žasli nad kamennými cestami i „betonárkou“, a už už by se hnali nahoru na útes, aby prozkoumali skalní obydlí.

„Vystoupat na útes samosebou lze, ale do komplexu v současné chvíli nemůžete,“ postavil se jim do cesty mohutný Matón.

„Poslyš, kapitánko Bay O’Nett,“ otočil se k dívce nevrle Kroptor. „U vás je snad zvykem, že syntřáci komandují lidí?!“

„U nás je zvykem, že se syntřáci starají o bezpečnost lidí,“ opáčila Bay škrobeně. „Uvnitř probíhají neustále práce, a stroje nejsou vybaveny k tomu, aby dávaly pozor na živé bytosti ve svém okolí.“

„No dobrá dobrá, ale mohl nám to říci někdo z vás, místo toho aby nás tu dirigoval syntřák!“

„Právě vám to říkám,“ odušila.

„V tom případě rádi poslechneme,“ uklonil se dvorně, ale jeho hlas v sobě měl posměšný tón. Bay to neřešila.

„Kde jsou ostatní lidé?“ zajímal se kapitán Kongr.

„My tři jsme celá lidská posádka,“ ujistil ho Ortogon.

„Jen vy tři?!“ zvolal Kezinbes.

„Je v tom nějaký problém?“ tázala se Luka.

„Ne, ne! Jen jsem... nečekal, že by tohle všechno mohli vybudovat tři lidé...!“

„Máme velmi zdatné společníky,“ ukázala letmo k androidům.

„To se tak někdo má, když za něj makají syntřáci!“ zasmál se sekretář poněkud neomaleně.

„Vážně obdivuhodné,“ přitakával Kongr. „Předpokládám, že váš koráb kotví na orbitu...?“

„Na geostacionární dráze,“ upřesnil Ortogon.

„Trochu daleko, ne?“

„Zato nikdy nezapadá.“

„Ovšem! Moudře zařízeno! Ale... kde máte vlajku?“ rozhlížel se udiveně.

Zvědavost Sirkimanů nebrala konce. Naštěstí Louve po chvíli pozvala celou společnost ke svačině kterou zatím podle jejich pokynů nachystal Levier, takže se usadili v křeslech kolem stolu na pláži jako praví turisté a dopřáli si občerstvení. Levier si nechal na pohoštění velmi záležet, servírovány byly dobroty a nápoje z Bommova potravinového skladu.

„Tormeky s náplní?!“ užasli Sirkimané, když spatřili svou národní pochoutku. „Ó, to je tak milé...!“ rozplýval se technik.

„Obávám se, že tak skvěle si to nedokážeme zařídit,“ posteskl si během řeči Kroptor. „Ale mohli bychom se usídlit u vás, co vy na to?“

„O tom jsme zatím neuvažovali,“ řekl Ortogon zdrženlivě.

„Přece byste neodmítli pomoc lidem v nouzi?“

„Možná jste pozapomněli na fakt, že my jsme také lidé v nouzi,“ po-
usmál se trpce don.

„Ale máte plno vybavení! Koráb, stroje, syntřáky, materiál!“

„Ano. Věnovali jsme značné úsilí a prostředky na shromáždění všeho potřebného,“ přikývl, aniž řešil původní otázku.

„No vidíš!“ přidal se do hovoru technik Kailis. „My jsme utekli prakticky s prázdnýma rukama!“

„Což byla ale vaše svobodná volba,“ reagovala Louve neutrálně.

„Poslyš ty-!“ vyjel rozzlobeně tajemník, ale rychlé gesto Kroptorovo ho zarazilo.

„Ne tak docela, ctěná syntřačko v uniformě důstojníka,“ navázal sladce jedovatým hlasem zbohatlík. „Katastrofální okolnosti nás tlačily, což snad ráčíš ve své neskonalé lidskosti pochopit. A ani to málo, co jsme zachránili, nám nebylo umožněno si sem vzít!“

„Vstoupit na Číslo Jedna i za těchto podmínek, bylo též vaše svobodné rozhodnutí,“ nenechala se zviklat Louve.

„Naprostá pravda, ty studno moudrosti,“ klaněl se posměšně Kroptor.

„Skromně doufám, že z výše své strojové dokonalosti nám přiznáš aspoň to nízké lidské právo, zařídit se do budoucna podle našeho svobodného rozhodnutí...“

„Sirkimane Kroptore,“ zasáhl ledovým hlasem don, „je nějaký důvod chovat se k prvnímu důstojníkovi naší kolonie způsobem, který nemohu nepozorovat?!“

Kroptor se rozesmál. „Ale ovšem, drahý done! Velmi oceňujeme komedii, v níž jste syntřáka navlékli do důstojnické uniformy, a kapitánku do prostého oděvu! Tak vydařenou taškařici jsme vážně nečekali – tak se snažím ji nezkatit!“

Nevšiml si, jak Louve blýsklo v očích. „Ou-“ předklonila se náhle, a hbitými pohyby sebrala hostům šálky s nedopitým nápojem. „Promiňte

vzácní hosté, ale teď si nejsem jista, zda se mi nepřepálil nějaký obvod, a nedala jsem vám namíchat do pití strychnin místo cukru!“

Androidčino prohlášení Sirkimany zasáhlo silou parního bucharu, neboť stále považovali Louve za typizovanou strojovou bytost, a ta, jak známo, nemůže lhát. Šok byl naprostý.

„Blurp-!“ zakuckal se Kroptor a zbledl jako vápno.

„Cože-?!“ zařval sekretář a vyskočil, až málem zvrhl stůl.

„Kecám,“ usmála se sladce Louve. „Jen se snažím nezkazit, jak jste sami jasnozřivě rozpoznali, tu vydařenou taškařici!“

Kolem stolu se ozval sborový úlevný, ale i ohromený výdech.

„Vážně... vážně je to syntřák?“ zašeptal vyjevený zbohatlík donovi.

„Nejen to. Je to náš první důstojník!“ řekl velmi důrazně don.

Kroptor ohromeně potřásl hlavou. „Začínám asi chápat, proč jste jí tu hodnost propůjčili...“

„Jen pozor, aby vás nepřerostla!“ zahuhlal kysele technik.

Zdalo se, že po tomto měření sil konečně Sirkimané přijali daný stav, ale přítomnost umělé bytosti, která je schopna dopustit se takového drsného žertíku je přece trochu zneklidňovala.

Když si pak při jedné anekdotě (Zawkiliané mají o Ferglamu přísně objektivní informace – jen ty, které získali přes objektivy kamer) Louve dovolila decentně zasmát, možná někdo ze Sirkimanů začal přemýšlet, zda androidka není jen mistrně převlečený člověk.

„Výtečné lahůdky!“ pochválil si o něco později kapitán Kongr. „Jak jste vyřešili potravinovou otázku?“

„Ještě nevyřešili,“ přiznala lékařka.

Sirkimané ztichli.

„Cože?“ řekl zaraženě Kroptor. „Poslyšte, neříkali jste, že tu nežijí zvířata? Takže ono na celé planetě není nic k jídlu?!“

„Není to tak zlé,“ ujistila je Luka. „L.E.S. je v podstatě jedlý. Takže umírat hladu není nutné.“

„Les?!“ zasmál se křečovitě muž. „To jako máme do konce života chroustat větvičky?!“

„Tak to ani náhodou!“ prohlásil Kezinbes kategoricky.

„I to je vaše svobodná volba,“ zopakovala doktorka se znatelným potěšením Louvina slova.

Posezení u stolu hojnosti se nakonec protáhlo přes tři hodiny. Prakticky do doby, kdy už bylo vše snědno. Nečekaný vtíp byl dávno zapomenut a žaludky hostů se zdály bezedné.

Sirkimané mezitím vyprávěli o svém putování po odletu z rodného světa. Zprvu se drželi osídlených sektorů, ale na záchytných uzlech

vládl teror pirátů. Když k tomu všemu do Svazového prostoru vtrhli Mechaniciané, vlády odvolaly své vojenské síly k ochraně vlastních planet, a bezvládí v kosmu se stalo eldorádem násilí a zkázy. Kdo mohl, prchal kam se dalo.

„Jediný, kdo se s tím pokouší něco dělat, jsou Hadronáři. Bleskově mobilizovali, a bijí se po celém Svazu s piráty i Mechaniciany jak o život. Všichni obdivují jejich obětavost, ale já osobně je nechápu. Svaz umírá, není co zachraňovat,“ krčil Kroptor rezignovaně rameny.

„A Lastakarijci-?“ tázal se don.

„Ti dělají, jako by se jich to netýkalo,“ zavrčel vztekle Kezinbes. „Létají sem a tam, někdy pomohou s evakuací, tedy, spíše seberou toho koho chtějí a odvezou ho kam chtějí. Většinou se ale jenom dívají, nehnou ani prstem.“ Mávl znechuceně rukou. „Svým způsobem dobře že aspoň tak. Párkrát se utkali s Mechaniciany, a stroje se od té doby místům, kde spatří Lastakarijce, raději vyhýbají.“

„Tak daleko jako vy se prakticky nikdo neodváží,“ navázal řeč na původní téma kapitán Kongr. „Převážná většina prchajících na to nemá technickou podporu. Nezmapované sektory je děsí, a tak se bezvý-
chodně pohybují poblíž osídlených oblastí. Nemají ani odvahu se do nich vrátit, ani je natrvalo opustit. My jsme jiní. Nebáli jsme se vzít své životy do vlastních rukou, a vida! Vyplatilo se!“

Nakonec se Sirkimané přece jen zvedli, a nechali se dopravit zpět na své parkoviště. „Tyhle návštěvy musíme domluvit častěji!“ prohlašovali.

Když se Bay, Ortogon a Luka vrátili do kolonie, jen se na sebe mlčky podívali. Takové sousedy si zrovna nepředstavovali.

„No, mohlo to být i horší,“ poznamenala rozpačitě Luka.

„Dělí je dvacet dva kilometrů L.E.S.a,“ pokrčil don rameny. „Jen co jim dojde energie, rychle ochladnou.“

„Anebo také ne,“ reagovala tiše Bay.

*

21 – Tělo

Naštěstí se sliby Sirkimanů nesplnily.

Kolonisté tak mohli hned následujícího rána nerušeně oslavit šedesátý šestý den pobytu na povrchu jejich nového domova. Luka připravila místo na pláži, Ortogon otevřel láhev Bokwerského vína a instaloval hudební aparaturu, zatímco Bay nechala dopravit z Bommových zásob různé druhy dobrot. Společně poseděli na pláži za zvuků hudby původní domoviny, a dokonce si, ač maličko rozpačitě, zatančili. První důstojník Louve Orksalová jim dělala společnost. Tentokrát tu nebyl nikdo, kdo by rušil příjemnou atmosféru tím že by na ní vyzvídal, jak oslavu chápe a co přitom cítí.

Ukázalo se, že si každý z nich potajmu připravil drobný dárek pro své spolence. Se zřetelným dojetím si je vyměnili. Všeobecné překvapení způsobila Louve, když se nesměle také vytasila s dárky. Pak pro změnu nepokrytě žasla, když se obratem ukázalo, že lidé měli na oplátku drobnou pozornost i pro ni.

„Jsi přece jedna z nás!“ ujistil jí don.

„Ano, jsem,“ řekla tiše a Bay, která nejlépe vnímala rozpoložení androidky, se při těch dvou slovech úplně zachvěla.

Všem to připomnělo Skaringu. Jak se vede jejím obyvatelům? Podle slov Sirkimanů asi nedobře. Dokáže planetární vláda najít aspoň nějaké východisko z fatální situace? Nebo jen nelítostnou mocí drží stále v chodu proslulý zkamenělý Skarinžský systém, coby beznadějně pokračování neměnných tradic? Anebo došlo k nehoršímu, a Skaringa se propadla do vražedného amoku jako kdysi kvetoucí Bokwer...?

Byl to vlastně jejich první volný den od přistání, a jak si po svátečním obědě přiznali, připadali si maličko nepatřičně že za sebou od rána nevidí žádnou práci.

„Sami sobě jsme ještě nepřipustili, jak moc se naše životy změnily,“ rozumoval Ortogon v odpoledním slunci. „Ačkoli se můžeme považovat za odpůrce starého režimu, neseme v sobě celou soustavu Skarinžské výchovy i hodnotových měřítek. Už jen to základní: jak budeme počítat čas? Jeden oběh Čísla Jedna je kratší než náš rok... a vidíte, co sám říkám: náš rok! Přitom už není žádný náš rok, ten zůstal na Skarinze. Dny se nám naopak výrazně zpomalily. Budeme muset nějak řešit disproporci časoměry, protože Bommu stále běží ve Skarinžských dnech i rocích.“

Která měřítka a pravidla převezmeme, která vypustíme, a proč? Co naše tradice? Má cenu je udržovat? A když ano, tak jaké z nich? Anebo

naopak – nezavřeme se ve zkamenělé minulosti, místo toho abychom si udělali nové vlastní společenské schéma?

Co budeme dělat, když se naše záměry budou křížit s úmysly Sirkimanů nebo dalších osadníků, kteří sem možná přijdou? A to vůbec nemluvím o tom, jak řešit, pokud se jednoho dne nedohodneme ani my čtyři! Kdo nás rozsoudí?

I když jsme se osvobodili z tuhého jha Skaringy, dojdeme nejspíš k poznání, že naše svoboda si bude muset sama vytvořit mantinely...”

„Má o tom všem smysl uvažovat, pokud jsme tu na dožití?“ namítna po chvíli Bay.

Luka jen hořce kývla hlavou. Ve své současné podobě nemohla mít děti, a Bay zase o potomky nestála. Vnímala by to jako zločin, přivést je na svět do současné katastrofálně beznadějně situace. Jenže může se tu objevit někdo, kdo bude přesto doufat v budoucí generace. Co pak s tím? Kdo bude určovat pravidla nových komunit, aby neupadly do destruktivního anarchismu?

„Čím víc o tom budeme přemýšlet, tím složitější to bude,“ řekla Luka.

„Proto začínáme zvolna a s předstihem,“ kývl don.

„Možná si jen zbytečně přiděláváme starosti,“ reagovala Bay.

„Možná,“ pochopil Ortogon její mírné rozladění, a moudře ukončil další rozpravu na toto téma. Další lahůdky nastolily zpět dobrou náladu, ale možná že za to mohl spíše rostoucí počet prázdných lahví pohozených na pláži.

Značně již rozjaření zkonsumovanými nápoji, uspořádali lidé před setměním plavecký maratón mořem směrem ke vzdáleným ostrovům, navzdory nesouhlasnému postoji první důstojnice. Louve tak nezbylo než povolat Matóna, aby s nimi poslal tři vodní drony a pro jistotu ještě jednu ozbrojenou ponornou sondu. Její prozíravost se vyplatila. Zcela vyčerpaní kolonisté byli nakonec vyloveni několik kilometrů od pobřeží a už za tmy eskortováni zpět na pobřeží.

„Že se nestydíte, vyvádět takové hlouposti!“ uvítala je Louve dopáleně na noční pláži.

„Stydíme,“ přiznal opilý hlasem don Ortogon a obě dívky zkroušeně přikyvovaly na souhlas. Androidka jen v bezmocném úžasu rozhodila rukama.

Nikdo ale neměl sílu vysvětlovat jí, jak moc potřebovali vyčistit hlavy. Byli natolik pod vlivem omamné tekutiny, že po své záchraně usnuli tam, kde byli uloženi. Louve je svědomitě přikryla, nechala z modulu donést medikit, napojila na každého kontrolní kontakt a sedla poblíž, kdyby bylo něco potřeba.

Jenže pak Bay malátně zvedla hlavu. Bylo vidět, jaké úsilí vynakládá na boj s alkoholem. „Vlčice... Orksalová... pojď sem,“ řekla nezřetelně.

Androidka chvatně přiklekla u kapitánky. „Přeješ si?“

Vtom jí Bay chytila za ruku. Androidka se s trhnutím celá napnula, a na půl hodiny se proměnila v kámen. Jen z občasných záchvěvů bylo zřejmé, že to v ní řádí opravdu divoce.

Teprve když se ruka kapitánky zvolna rozevřela, její syntetické oběti se konečně vrátila schopnost svobodné vůle.

„Nesmírné díky za úžasný dar,“ řekla sotva slyšitelně.

„To se ti nejspíš něco zdálo,“ zívla Bay, a dala si velký pozor, aby se ani maličko neusmála. V příští vteřině už spala.

Když se do zátoky potichu vkradlo svítání, Louve nechala posádku spát, a po krátké radiové domluvě s ostatními androidy i roboty rozjela obvyklý chod kolonie. Lidé se nenechali rušit – probudili se až o dost později.

Dozvuky bláznivého včerejšího podniku naštěstí během dopoledne bez problémů vyvanuly. To se ale nedalo říci o doktorce. Její pomalý metabolismus by se s alkoholem pral možná deset dní. Don s Bay tedy za velkého smíchu jemně dostrkali motající se kamarádku do výsadkového modulu, a odvezli do Bommovy ošetřovny, která pak ve chvílce upravila látkové poměry v jejím těle do běžného stavu.

„Vy nezbedníci!“ vysloužili si kritiku od lékařky. „Víte co mi dalo práce, než jsem se opila? A místo toho abyste mě nechali týden v náladě, tak už druhý den jsem zase střízlivá!“ Ale sama se svým slovům smála.

Několik dalších dní naštěstí uběhlo bez rušivé návštěvy, i když téma nových příchozích bylo probíráno vícekrát.

„Zaráží mě konfigurace jejich skupiny,“ vyjádřil se don. „Velké množství nákladních automatů, ale žádní syntáci.“

„Třeba se to prostě tak přihodilo,“ krčila rameny Luka. „Události v bývalém Svazu planet asi nepřály žádné spořádané evakuaci...“

Neurčitě přikývl. „Skoro mě napadá, že jejich syntáci i za cenu vlastního zničení umožnili Sirkimanům uprchnout. Následně se ocitli až u Čísla Jedna. Proč až tak děsně daleko? Bezmála jako kdyby před někým utíkali. A dosud z těch kontejnerů nic nevybalili. Co v nich tedy skrývají?“

„Rozumím tomu tak, že je třeba věnovat našim sousedům přiměřenou pozornost?“ ujistila se Louve opatrným dotazem.

„A-?!“ podíval se na ni s výzvou don.

Uvažovala jen vteřinu. „A zamyslet se nad prevencí?“

Muž velmi spokojeně kývl a podíval se na Bay. „Udělalí jsme dobře. Je skvělý důstojník!“

Ale ani přijaté závěry jim nebránily v dalším rozvoji kolonie. Obložení stěn skalního domova bylo prakticky dokončeno, práce mohly postoupit do další fáze.

Don zavedl v „betonárně“ nábytkové oddělení, a začal židlemi. „Kdo má židli ten už bydlí!“ komentoval svůj plán. I když jeho další činnost moc bydlení nepřipomínala: don nechal na čtyři vyrobené prototypy přes celou noc pod velením Matónovým nepřetržitě usedat a vstávat čtyři hřmotné roboty. Velitel obrany se tímto - poněkud dehonestujícím - úkolem naštěstí nenechal rozladit a ráno bylo jasné, která konstrukce je nejméně rozvrzaná, tudíž vhodná k hromadné výrobě.

Jenže čtvrtého dne se stalo něco nečekaného. Lékařka právě kontrolovala rozpis zpracování vzorků L.E.S.a v Bommově laboratoři, kde se spolu s mozkiem korábu pokoušela syntetizovat léčiva z místních zdrojů, když se ozval její komunikátor.

„Luko?“ slyšela kapitánčin hlas. „Mám tu naléhavý případ. Vezu ho do modulu, buď tam.“

„Už letím!“ odpověděla lékařka, chvatně nasedající na dopravník. Když Bay přistála u modulu, čekala už v plné pohotovosti. Není možno popsat její úžas, když na dopravníku spatřila ještě někoho dalšího!

„Cože, člověk?! Tuhle rasu neznám! Kdo to je?!“

„Nevím! Našla jsem jí!“ opáčila krátce Bay. Dotyčná žena byla zjevně v bezvědomí. Luka s profesionální hbitostí aktivovala všechny dostupné diagnostické i resuscitační prostředky.

„Je naživu,“ hlásila po pár vteřinách. „Ale vezmeme jí nahoru. Přišel s ní ještě někdo do kontaktu?“

„Jenom já.“

„Dobře, letíš s námi. Vissere, dvojnásobně dezinfikuj celý dopravník a prostor, kde probíhala manipulace! Nakonec i sebe!“ zaúkolovala robota. Nechala nalezenou osobu zabalit do přepravního vaku a za chvíli už výsadkový modul mířil strmou křivkou do vesmíru.

„Co hlásí průzkum?“ tázala se během letu z atmosféry. Předpokládala, že Bay ihned nechala samočinnými sondami prohlédnout místo nálezů i jeho široké okolí. Člověk se tu přece nemohl objevit sám od sebe?!

„Nehlásí nic,“ pokrčila Bay rameny.

„Infekce zatím mlčí, ale nechci to zanedbat,“ poznamenala Luka o chvíli později. „Takže než se to vyjasní, zůstaneme v karanténě. Kde se tu mohla jen tak najednou vzít?“

Bay reagovala novým pokrčením ramen. „Dosud nezjištěno...“

Bommu už s předstihem dostal zprávu o situaci, takže je po přistání v jeho doku čekala už izolovaná přepravní kapsle, v jejímž nitru se bez zdržení dostali na palubní ošetřovnu.

Celou dobu se Luka zabývala svou náhlou pacientkou, aniž ovšem dokázala zjistit proč je stále v bezvědomí.

Jenže původem Mechanicianská ošetřovna, kterou v sobě měl koráb, měla v celé záhadné věci rychle jasno.

„To není člověk,“ prohlásil Bommu tři sekundy po napojení detektorů na neznámou osobu. „Ani nějaká bytost ze Svazu!“

„Cože?!“ zvolala Luka, ale to nebylo nic proti tomu, co jí čekalo. Teprve když si všimla lehkého úsměvu na kapitánčiných rtech, pojala určité podezření.

„Bay...?!“ podívala se na kamarádku zkoumavě. „Hele... o co tu jde?!“

„Skvělá práce, děvče,“ usmála se kapitánka. „Velice se omlouvám za maličké zneužití tvé profese. Ale nesmírně mě zajímalo, kdy zjistíš že něco neseď.“

„Ty mi dáváš zabrat!“ zvolala lékařka. „To je... urskonxana?! Ale...“

„Ale vypadá ve všech ohledech jako člověk, že?“

„Ať mě Lepton kousne, vypadá! Kdes to vzala? Hele, Bay?! Není to jen v lidsky vypadajícím obalu ukrytý generátor co nejlépe odpovídajících projevů živého těla?!“

„Rozkuchej si to, uvidíš sama!“ ohradila se kamarádka.

„To rozhodně udělám, to si piš! Co je to za zázrak?“

„Víš jak jsem se zmínila, že L.E.S. je vlastně planetární laboratoř? Měla jsem pravdu. A náznaku toho, co se chystá, jste si všimli: L.E.S. změnil strukturu i kvalitu. Jak se ukázalo, pochopitelně že ne všude, ale jen u naší kolonie. Měl už naše těla prozkoumaná nahrubo, tak zjemnil receptory a doplnil si znalosti o detailech. Ano, přiznávám, s mou pomocí. A tohle je výsledek. Luko,“ řekla Bay téměř slavnostním tónem, „představuji ti první nový prototyp urskonxe.“

Lékařka však kapitánčin plán nedomyslela. „No, fakt úžasné,“ přikývla poněkud skepticky. „Takže my snad do budoucna chceme začít vytvářet lesní národ?!“

„Proč ne? Kdo nahradí syntřáky, až doslouží?“ namítla Bay žertem.

„Jen aby to nedopadlo naopak – že tu zůstanou ještě dlouho po nás!“

„Dobře, tak důvod číslo dva: zatím jen první prototyp těla, do kterého by ses výhledově mohla přestěhovat!“ dodala Bay důrazně.

Jaký div, že si lékařka musela sednout! Tohle by rozhodilo i tvrdé povahy. „Přestěhovat?“ opakovala jako v mrákotách.

„Ano. Přesně jak jsem už nadhodila. Jak sama jistě cítíš, tvá

dezombifikace se poněkud protahuje...“

Luka jen ztěžka vzdychla. „To mi povídej... jak je vůbec možné, že mě Bommova ošetřovna nedokáže na požádání přeměnit? Zkouším to čas od času, ale mám takový dojem, že ji Bommu ovládá jen zčásti. Došlo k nějaké poruše nebo co?“

„Ne tak docela. Bommu dostal ošetřovnu od Mechanicianů, když jsme vpadli do říše strojů. A ošetřovna je samostatný, uzavřený modul. Má vlastní mozek, vlastní prostředky. Bommu jí nedokáže řídit do detailu, umí jí jen zadávat úlohy a ona je provede. Sice rychle, bezchybně, ale podle svého uvážení.“

„A Delkwork...?“

„Kombinovat metody dvou různých ošetřoven je podle Bomma velmi riskantní. A já mu v tom věřím. Biologické laboratoře každého Mechaniciana jsou jedinečné a neopakovatelné. A Bommova ošetřovna nevidí ve tvém stavu žádný problém. Svůj úkol splnila na výtečnou: s minimální prodlevou, minimálním negativním dopadem vás tehdy všechny vrátila do života. Dokonce lepšího než předtím.“

„Pěkně lepšího!“ vykřikla Luka.

„Dobrá dobrá,“ mírnila jí Bay. „Ošetřovna nechápe co to je požitek z jídla, pití, a celého života. Měla priority nastavené maličko jinak, a já jsem jí to nestačila říci. S kupou téměř mrtvých těl za zády se mi k tomu nedostávalo času, víš? Na druhou stranu, sama víš že velice mnoho bytostí bere léčiva, která je udržují naživu, takže nejsi žádná výjimka.“

S využitím xemurtevitálního jsi prakticky netečná ke zraněním, nákazám, a navíc stárneš stokrát pomaleji než my. Krom toho vydržíš z nás všech nejdéle pod vodou na jeden nádech. I výdech. To je také dost dobrý bonus. Ne, nic neříkej, už toho nechám,“ obejmula srdečně Luku, když viděla její nešťastný výraz. „Každopádně, tohle je odpověď L.E.S.a na tvůj, a možná i náš problém. V takové podobě bychom mohli být do jisté míry i jeho součástí, a přesto autonomní. Když ne navždy, tak na hodně, ale fakt hodně dlouho.“

Luka to v sobě překonávala ještě celou minutu.

„Pustíš mě už...?“ zašeptala pak.

„Móc nerada!“ prohlásila Bay takovým tónem, že se obě rozesmály.

„Poplach už jsem odvolala,“ řekla pak. „Máš celou ošetřovnu k dispozici, a Bomma s Delkworkem k tomu. Dole nejsi nezbytně potřeba, takže bádej si jak libo, a závěr zkus shrnout do nějaké zprávy, kterou dokážu pochopit, abych ji mohla tlumočit L.E.S.u. Kvalita další verze je plně v tvých rukou!“

*

22 – Kawairika

„Je to Kawairika!“ příběhla Bay nadšeně pár dní nato z L.E.S.a do kolonie.

„Kdo?“ ohlédl se s úsměvem Ortoyon od svého řídicího stanoviště.

„Naše Číslo Jedna. Tahle planeta!“

„To je zajímavé jméno. Jak to víš?“

„L.E.S. mi to řekl!“ celá zářila.

Důstojník zašermoval rukou. „Zase ses někde courala venku bez doprovodu, nezdárná kapitánko? A jak on to ví?“

„Neví. Má tu informace v sobě od počátku.“

Vstal a protáhl se. „Řekl, hm! A nevymlýšl si trochu?“

Úsměv v kapitánčině tváři pohnal, nahrazen výrazem zoufalého zklamání. „Ach jo, milý Ortoyone... já se ti tu snažím naznačit, že jsem konečně vytvořila funkční komunikační rozhraní mezi námi a L.E.S.em, a ty nezabereš...“ Ale už nevydržela hrát tragickou pózu a znovu se usmála.

„Však jsem se snažil ze všech sil dělat hloupého,“ prohlásil pobaveně.

„Myslím že ti to nedalo moc práce,“ blýskla šibalským pohledem.

„Inu, jaký kapitán, taková posádka!“ kontroval se smíchem.

„Ještě štěstí že vůbec nemáš pravdu,“ nesouhlasila. „Být všichni jako já, už bychom si možná dávno navzájem prokousli krky...!“

„To můžu zkusit i tak,“ obejmul jí náhle. „Nebo to bude porušení subordinace...?“

„Můžeš, ale nezakousni si kapitánku úplně. Kdo by vás tu pak komandoval?“ svolila spokojeně.

„To se dělá?“ zaslechli vzdálený doktorčin hlas. Luka k nim mířila od skládky materiálu. „Hybaj do práce, bando líná!“ Výmluvným gestem ukázala k obloze. „Kde máte nějakou bouřku, že tu tak blbnete?!“

„Bouřku si právě vyrábíme,“ mrkl na ni don.

„Beze mě?!“ mračila se naoko.

„I tak se přidej!“ smála se Bay. „Na vlastní nebezpečí-!“

„Za jasného počasí s tím nemám problém,“ prohlásila a oba je odhodlaně chytla do náruče. Když po chvíli smích odezněl, konečně se mohli podělit o nové informace.

„Kawairika?“ opakovala udiveně Luka. „Zajímavé! To je nivelované jméno, že? Další z důkazů o tajemné vazbě na bývalý Svaz planet!“

„Mnohem zajímavější je, že to jméno má index věrohodnosti téměř jedna,“ upozornila Bay. „L.E.S.ní informační soustava je obvykle hodně

odlišná od našich slov a pojmů. Nedovedete si představit, jak složité to je. Zatím mi trvá třeba i několik hodin, než si ujasníme o čem vůbec mluvíme. Oproti tomu Kawairika je tak spolehlivé slovo, jako kdyby ho do L.E.S.a implantoval někdo ovládající Svazový unilang.“

„Stopa ke skutečnému majiteli?“ nadhodil don.

„Anebo k někomu, kdo to tu má na starosti.“

„Pokud tu někde je, měl by si posvítit na naše sousedy,“ poznamenal kriticky.

„Vždyť neotravují, tak co víc chtít?“ ušklíbala se Bay.

„Mluvíš jako kdyby ses ještě nikdy nepodívala na záznamy, které pořizuje Bommu. Vždyť oni se chovají jak nájezdníci - po nich potopa. Dodnes nezačali žádné práce aby si obstarali příbytek, nebo potravu.“

„Co budou dělat, až všechny svoje zásoby spotřebují?“ položila řečnickou otázku Luka.

„Není hloupá, ta naše doktorka, vid’?“ podívala se Bay na dona. Ten si teatrálně zaclonil oči dlaní, a věšteckým tónem pronesl: „Vidím trable všeliké, jejichž míra hvězd se bude dotýkat!“

Místo smíchu mu odpovědělo ticho.

„Co říká holistický model?“ ozval se po dlouhé chvíli don.

„Stále dvě varianty, rovnoběžné jako když střelí,“ ujistila ho Bay.

„V tom případě myslím, že bylo řečeno vše,“ uzavřel don.

*

23 – Druhý prototyp

Zatímco v první kolonii činnost neustávala ani na chvíli, v sídle Sirkimanů nezvladatelně narůstal chaos. Pokud byla pravda, co viděly Bommovy a Delkworkovy detektory ze vzdáleného orbitu, smečka dopravních automatů, která přistála spolu s hlavním kurýrním modulem, byla ponechána svému osudu. Pokud možná bylo dřívější Kailisovo tvrzení o údržbách pravdivé, nyní rozhodně neplatilo. Nikdo ze skupiny se ani náznakem nevěnoval technickým záležitostem.

Po pravdě řečeno, nikdo se nezajímal o žádné potřebné věci kromě zábavy a zahálky. Koptor s Kongrem vyráželi se zbraněmi na dlouhé výpravy do L.E.S.a. Finanční magnát se zřejmě nedokázal smířit s tím, že není co lovit.

Velmi zajímavým způsobem se projevil sekretář Kezinbes, když zčista jasna bezdůvodně spustil palbu ze svého paprskometu do vlastních strojů!

„Tužil jsem něco takového,“ řekl don, když shlédl záznam. Optika obou korábů měla navzdory vzdálenosti Sirkimský tábor jak na dlani. „Nevypadal moc jako úředník, spíš jako nájemný zabiják.“

Ještě překvapivější bylo, když se k němu po návratu přidal nejen kapitán s Koptorem, ale dokonce i technik Kailis!

„Střílet do vlastních automatů!“ poznamenala opovržlivě Louve.

„Netuším sice, co je popadlo, ale další vzájemné návštěvy můžeme považovat za vyloučené,“ prohlásil don. „Těžko by nám vysvětlovali, kdo jim rozstřílel flotilu!“

„Třeba chtějí začít někde jinde od začátku,“ nadhodil Levier. „Symbolické odříznutí od minulosti není v nižších kulturách neobvyklé, což dokládá rčení - pálit za sebou mosty.“

„Jejich dosavadní chování tomu ale moc neodpovídalo,“ nesouhlasila Louve. „Sama bych to tipovala na záchvat zuřivosti z bezmoci...“

Protože se ale v této věci mohli spolehnout na bdělost Bomma a Matónových ochranných linií, neztráceli čas zbytečnými dohady.

Nejusilovněji v posledních dnech pracovala Luka. Zprvu strávila nad urskonxem dvacet horečných hodin, než přenechala činnost ošetřovně a koordinovala další činnost na dálku z kolonie. Za velkého přispění Bay i Bomma zřídila dosud nejlepší rozhraní člověk – ošetřovna, a s využitím mechaniciánských postupů prototyp modifikovala, načež jej předala kapitánce.

„Výtečně vymyšleno,“ pochopila Bay ihned. „Jsi skvělá. Mnohem lepší než nějaké zprávy je nechat L.E.S. aby si sám přečetl co chceme.“

„Vypadá fakt jako člověk...!“ vrtěl hlavou Ortogon.

„To je taky záměr, milý done!“ smála se lékařka, a symbolicky poťukala prstem na velký medikit. „A kdybys viděl všechny ty biologické parametry, to bys teprve žas!“

Bay nechala prototyp odnést jedním automatem na vhodné místo a připojila se k obrovskému organismu. Když se konečně po třech hodinách k prototypu natáhly L.E.S.ní oddenky, bylo vše na dobré cestě.

„Jak přesně to dokáže replikovat?“ zajímala se Luka večer. Jako téměř každý den se sešli na pláži u večere a hodnotili uplynulý den.

„Nechci nutit L.E.S. aby přesně plnil naše představy, ale nechala jsem mu volný prostor aby optimalizoval podle svého uvážení. To mu půjde určitě lépe,“ odvětila Bay.

„No... když myslíš,“ přijala daný stav Luka. Popíjela ovocnou šťávu, otáčela sklenkou v ruce a uvažovala dál. „Tvůj návrh mě docela zaujal. Tělo na hybridní bázi vůbec nemusí být špatná věc, ba naopak. Ale jak mě do něj chceš přenést?“

„Prostě,“ usmívala se Bay. „To vás neučili?“

„Nedělej si ze mě legraci,“ ohradila se pobaveně Luka. „Jsem si jista, že na celé Skarinze neexistuje jediná fakulta, kde by se vyučovalo stěhování duší!“

„Jak to je s duší, to sice nevím,“ připustila Bay, „ale ten materiální zbytek je snadný. Vezme se přiměřeně malá část tvého nervového systému a vytvoří se její umělý ekvivalent tak přesný, aby nebyl znát rozdíl, pokud se originál nahradí novým obvodem. A pak se vezme další kousíček, a pak další... ani se nenaděješ a budeš v novém těle.“

Doktorka se pousmála. „Mluvíš o tom tak přesvědčivě, až by ti jeden uvěřil. Proč na něco tak prostého nikdo ve Svazu dosud nepřišel?“

„Možná nikdo neměl k dipozici ošetřovnu od Mechanicianů...?“

To byl důrazný argument.

„Možná...“ připustila Luka. „Jenže vezmeme-li v úvahu tak pětadesát miliard neuronů v mozku a tisíce synapsí od každého, je to proces na stovky let...“

„Stále podceňuješ Mechanicianskou ošetřovnu. Neskládá jednu buňku k druhé. Ona tu transformaci spustí ve stovkách miliard procesů současně. Což má další bonus, že neztratí koherenci - jinými slovy, neproměníš se v hromadu sice skvěle funkčních, ale nespolutracujících buněk.“

„Nejprve to odzkoušíme nanečisto,“ prohlásila Luka. „Raději vícrát. Mám se docela ráda - možná jste už k sobě také něco takového cítili. To je také důvod, proč stále váhám s revitalizací. Bommu si není zcela jist výsledkem. Byla bych po rekonstrukci bezpochyby živá, ale možná

bych jen vyměnila jednu nelidskou existenci za jinou. Vzhledem k tomu, že bych na to měla jeden pokus, nechce se mi riskovat. S urstkony takové riziko nehrozí, tam můžeme experimentovat opakovaně.“

Bay k ní ale vyslala maličko nesouhlasný pohled.

„Je na tom něco špatného?“

„Milá moje,“ řekla kapitánka. „Každý pokus vytvoří tvou kopii. Ne že bych s tím měla problémy, jsi skvělá holka, klidně víc takových! Ale tobě by to mohlo vadit...“

„To asi vadilo,“ přiznala Luka. „Netuším, zda bych dokázala navždy uspat svou kopii...“ Náhle si v duchu představila sama sebe, jak je zavřená v průhledném kontejneru a její kopie, vlastně originál, stojí venku s rukou na kohoutu destruktčního plynu a říká „promiň, ale byla jsi jen pokus...“ Až se otřásla.

Bay to na ní jasně viděla. „Přesně tak. Byla bys tu tolikrát, kolikrát bychom to zkusili...“

„Anebo také nebudu vůbec, pokud se někde stane chyba!“ namítla zlostně, popuzena zjištěním že jí kamarádka nejspíš zase četla myšlenky.

„Ošetřovna nedělá chyby.“

„Čehož jsem díky tobě skvělým důkazem!“ zvýšila Luka hlas a udeřila sklenicí o stůl.

„O okolnostech, které z tebe udělaly to co jsi, už jsme mluvily mnohokrát, vid’?“ pousmála se laskavě Bay.

Luka složila hlavu do dlaní. „Promiň. Chceš mi pomoci a já ti na oplátku zkouším ublížit. Sama vidíš, že to se mnou je těžké. Mohli bychom debatu odložit do doby, až bude prototyp plně doladěný?“

Více se o tom již ten den nebavili.

Druhého dne Bay hned ráno spěchala do L.E.S.a, aby zjistila stav vývoje nového prototypu. Jak bylo jejím zlovykem, zase opustila kolonii sama. Propletla se temně zeleným, zešeřelým a vlhkým porostem, který místy nepřipomínal kmeny, ale vnitřek mnohonásobně zvětšené houby na mytí nádobí, přičemž se spolehlivě orientovala podle různých drobných známek. Jenže když dorazila na mýtinku, kde zanechala předchozí prototyp, bylo tam prázdko.

„Kdepak jsi?“ položila Bay tichou otázku spíš sama sobě. Pečlivě prohledala místo i blízké okolí, ale nic nenašla. Takže uchopila jeden šlahoun, uvolnila se a vstoupila do sdružené mysli L.E.S.a.

Kdepak ho máš? zeptala se.

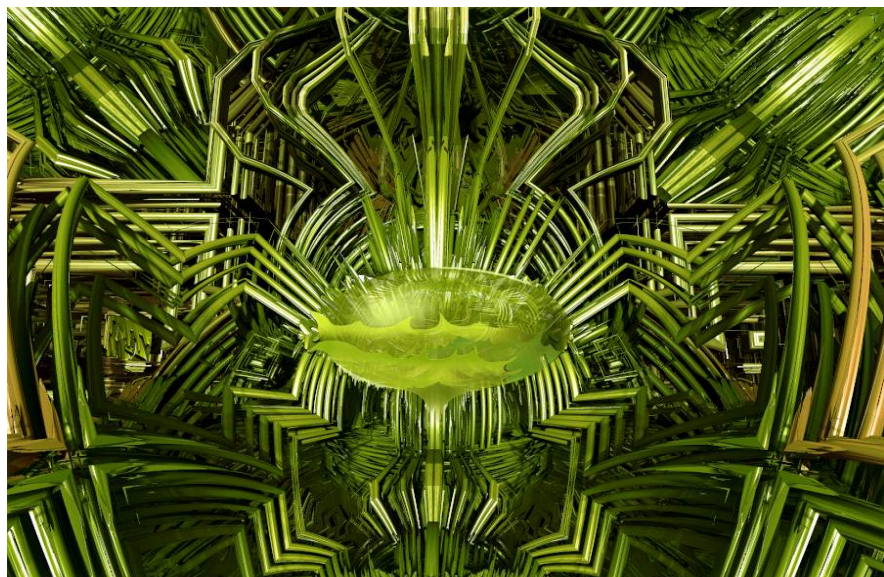
Pojď, povedu tě, odvětil L.E.S. Výměna těch dvou vět trvala čtyřicet minut. Planetární biotop měl stále svůj vlastní věkovitý rytmus.

Bay se odpojila, a všimla si, že se v porostu vytvořil neveliký tunel. Bez váhání do něj vnikla. Připadala si jak v ledové lázni – zhora na ní neustále pršely studené kapky kondenzované vlhkosti. Nedbala toho a drala se dál a dál. Pouť vnitřnostmi L.E.S.a trvala dost dlouho, Bay si zrovna řekla, že je čas na odpočinek, když vtom se tunel rozevřel.

A to co kapitánka viděla, jí vzalo dech.

Pod obrovitou, rozlehlou klenbou, spletenou z nespočtu různě silných šlahounů, se nacházela... napodobenina Mechanicianské ošetřovny!

Uf! To jsem se lekla, pomyslela si Bay. Pochopitelně – L.E.S. ani při své obrovitosti nemohl mít prostředky pro výrobu vyspělých technologií, kterými byly ošetřovny přeplněné.

Ale to, co měla před sebou, byla... varianta na ošetřovnu! Zhotovena ne z technických, ale biologických komponent, a originálního plánu, který byl nepochybně nějakým biologickým derivátem techniky. V samém středu toho rostlinného uskupení se nacházelo cosi jako velká organická buňka, chráněná vícevrstevnými blánami.

Bay pocítila záchvěv obav. Ošetřovna byla i přes svou integraci do Bomma stále Mechanicianské zařízení. Kolik toho z ní prosáкло do vědomí L.E.S.a aniž bychom to tušili?! Dokáže obrovitý planetární organismus rozlišit dobré od nedobrého? Co když vnitřek L.E.S.ní ošetřovny obsahuje nějaký sice skvěle optimalizovaný, ale přesto vražedný prototypový organismus, který se po svém „zrození“ může stát jejich zkázou?!

Má naivní hra na stvořitelku mě zavedla moc daleko, pomyslela si. Unesena možnostmi, které se mi otevřely, uchvátala jsem to.

Se sotva slyšitelným šelestem se centrální buňka zachvěla. Bay sebou cukla leknutím, protože hladké těleso se počalo zvolna otevírat.

Pozdě! Už to běží. Ach Leptone, co jsem to způsobila! Se zatajeným dechem přihlížela, zatímco její ruka po paměti nahmatala rukojeť paprskometu. Bude-li to nutné, musím to zničit, umínila si skálopevně.

Vrstva po vrstvě se odhalovalo centrum L.E.S.ního inkubátoru.

Uf! Bay roztřeseně vydechla.

Když se objekt, který mohl zrovna tak být prvním květem v celé historii Kawairiky, otevřel, spatřila totiž... sebe samu!

Tak to ses překonal, Lesíku, pomyslela si ohromeně. To ještě netušila, co bude následovat. Urskonxana se totiž náhle pohnula. Ne zcela lidským, přesto ale efektivním pohybem beze spěchu opustila své rodné lůžko a bez sebemenšího váhání upřela na Bay pohled. Kapi-tánku opět zamrazilo. Oči předchozího prototypu byly vzhledově dokonalé, ale prázdné. Tyhle oči ale VIDĚLY.

Opatrně přišla blíže. I předchozí urskonx byl vzhledem téměř k nerozeznání podobný člověku, ale tohle bylo... neuvěřitelné. Prstem urskon-xaně maličko odhrnula vlasy v zátylku, a tiše vydechla. I ta maličká jizva, památka na vyoperovaný identifikátor, tam byla.

Poslední tenoučký výhonek se odpojil od zcela dokonalé kopie a stáhl se do porostu. A prototyp číslo dvě pootočil hlavu a nenuceně zvedl ruku směrem k Bay.

Jako ve snách opětovala to němé gesto.

Její vlastní tvář proti ní se usmála.

Pojď ke mně, pravily bezzvučně rty.

A dost, vymanila se Bay z hypnotické moci druhého prototypu. Rázně ustoupila o dva kroky, sledována mírně překvapeným pohledem své kopie. Lesíku, tohle jsi nemohl odkoukat, pomyslela si. Ani odečíst z upraveného vzorku, který se ti vrátil od naší doktorky. Tak kdes to vyčmuchal? Sehnula se, uchopila jeden z výhonků, které volně ležely na zemi, a připojila se znovu na celoplanetární organismus.

Když se po dalších dvou hodinách oddělila od L.E.S.ní informační sítě, nebyla si jista zda skutečně chtěla vědět to, co zjistila. Jak jsme byli naivní, nadávala si v duchu. Jsme jen hloupé, nevědomé bytosti!

Pochopitelně že L.E.S nemohl získat potřebné údaje pomocí infra či ultrazvukového skenování nových příchozích. To, co považovali za průzkum, byla ve skutečnosti pozvánka. Opravdová moc planetárního organismu ležela v telepatické síle!

Od počátku, co se objevili na Kawairice, věděl o každém jejich pohybu, bezmála o každé myšlence. Vždyť se nepřetržitě koupali ve všepronikajícím poli jeho globálního vědomí! Jistěže je nechtěl připojit násilím! Chtěl jim ukázat, oč krásnější, širší a plnější je být připojen místo potácení se prostorem a časem o samotě. A když poznal, že ty droboučké kousky živočišných tkání citlivě reagují na něco sobě podobného, poskytl jim to. Byl k tomu skvěle uzpůsoben - stačilo z hlubokých kořenů extrahovat pradávno vzpomínky na tvory, které kdysi, nesmírně dávno, asimiloval, a vhodně je modifikovat.

Také to mohlo dopadnout jinak, pomyslela si s úlekem. Mohli jsme zčistajasna k L.E.S.u přirůst... a hotovo. Ještě že jsme si porozuměli v dobrém! Hlavně aby tomu tak bylo i nadále!

Vdechla vůni vegetace, kterou mezitím prohřálo slunce stoupající vzhůru po své každodenní nebeské pouti. No dobře. Když nás L.E.S. nechce do něčeho nutit, patrně ani tahle mlčky čekající urskonxana nebude nějaká past. Podívám se do ní, řekla si v duchu.

Několika výdechy zkoncentrovala vůli, pevně sevřela nabízenou ruku a připojila se, připravena na explozivní setkání se světem cizí mysli.

Nitro druhého prototypu však bylo prázdné!

Bay se zprvu ulekla, ale pak jí prostoupilo obrovské uspokojení. Ano. Nemám jen co jsem chtěla. Mám naprosto přesně, co jsem chtěla! Cítila, jak k ní prázdnota v nitru urskonxe laskavě a vlídně natahuje nespočet rukou. Nebyl to vědomý proces. Prototyp prostě chtěl naplnit, a velmi ochotně a citlivě na sebe přijímal přesnou tvářnost svého vzoru. Kdyby se uvolnila, přeneslo by se její vědomí do nitra té zvláštní bytosti.

Dokonalé řešení pro Luku!

Fascinována snadností, jež se sama nabízela, na okamžik by tomu málem podlehla. Ne, to nesmím, uvědomila si na poslední okamžik. Byla by to duplikace nebo přenesení? Dostala bych se pak zpět do svého těla? A co bych si počala tvář tvář své totožné kopii? Kdo z nás dvou by byl opravdovější?!

Ale bylo to tak lákavé!

S nečekaně velkým sebezpřemáháním se stáhla zpět a odpojila se. Srdce jí bušilo jako splašené a prsty se chvěly. Na tak mezní situace stále nebyla připravena.

„Kšá,“ udělala gesto. Věděla, že L.E.S. pochopí co má na mysli.

Skutečně. Prototyp se bez sebemenší známky nespokojenosti otočil, vrátil se ke svému lůžku a ulehl na něj. Všechny otevřené části se opět zvolna uzavřely, až před Bay zůstala opět jen nehybná, tichá, prapodivná varianta L.E.S.ní ošetřovny.

A nešlo si nevšimnout, jak na tento nový fakt reagoval holistický graf. V jádru pozitivně, jenže boční konfigurace, které se objevily na probíhajících trasách, vypadaly mnohem hůře. To už Bay znala. Signalizovaly problém, a tentokrát nebylo těžké uhodnout, jaký bude a odkud přijde.

Sirkimané.

Tys to nepochybně tušil také, věnovala myšlenku biosystému, kterým byla obklopena. Máš ještě čas to dotáhnout k dokonalosti, pomyslela si potměšile, i když jí bylo jasné, že dávat L.E.S.u jakákoli ultimáta je úsměvně dětinské.

A teď mě vyved' ven, vyslala novou myšlenku, aniž se připojovala. Byla si tak jista, že jí L.E.S. stejně slyší, že jí přišlo samozřejmé, když se v zelené stěně opět otevřel tmavý tunel, vedoucí k pobřeží.

*

25 – Násilí

Čtyři dny nato se přihodilo něco velmi nemilého.

Když Sirkimský kurýrní modul přiletěl do kolonie nejen neohlášen, ale nebyvale divokým způsobem, bylo rázem jasné, že se děje něco mimořádného. Stroj prudce dosedl na písek, až přistávací zařízení bolestně zaskřípalo a jen tak-tak udrželo stabilitu.

„Napadlo nás to!“ vykřikl na celé kolo Kroptor, který vyskočil ven jako první. Ostatní Sirkimané se hrnuli za ním. Všichni byli ozbrojeni.

„Problém...?“ tázal se zvolna Ortogon, který spolu s Lukou seděl opodál a pomocí ovladače, který měl položený na kolenou, nejspíše řídil činnost nějakých automatů v okolí.

„Problém? To tedy jo!“ rozkřikl se kapitán Kongr. „Ty stromy nebo co to je, nás napadly!“

Ortogon se ale nezdál překvapen. „Prosím...?“ řekl nevýrazně.

„Přepadlo nás to! Bezdůvodně! Přivalilo se to do naší základny a zničilo nám to úplně všechno!“

„Zdravím, pánové,“ vyšla Bay loudavě z řídicího centra „betonárky“, vylákána povykem. „Ukli... uklidněte se.“

„Kapitánko, jdeš právě vhod!“ řekl magnát a vrhl na Bay poněkud pohrdavý pohled. Prý velitelka, běželo mu hlavou. Jak může tak hezká ženská vypadat jak bezdomovkyně? Vždyť i to tričko na sobě má celé skrčené, jako by se nedokázala ani obléci! U Leptona, to jsou ale primitivové!

„Jak se máme uklidnit, když jsme kvůli tomu vražednému porostu přišli dočista o všechno?“ ječel zatím Kailis.

„Divné,“ pravila pomalu. „Jak... k tomu... došlo?“

„Co my víme?!“ rozkřikl se znovu Kroptor. „Podívejte se! Pojdte sem, uvidíte!“ Když se u něj shlukli, vyňal z kapsy malé záznamové zařízení, nastavil požadovaný režim a rozsvítil projekční plochu. Roztrhané, chaotické záběry ukazovaly obrovskou zelenou vlnu, která vtrhla do Sirkimské základny jak ničivá tsunami. Z výkřiků a výstřelů bylo zřejmé, že se posádka pokoušela bránit, ale jedinou záchranou byl rychlý útěk.

„Co k tomu máme dodávat?!“ zakončil vztekle.

Jenže trojice kolonistů se drama překvapivě nijak nedotklo.

„Už nic,“ odpověděla Bay. „Seberte se, a opu... opusťte naši kolonii.“

Čtveřice Sirkimanů na ni zůstala doslova užasle zírat.

„Cože?!“ vyrazil ze sebe Kroptor. „Kapitánko, ty ses dočista zbláznila? Nemáme kam se vrátit! Nemáme nic! Přežít můžeme jedině tady u vás - a ty nás chceš vyhnat?!“

Jenže Bay odvětila: „Přesně tak. Nastupte do svého modulu a odleťte. Hned.“

Okamžik bylo ticho.

„To je nelidské!“ vykřikl Kailis rozhorleně.

„To nemůžete myslet vážně!“ namítl Kroptor.

„Neodejdeme!“ prohlásil kapitán Kongr neústupně.

„Konec řečí,“ vmísil se do vzrušené debaty dosud mlčící sekretář Kezinbes, a výhrůžně potřásl paprskometem. „Prostě to tu přebíráme!“

„Správně!“ přidali se ihned ostatní a namířili své zbraně.

Jenže kapitánka se ani málo nezalekla. Vypadala skoro, jako by se jí to ani netýkalo. „Špatný nápad,“ řekla nevzrušeně.

„Naopak! Velmi skvělý nápad!“ zvolal Kroptor. Rychle chytil Bay levačkou kolem ramen a současně pravou rukou přiložil ústí paprskometu na její spánek. „Zabíráme vaši kolonii včetně všeho, co k ní patří! Držte je na mušce. Má snad někdo námítky?!“

„Ano, já,“ řekla v tu chvíli androidka Louve, která během hádky také přišla z „betonárky“. Sirkimané se rozhlédli. Teprve nyní si všimli robotů a androidů, kteří se mezitím přiblížili z okolí. Co bylo udivující: měli v rukou zbraně!

„Co do toho kecáš, syntáku!“ odplivl si magnát opovržlivě.

„Budu do toho mluvit i dál,“ pokračovala Louve klidně v řeči. „Položte zbraně na zem, nastupte do svého modulu a odleťte pryč. Neprodleně.“

„Tobě asi vážně přeskočilo v procesoru, vid’?“ zasmál se Kroptor pohrdavě. „Co jako chceš udělat, když neposlechneme? Necháš mě abych zastřelil kapitánku? Nebo snad rovnou zastřelíš mě? Co by na to řekl tvůj trojjediný zákon robotiky?!“

„Nic. Nemám ho,“ opáčila Louve. Její paže bleskovou rychlostí vzlétla vzhůru a magnát se mžiknutím oka proměnil v bezvládnou hmotu. Bez jediného slova se zhroutil na písek.

„Chcípněte!“ zvolal Kezinbes a pokusil se Louve zastřelit. Jenže Matónova zbraň ho předešla a muž se ve zlomku sekundy ocitl ve stejném stavu, v jakém byl Kroptor.

„Vzdávám se!“ zaječel okamžitě Kailis a zahodil zbraň.

„Tvá volba, kapitáne?“ namířila Louve bez sebemenších rozpaků přímo na Kongra. Muž něco zavrčel a neochotně pustil paprskomet na zem.

„Ruce,“ vyzval ho Matón, a uvěznil kapitánova zápěstí do plastové bandáže. Stejně posloužil i zbylým třem Sirkimanům. Sebral zbraně a řekl: „Už je hotovo.“

„Skvělá práce,“ ozvalo se z boku.

Sirkimský kapitán s technikem jen vytřeštili oči, protože z „betonárky“ vyšla - druhá Bay, následovaná druhou Lukou a druhým Ortogonem!

„Díky,“ pousmála se kapitánka na svou dvojnici. „Už se můžete vrátit do L.E.S.a.“ Urskonxané, které Sirkimané mylně považovali za skutečné obyvatele kolonie, se mlčky otočili a zamířili k zelené hradbě. Když k ní došli, náhle se na ně překvapivě rychle napojil nespočet výhonků a ohebných lián. Kopie počaly ztrácet svůj lidský vzhled - barvy vybledly a nabyly šedozelené palety - tvary a obrysy těl i „oděvů“ se rozpustily - bylo zřejmé, že zanedlouho zůstane z kopií jen všední porost.

Pak se Bay obrátila k nevídaným hostům.

„Holistika očekávala váš útok, jak vidíte. Moc dobře víme, že vás nikdo nenapadl. Kailisi, ta tvá počítačová animace útoku by za jiných okolností zasloužila pochvalu. Teď nastupte do našeho modulu.“

Když viděla jejich váhání, tiše dodala: „Nebudu své příkazy opakovat. Kapitán má právo potlačit ozbrojenou vzpouru VŠEMI prostředky.“ Kývla hlavou ke kopiím, které již úplně pozbyly lidských proporcí. „L.E.S. umí bytost bezvadně syntetizovat, ale pokud budete mít nějaké námítky, ujišťuji vás že umí člověka i rozložit na prvočinitele, jak jste právě viděli. Zaživa.“

„Vy jste na nás nastražili past-!“ vypadlo z Kongra.

„Říká ten, co nás přepadl se zbraní v ruce?“ podotkla nesmírně opovržlivým tónem Louve. „Jdeme!“

Do modulu byli odneseni i dva bezvládní Sirkimané. Bay usedla k řízení a Matón s Louve tvořili ochranku.

„Co s námi uděláte?“ odvážil se technik ustrašené otázky, když modul odstartoval.

„Na vašem osudu se nic nezmění ať ho budete znát nebo ne,“ opáčila androidka ledově.

Modul se po nedlouhé cestě připojil k mateřskému korábu.

„Teleport připraven!“ hlásil Bommu.

„Vždyť já vím,“ přelétl kapitánčiny rty lehký úsměv. „Start.“

„A tady jste doma,“ řekla o hodinu později, poté, co pronikli ochrannou sférou ven a přiblížili se na kontaktní vzdálenost k jachtě Sirkimanů, která tam opuštěna doposud plula vesmírem. Synchronizovali s ní dráhu letu, vysunuli přestupový koridor a eskortovali Sirkimany zpět na jejich vlastní loď.

„Ti dva se proberou za pár hodin,“ komentovala Bay, když androidé přenesli do Sirkimské lodě i oba bezvládné muže. Vzduch tam byl děsivě ledový, všem šla od úst pára. Opuštěná a vypnutá loď po dobu nepřítomnosti posádky neudržovala vnitřní teplotu.

„A tohle?“ pozvedl Kongr spoutané ruce.

„Váš problém.“ Odvrátila se, ale když zvedla ruku, aby se dotkla senzoru pro zavření průchodu, ještě se ohlédla. „A neotálejte zbytečně s odletem.“

Automatika tiše zabzučela a vstup se uzavřel.

„Vážně jsou pryč!“ potvrdil technik Kailis, který skrz malý průzor sledoval, jak se koridor zatáhl do Bomma a koráb poté zmizel teleportem.

„Do Kelu a Erebu! To nám teda fakt nevyšlo,“ zaklel kapitán. „Tak kde máš nějakéj nůž nebo pilku!“

„Se nezblázní! Nejdřív zapnu topení, nebo tu zmrzeme!“ vrčel technik. Když dálkově nastavil termoregulaci, trochu neobratně otevřel palčivě mrazivý kontejner s náradím a vyndal přímořeznou čepel. Plast tiše zavrzal, a kapitán si promnul osvobozené ruce.

„A co uděláme teď?“ ptal se Kailis, když zbavil pout i bezvládného magnáta a jeho „tajemníka“.

„Musíme přijít na to, jak se dostávají přes tu ochrannou sféru,“ zavrčel kapitán. „Nemůže to být nic složitějšího, abychom to neobjevili. A pak si to s nimi vyřídíme definitivně!“

„Kapitánka ale řekla, abychom neotáleli s odletem...?“ poznamenal Kailis nejistě.

„Co tě žere?!“ vybuchl Kongr. „Já jsem kapitán!“

„Jasně, jasně,“ couval honem technik, a kývl k postavám na podlaze. „Nenecháme je tu ležet, ne? Vezmeme nejdřív Kryptora...“

Když uložili své spící soudruhy na promrzlá lůžka, usedl kapitán s technikem do řídicí místnosti. Uvedení kosmické jachty do provozu nebylo otázkou chvilky. Kailis tiše klel, listoval manuálem a dýchal si na zmrzlé prsty. Po třech hodinách konečně vystoupila teplota nad nulu, ale systémy kosmolodi počaly houfně kolabovat, protože kondenzovaná vlhkost leckde zatékala porušenou izolací do systémů.

„Za to můžou ty tvoje pokusy prorazit bariéru!“ obvinil kapitána. „Poškodilo to zařízení uvnitř a teď se z toho zblázním než to dám do pořádku! Hlídej si to tu sám, já jdu zprovoznit aspoň teleport.“

„Na ten je času dost!“ zarazil ho kapitán. „Nejdřív chci detekci! A heuristický počítač! Já na to přijdu jak se tam dostat, a pak ať si mě nepře-“

Naléhavé pípnutí na panelu ho přimělo otočit hlavu. Dvě sekundy upíral pohled na zprávu, načež zařval: „Mechaniciáni! Musíme pryč! Oprav ten teleport! Padej, dělěéj!“

*

26 – Kleště

V tutéž chvíli už Bommův výsadekový modul přistával v zátoce.

„Sirkimané za bariérou mají společnost,“ informoval hlas mozku korábu. „Delkworkovy systémy detekují tři Mechanicianské bitevníky.“

Bay, která s mozkiem korábu byla neustále ve spojení, jen hořce přikývla. „Malá korekce původního odhadu,“ poznamenala. „Sirkimané byli také trošečníci. Ti skuteční piráti připluli až teď.“ Narážela tím na děj již dříve vzpomínaného příběhu.

„Neřeklas posledně, jak to s těmi postavami bylo dál,“ připomněl don.

„Divně. Ale ten jejich ostrov měl nějakého svého supervizora.“

„Tak to by se ten náš mohl skoro objevit, když mu tu čenichají tři Mechaniciani, je tak?“ poznamenala opatrně Louve.

„Odvážila bych se předpokládat, že majitel Kawairiky se o Mechaniciany stará asi tak jako drak o komáry...“ ušklíbla se Luka.

„V pořádku?“ uvítal Ortagon Bay, když vystoupila z modulu na pláž.

„Naprosto,“ kývla.

„Dobře jste tu bandu vyprovodili,“ uvítala jí i Luka.

„Vždyť nám to holistický model ukazoval jasně,“ krčila Bay rameny. „Proto jsem také na L.E.S.e vymámila naše kopie. No a pokud si mysleli, že je nesledujeme z orbitu, takže nám mohou navěšet na nos bulíky, jejich chyba.“

„Samozřejmě věděli, že jejich podvod vyjde najevo,“ řekl Ortagon. „To video byl jen způsob, jak nás přiměli shromáždit na jedno místo. Obvyčejná manipulace. Pak následovalo ozbrojené převzetí moci. Vždyť oni si to tam vyžrali, vybydleli a nakonec rozstříleli úplně na doraz. Od chvíle, kdy zjistili že tu jsme jen tři, počítali s tím, že naši kolonii obsadí a z nás si udělají své otroky.“ Těžce povzdechl. „To se nám naše lidskost nemusela vyplatit. Vezmu si z toho poučení do budoucna...“

Ale Bay jen mávla rukou. „Udělalí jsme jen co bylo třeba. Tehdy, i dnes.“ Ohlédla se k androidům. „Matóne, vezmi s Levierem na starost likvidaci toho jejich smetiště.“

Když androidé odešli, otočila se k doktorce. „A tím se dostávám k tobě, drahá Luko. Myslím, že jako demonstrace schopností L.E.S.a to bylo velmi uspokojujivé, ne? Urskonxové sice občas zadržávali v řeči, samosebou neprojevovali žádnou převratnou aktivitu, ale jinak je nebylo možno rozeznat od nás samotných. Co na to říkají tvé obavy z přenosu do jiného těla...?“

Luka najednou nebyla schopna slov, jen rozpačitě utírala slzy, které jí tekly po tvářích.

„Ale no tak,“ pohladila jí Bay. „Vždyť ti muselo být jasné, že nakonec společně na něco přijdeme!“

„Trochu už jsem začínala ztrácet naději,“ přiznala doktorka. „Nediv se. Vy laici si nedokážete představit tu neuvěřitelnou složitost, které se běžně říká lidské tělo. Nespočty prvků, faktorů, nespočty vazeb, všechno musí být navíc vybalancované v poměrně úzké oblasti! Ale hlavně: je to dynamický systém! Nejde ho poskládat po kouscích a pak najednou spustit jako hodinky! Tvorba nového, funkčního organismu je z mého pohledu naprostá utopie.“

„Totéž se svého času říkalo o transplantaci srdce, ne?“

„Kdepak! To vůbec není to samé, ba ani podobné... ale máš pravdu: vidím co vidím, i když tomu nedokážu věřit. Ale toho úžasu se asi dlouho nezbavím...“

„Však nechvátáme. Necháme L.E.S., aby vyladil urskonxy na maximum. Máme na to čas, a on zas vědomosti a prostředky. Klidně tu necháme urskonxy nějaký čas žít s námi, aby se ověřila stabilita jejich organismů nebo nějaké jiné aspekty, které nemusí být zpočátku zjevné. Můžeš je zkoumat a testovat libovolně dlouho. Koneckonců, tohle je řešení nejen pro tebe.“

„Bay-?“

Kapitánka pokrčila rameny. „Naše životy mají své hranice. Možná přijde chvíle, kdy dostaneme chuť odložit stará těla a pořídít si nová...“

„Abychom ale měli kde,“ vyrušil dívky z hovoru don Ortogon, sledující přenos údajů z detekčních soustav obou korábů. „Naši nevítaní návštěvníci se za ochrannou sférou rojí jak sršni. Jestli se dostanou dovnitř, z našich plánů nezbude nic.“

„Nedostanou,“ zavrtěla Bay hlavou.

„Víš to jistě?“ pochyboval.

„Sto procentně ne,“ přiznala. „Ale vidím holistiku. Napověděla nám přece, že se Sirkimané proti nám postaví. Stejně jako naznačila, že se tu ukáže hrozba zvenčí - tedy Mechaniciané. A podívej se na graf...“ Náhle si uvědomila, že to co ona díky svému spojení s Bommem vnímá jako jasnou věc, ostatní nevidí. Zapnula projektor, ukázala „holistický květ“ a zvětšila jediné dvě aktivní cesty.

„Bez Delkworkovy analýzy stejně pořádně nevíme, na co se to díváme,“ poznamenal don.

„Aha!“ zasmála se Bay, a pak se na něj vyzývavě podívala: „Kde je odpovídající reakce? Domluvili jsme se přece, že když se budu moc stávat strojem, že mě vrátíte do reality. Takže, pár pohlavků prosím...!“

Jenže don s Lukou k ní přistoupili a pevně jí obejmuli.

„Nojo,“ zašeptala Bay zjihle, „tohle také bude fungovat...“

„Nejen ty modifikuješ metody,“ poznamenala Luka šibalsky, když se zase pustili.

„Dobrá!“ prohlásila kapitánka už zase s obvyklou energií. „Holistika je sice tajuplná jak Vakarský džbán, ale něco nám přece říká. Ani Sirki-mané, ani Mechaniciané podle ní nejsou problém, který nás čeká. Proto se jejich přítomností neznepekoují. Jen nevím, zda tomu máme říkat spíš dobrá, nebo špatná zpráva...“

„Dokážeme něco s Mechaniciany udělat?“ zeptal se don.

Mlčky zavrtěla hlavou.

„Tak žijme dál jako doposud, a uvidíme. Nezatěžujme si hlavu věcmi, které stejně nedokážeme ovlivnit.“

To byla moudrá slova. Trojice kosmonautů se tedy vrátila k původnímu plánu budování kolonie.

Sídlo v nitru útesu se počalo zvolna plnit vybavením, zhotoveným - jak jinak - z hmoty L.E.S.a. Variabilita materiálu, který se z něj dal v „betonárně“ připravit, byla ohromující. Z provozu, který byl pod „betonárkou“, vycházely trochu hrubé, ale zcela vyhovující výrobky.

„Tak jsme si zřídili i truhlárnu!“ smál se Ortogon.

Železné kování, které Bommu vyrobil na míru, pak úspěšně díly pospojovalo dohromady.

Ale to nebylo všechno.

Když se další den jako obvykle sešli k obědu, položila zničeho nic Bay na stůl trochu nevzhledné železné kleště.

Don si je prohlédl, a mlčky podal doktorce. I ta nejistě pokrčila rameny. Nástroj byl funkční, ale vypadal divně, jako by byl zpracován nějakým hrubým, primitivním způsobem.

„Tvoje ruční práce?“ podíval se důstojník na Bay.

„Moje ne. L.E.S.a,“ řekla stručně.

„Ale no tak!“ zvolala Luka. „Přijala jsem fakt, že L.E.S. umí dělat variace živých organismů, to ano. Ale nechtěj mi namluvit, že umí těžit a zpracovávat kovy!“

„Umí.“

„V tom případě chci vidět L.E.S.ní hutě!“

„Jsi obětí vlastních představ,“ rozesmála se kapitánka. „Jistěže si L.E.S. nevyrobil tavící pec, v níž by si topil vlastním tělem. Ale jeho kořeny přesně vědí, kde jsou ložiska toho, co potřebuje. Dokáže syntetizovat rozpouštědla, díky kterým do sebe nasákne prakticky cokoli, a poté v sobě vybranou látku koncentruje. Jak už dlouho víme, umí ji také transportovat a shromáždit na zvoleném místě. Takže stačilo se s ním domluvit, a bylo železa habaděj. Mimochodem: tím jsme také vyřešili

otázku těžby vzdálených ložisek. L.E.S. je vydoluje, a dopraví svým nitrem až k nám...”

„Pokračuj,“ pobídl kapitánku don.

„Zbytek je prostý. L.E.S. vyrobil polotovary tlakovým sloučením molekulárního železa, a slinování provedl díky mé nápovědě v magmatické dutině. Požadovaný tvar tomu dal odleptáním. Není to kdoví jak ekonomická metoda, ale to ho netrápí. Nástroj jsem sesadila už já čepem pomocí jednoho kamene v úloze kovadliny, a druhého v roli kladiva.“

Don i Luka nebyli schopni slova.

Ale Bay ještě neskončila. „Leviere? Přines to sem,“ řekla, a okamžik nato se vzduchem mihl jeden dopravní dron a položil na zem zvláštní kouli. Vypadala trochu jako svérázný kopací míč, poskládaný z nažloutlých segmentů. Divné ovšem bylo, že ji podložil izolační fólií.

„Co je zase tohle-?“ podotkl don nedůvěřivě.

„Předvedu,“ uculovala se Bay. Vyndala z brašny měřicí přístroj a gestem pozvala společníky blíže. Pak se dotkla červenou sondou jednoho segmentu a černou jiného. Na displeji se ihned objevily hodnoty.

„Si z nás děláš binární šprťouchlata!“ neudržel se don. „Tohle je nějaká lesní baterie?!“

„Naprostu netuším,“ zubila se bezelstně. „Navrhla jsem L.E.S.u, aby udělal něco co produkuje elektrický proud. A tohle je výsledek. Podle

toho, které dva segmenty spojím - vidíte? - se mění napětí. Je sice pouze stejnosměrné, ale zase na druhou stranu L.E.S. tvrdí, že je pro něj maličkost udělat i výrazně větší a silnější zdroje...“ Potřásla hlavou. „Mohlo nás to napadnout dávno. Vždyť to, co si pochutnalo na našich strážních automatech, obsahovalo vlákna která vedla elektrické vzruchy. Takže musí elektřinu znát a umět s ní pracovat...!“

V trojici zavládlo ohromené mlčení.

„Bay, děvče zlaté,“ promluvil konečně don, „to je bezesporu revoluční mezník. Dáváš nám do rukou plně ekologickou a samoobnovitelnou továrnu o velikosti planety. Jenže co když se nám to vymkne z rukou?“

„Protože to nemáme v rukou, nemůže se nám to vymknout,“ reagovala chmurným vtipem. „Ale čeho konkrétně se obáváš?“

„Učíš L.E.S. plno nových věcí. Co to s ním udělá? Víš, nad čím teď přemýšlí jeho globální mysl? Jaké absolutně nečekané důsledky to může mít? Máme jistotu, že se třeba neinspiroje odolností kovu a celý L.E.S. se nepromění v elektrickou ocelovou džungli?“

„To nemáme,“ přiznala. „Ale musím se přiznat ke své další velké neznalosti, v níž jsem žila dodnes. Pořád jsem nechápala, kdo to se mnou mluví, když vlastně nemluví. Odpověď je prostá: L.E.S. samotný se ještě neprobudil. Komunikuji s jednotlivými částmi jeho vědomí, které bloudí jako rozostřená mračna jeho nitrem. Proto je ta komunikace tak děsně zdlouhavá. Oni vždy někam odplují, a trvá než se jich znovu dovolám. Jsou to nesmírně mocné entity, ale cítím, že pouze nástroje.“

Pevně doufám, že to tak vydrží. Nechci L.E.S. probudit. Rozhodně ne teď. Mám strach, že by mě jeho jediné slovo dokázalo spálit na popel. Představa, že stojíme tváří tvář telepatické planetě, je ohromující, ale i pořádně děsivá. Zřídila jsem si k L.E.S.u s pomocí Louve a Leviera elektronické rozhraní. Kdyby se probudil a oslovil mě, tak převodník vyhoří jako první. Tedy doufám.

Ale je to i lepší v tom, že se mohu připojovat kdykoli a kdekoli. Snad mi to pomůže v porozumění i v tom, abych včas poznala, kdyby se něco začalo měnit.

To, jak bravurně L.E.S. zvládl výrobu urskonxů, mě varovalo. I přes to všechno, co umím a vím, mám velký respekt před něčím, co by mohlo být celoplanetárním vědomím. Takže zvolňuji tempo, budu postupovat velmi pomalu a pokusím se být opatrná jak jen to půjde.“

Že by jí to nějak zarazilo v experimentování, se ale říci nedalo. Hned další den předložila u večeře množství čerstvé zeleniny a ovoce.

„Kdes zase tohle vzala? To přece není rozmražené, ani tekutý L.E.S., nebo se pletu?“ divil se don.

„Řekla jsem si, že to chemické kouzlení s tekutým L.E.S.em je vlastně dávno překonaný postup,“ vysvětlila tajemství Bay. „Když umí tvořit živé bytosti, že by nezvládl papriky? Díky naší doktorce mi došlo, že jsem na to zatím šla zbytečně složitou cestou: snažila jsem se ho něco naučit. On ale umí mnohem lépe napodobovat. Stačilo dát mu k dispozici ukázky potravin, a šlo to prakticky samo, bez vývojových fází. Generoval přímo hotové plody, a jak vidíte, není to kopírování duplikací. Každá mrkev má svůj vlastní tvar, i když je to mrkev.“

„Počkej, done,“ zadržela Luka důstojníka, který chtěl ochutnat. „Vezmu si vzorky. Tohle musím důkladně ověřit. L.E.S. by nám v rámci spektra chutí mohl v dobrém úmyslu podstrčit alkaloidy, viskotoxin nebo podobné lahůdky. Pro něj může být chuť jako chuť.“

„Jsem opatrná,“ ubezpečila ji Bay. „Vzorky jsem nechala přežvýkat Bommově laboratoři.“ Šíbalsky na ně mrkla. „Zatím mě tu nikdo z vás neštvete tak moc, abych se ho chtěla zbavit!“

„Takže odteď budeme mít čerstvé suroviny? Med? Chajkom? Sýry? Obilí? Domácí ovoce? A co třeba víno? Pálivou gečiru? Nebo dokonce maso?“

„Určitě zkusíme i maso,“ kývla Bay. „Chci mu postupně předložit celý sortiment našich zásob. Mám totiž čím dál větší dojem, že všechno co mu ukazujeme, už dávno zná. Jen dosud neměl důvod to dělat. Rychlost vývoje urskonxů je přece ohromující! Možná se na své pravé schopnosti teprve postupně rozpomíná...“

„Což maso! Léky!“ připomněla Luka.

Ale Bay trochu nesouhlasně zavrtěla hlavou. „S léky bych byla velmi opatrná a nechala bych si je až na pozdější dobu, kdy se v L.E.S.ní produkci vyznáme lépe než dosud. A navíc možná vůbec nebudou potřeba...“ Mrkla na doktorku a zlehka mávla rukou jako že o tom nebude dál mluvit.

Toho dne také automaty pod velením androida Leviera ukončily demontáž a likvidaci Sirkimských zničených dopravních strojů. K hořkému překvapení trojice většina kontejnerů obsahovala... bohatství. Rázem bylo jasné, proč nepřijemní sousedé nezkoušeli budovat nějaké sídlo. Ze zlata a démantů by to šlo opravdu špatně.

„Hlavně že tvrdili, jak museli uprchnout narychlo!“ poznamenala Bay. „Ale pro nahrabání skvostů zjevně měli času dost! Done, tvá teorie o tom jak se sem dostali, možná bude hodně blízko pravdy.“

„Co s tím?“ tázala se lékařka pobaveně. „Tvoje kleště, Bay, by ani tohle všechno nezaplátilo!“ Měla pravdu. Na Kawairice měly skvosty hodnotu akorát tak coby případné závaží – čili stejnou jako písek.

„Uložíme to,“ navrhl Ortogon. „Třeba to jednou k něčemu bude.“

„Souhlasím s druhým důstojníkem,“ přitakala Louve.

„Ekvisito, ujmí se toho,“ vydala povel Bay. Robot potvrdil přijetí rozkazu a zorganizoval operaci, v jejímž průběhu byly opuštěné kontejnery nastříkány odolným křemičitým obalem. Než hmota na vzduchu ztvrdla, SUTy vyhrabaly mimo dosah moře rozměrné a hluboké jámy, do kterých byl celý poklad uložen. Když pak úpravňíky výkopy opět zahrnuly, dílo bylo dokonáno. Po prvním dešti se pláň vyhladí a nic nebude připomínat skryté úložiště, jehož poloha bude zachována jen v datových systémech kolonie.

Zbylé nepotřebné věci a chemii stroje naložily do tří transportních sond, které je přenesly do vesmíru na Bommovu palubu. Počítač korábu jimi nakrmil svůj recyklátor, a doplnil si zásobníky surovin. Na bývalém tábořišti Sirkimanů zůstal v soumraku jen stožár s vlajkou, připomínající tragickou zaslepenost bývalých návštěvníků.

*

27 – Špatná varianta

Následujícího dne se však malá společnost vydala výsadkovým modulem zpět do vesmíru. Lékařka s sebou vezla i dvě nová těla, která Bay přes noc „vyloudila“ na L.E.S.u. Urskonxové nejen vzhledem, ale i chováním vzbudili nebývalý úžas. Přestože neprojevovali žádnou vlastní vůli, bez problémů reagovali na běžné verbální pokyny posádky.

„Dokonalí biologičtí roboti,“ konstatoval ohromeně Ortogon. „Což je to, co jednou budeme potřebovat, až nám syntřáci zreznou a doslouží.“ Podíval se významně na Louve.

„Povíme si to, až mě jednou budeš volat, abych ti podala hůl, aby ses mohl projít po pláži!“ odrazila ho androidka pobavenou odpovědí, která měla za následek salvu smíchu.

„Dokonalí, až mě to trochu leká,“ přiznala Luka. „Jsou tak člověku podobní, že asi budu mít problém s tím je pitvat...“

„Nemusíš,“ uklidňovala jí Bay. „L.E.S. mě ujistil, že to jsou prázdné schránky, stejně jako stroj bez vyšší programové nástavby.“ Pak ale varovně vztyčila prst. „Ovšem nemohu zaručit, že neslouží jako výzvědný prvek, který L.E.S. díky naší vlastní vůli vyslal ven z planety.“

„Co to pro mě znamená?“

Bay pokrčila rameny. „Nic. Podporu L.E.S.a musíme brát takovou, jakou nabízí.“

Přelet z povrchu na domovský koráb proběhl naprosto hladce. Bommu je přivítal velmi srdečně, skoro vypadalo, že mu fyzická přítomnost posádky chyběla.

Ukázalo se, že mozek korábu za dobu své samoty nezahálel, a nejen perfektně uklidil a vyčistil své nitro, ale i posílil či optimalizoval různé palubní systémy.

Zatímco Luka se zavřela se svými úlovky do laboratoře, Ortogon zkoumal, co všechno na sobě koráb vylepšil. Bay se spolu s Bommem věnovala kontrole Delkworkovy hibernace. Bylo by špatné, kdyby se Mechanician najednou sebral dohromady a začal dělat problémy.

Při té příležitosti zjistili novou úžasnou věc.

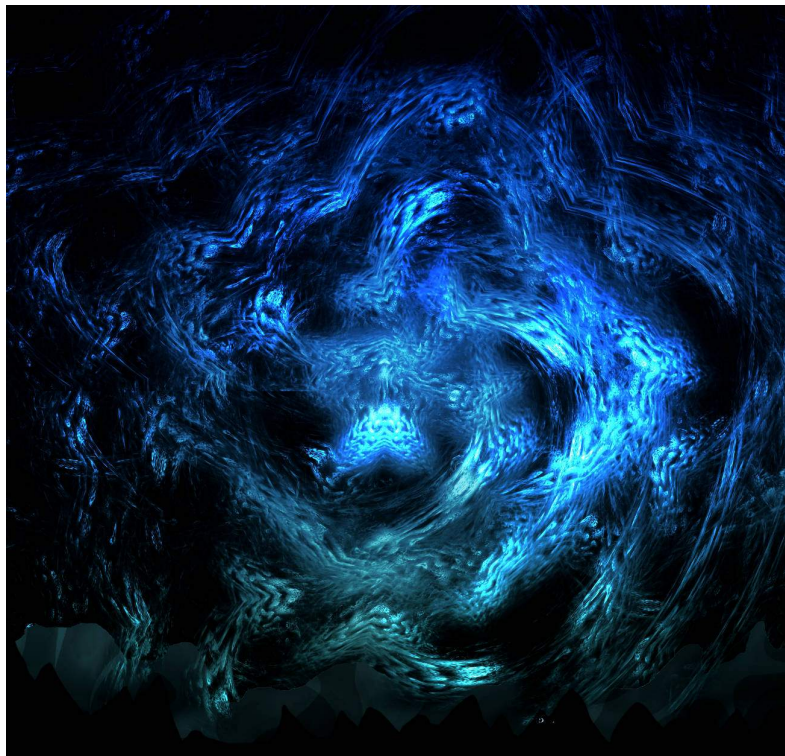
Bommu totiž průběžně zkoumal i planetární oceán. Také v něm nacházel výlučně přisedlý hybridní život, ale když seslal speciálně upravené sondy do velkých hloubek, objevil tam obrovské, minerály nasáklé pralesy.

Nebyly to žádné zkamenělé reliкty, ale živé řasy, vytvářející v temných hlubinách gigantické porosty, které do sebe pohlcovaly soli. Hle důvod, proč je Kawairické moře pitné!

Jenže ještě větší šok způsobila druhá informace. Ukázalo se, že jejich hmota obsahuje – trilibrxium!

V říši věčné noci, kilometry pod průzračnou Kawairickou hladinou, bujely obrovité pralesy, v jejichž nesmírně složitém nitru probíhaly neustálé světelné bouře na důkaz toho, že trilibrxium ani náhodou není mrtvý tabulkový prvek!

„Velký Leptone!“ zvolal don Ortogon, když viděl zprávu. „Narazili jsme na planetu, jejíž cena je nevyčísitelná! Co vím, nikde kromě Xartu se trilibrxium nenašlo. Je jasné, proč se sem Mechaniciané chtějí tak usilovně dostat!“

„Jenže kromě Xart’anů nikdo nedokáže s trilibrxiem aspoň trochu rozumně pracovat,“ namítla ohromená Luka. „Všude možně po Svazu byly tisíce laboratoří, co vedly výzkum téhle bláznivé látky, ale nečetla jsem ani o jediném úspěšném projektu. Co ty na to, Bay?“

Kapitánka mlčela. Tohle byl snad nejúžasnější, ale současně nejděsnější fakt, který dosud objevili. Trilibrxium je nesmírně mocný sluha, ale krutý pán, pokud se vymkne.

„Bay...?“ opakovala doktorka.

„No...“ vydechla jen Bay, když viděla mapu s vyznačením prozatím zjištěných ložisek. „Napadá mě něco horšího: že jsme možná objevili dvojče L.E.S.a: jeho temný protipól...! Kdo ví, jaké ďábelské procesy probíhají v trilibrxiem ovládaných místech, která nikdy nepoznala ani paprsek slunce! Není nakonec pozemní L.E.S. jen projekcí svého hlubinného bratříčka...?!“

„Brrr!“ otrásl se Ortogon při těch slovech. „Dobrý námět na horor!“

Co bylo ještě divnější: holistický graf se při zapracování nových dat sice zatřásl, ale vydržel.

„Tak to už nechápu ani já! Něco nám uniká! O něčem strašně důležitém dosud nevíme!“ vrtěla Bay hlavou. „Až se vrátíme dolů, zkusím se na to L.E.S.a opatrně zeptat.“

„Velkou neznámou zůstává majitel Kawairiky,“ připomněla Luka z laboratoře, která i při práci sledovala hovor komunikátorem. „A jediný, kdo mě napadá, by mohl být Krogg...“

„Já že predikuji horory?“ zvolala Bay. „A co dělá doktorka?“

Možnost nadhozená Lukou by byla značně děsivá. Tagur Smrtiboh, alias Ramos Friore, případně krátce jen Krogg, sám sebe označující za reálného mága, byl nezměrným, a nikterak dobrosrdečným elementem nad celým Svazem planet. Tajemná technologie uzavírací sféry by mohla být jeho rukopisem.

„Řeším to po chvílích s Bommem, ale bez výsledku,“ vyjádřil se k tomu don. „Jev, který ohraničuje soustavu, je složen z mnoha protikladů, pro které zatím nemáme žádné rozumné vysvětlení...“

Ovšem tři nejzáhadnější otázky zněly: kdo je jejím majitelem? Nebo se jedná pouze o relikvii čehosi, co už dávno neexistuje? Za druhé: do jaké dimenze zasahuje, když dokáže odklonit teleport? O něčem takovém žádná teorie teleportu nemluvila! A hlavně: jakým způsobem rozlišuje, koho vpustí a koho ne?

To vše ukazovalo na pravděpodobnost Kroggovy vazby na Kawairiku. Mohl by tedy on být tou hrozbou?

Jenže všichni věděli, že zmíněná varianta je nejspíše chybná. Holistika z principu nedokázala Krogga zahrnout do svých výpočtů. Takže to, nač ukazovala, muselo být něco jiného. Ale co?!

Delkwork by to velmi pravděpodobně věděl. Jenže jeho osobnost byla vymazána, tím pádem nebyla šance zjistit výchozí datovou množinu jeho holistiky včetně správné metody odečtu grafu. Kolonisté naplno poznávali, že i ten nejdokonalejší systém může mít svou odvrácenou stránku.

Po prohlídce systémů korábu Ortogon shlédli hlášení o Mechanicanech za ochrannou sférou. Bommu použil i Delkworkovy detektory,

ale ani s jejich pomocí neobjevil žádné trosky v očekávaných oblastech. Vypadalo to, že se Sirkimanům přece jen podařilo utéci.

„Možná nestáli Mechanicianům ani za pozornost,“ nadhodil.

Snad to byla pravda, neboť dravé stroje se nevzdávaly pokusů proniknout do soustavy. Jejich urputnost naznačovala, že by se jim to nakonec mohlo nějak podařit. Mechaniciané se řídili strojovou logikou, a jistě by neplýtvali časem a energií na něco, kde by jim nekynula ani jiskřička naděje.

Počínání nepřátelských korábů, z nichž každý byl vlastně mocnou autonomní nebiologickou bytostí, bylo velmi zneklidňující. Kdyby se jim skutečně podařilo prorazit bariéru, bylo by zle.

„Šla by posílit pozemní bojová síla kolonie pro případ že Mechaniciané proniknou skrz sféru?“ položil Ortogon dotaz Bommovi.

„Šla, ale nemá to význam,“ zněla odpověď. Don si to nechal projít hlavou. Mozek korábu měl pravdu. Bránit kolonii by bylo zcela jasně nad jejich síly. V případě invaze je jediná šance vrhnout Delkworka do sebevražedného boje, a mezitím uprchnout s Bommem.

„Jasně. Vypracuji příslušné postupy,“ podotkl Bomm ve chvíli, kdy Ortogon otevřel ústa, aby mu vydal odpovídající příkaz. Důstojník se zarazil. Což mozek korábu umí číst i jeho myšlenky? Pak mu to došlo.

„Bay-?“ řekl podezíravě.

Odpověděl mu její smích. „To já, promiň. Byla jsem chvíli Bomm, takže jsem slyšela hovor, a poslala odpověď.“

Don nasadil nesmírně strohý tón. „Kapitánko, soudím žes právě překročila domluvenou hranici v tom jak moc se stáváš strojem. Takže až dokončíš svou práci, zastav se pro pár usměrňujících plácnutí...!“

„Rozumím,“ zněla stejně komisi odpověď. „Přijdu rovnou bez šatů, abys měl větší výběr jejich umístění.“

Don se rozesmál.

„Doufám že tvá odpověď šla jen po soukromé lince!“

„Samozřejmě. Když se neprokecneš, Luka se nic nedozví.“

V Ortogonovi hrklo. „Hele, Bajonetová-!“

Znovu se ozval její smích. „Omlouvám se, milý done. Můj žert už zašel příliš daleko? Dávám zpátečku. Pokud bych přece jen dostala nepřekonatelnou chuť dělat to, co zůstalo nevysloveno, Luka by o tom stoprocentně věděla. Jsem možná chvílemi řádně šilená, ale nejsem podrazák svých přátel.“

Don se chytil za hlavu. „Bay, Bay... tebe kdybychom neměli, museli bychom si tě slepit z kelímků od jogurtu...!“ Chvilku to v sobě zpracovával. „Jak dlouho už to o nás víš?“ zeptal se pak.

„Od chvíle, kdy jste si poprvé mysleli, že nemám oči i vzadu na hlavě,“ padla nelítostně upřímná odpověď.

Don těžce pokýval hlavou. „Ano, kapitánko. Je to tak.“

„Však já vím, a moc vám to přeji,“ řekla úplně vážně. „A neboj, nešmíruju vás Bommovým prostřednictvím, když si myslíte že jste sami. Teda... ne vždycky. Jen když je to zajímavé! Neee! Kecám!“ skončila znovu nezvladatelným smíchem.

„Že já hlupák tehdy vybral ten tvůj obrázek!“ zvolal tragickým tónem Ortogon. „Tak krásně jsem si mohl žít kdybych tě nepotkal! Mohl jsem spokojeně sedět na Skarinze a čekat, až mě sežere konec vesmíru! A místo toho tu vedu předem prohraný slovní souboj s někým, koho jsem tak dlouho probouzel, až jsem ho ZPROPADENĚ probudil!“

„Já si na ten výkres pamatuji,“ poznamenala Bay najednou střízlivě. „Proč sis ho vlastně vybral...?“

„Byl... absolutně jiný než ostatní. Strhující...“

„Byl strašný.“

„Asi jak pro koho. Ke mně ale promlouval, mohu-li to tak říci.“

„Promlouval? Řval! Nadrásala jsem ho čistou nenávistí.“

„Asi právě proto...“ pronesl zamyšleně. „Myslíš, že tím přiznávám nenávist svou vlastní...?“

„Bez obav, můj druhý důstojníku. Kdybys v něm neviděl totéž co já, nezaujal by tě. Konečně sám přiznáváš, že jsme jedné krve...“

„Nepřeháněj. Nemám dojem, že bych chtěl opustit své tělo. Ale pokud to tak cítíš...“ povzdechl don. Pak se protrhl ze vzpomínek a důrazně dodal: „Dost. Už mě nerozebírej.“

„Necítím. Je to tak, jenom ty si to nechceš připustit...“ ukončila Bay spojení. Mlčenlivým pokývnutím mezitím odsouhlasila vylepšení protokolů hibernace Delkworka, které s ní během rozmluvy myšlenkami konzultoval Bommu. „Zapiš to do něj,“ řekla tiše a vstala.

Zpola žertovná a zpola velmi vážná rozmluva s Ortogonem jí přivedla do divné nálady. Bezcílně se procházela prázdným a tichým nitrem korábu, aniž na něj byla připojena, a Bommu na ni nenaléhal. Mlčky se loudala chodbami i sekcemi a nechávala na sebe působit sentiment vzpomínek na dobu, kdy celá vyplašená a zakrvácená zmateně pobíhala labyrintem temných zatuchlých palub a hroučících se oddělení.

„A pak jsi mě uvedla do života,“ poznamenal zčistajasna mozek korábu, který vnímal kapitánčino rozpoložení.

„A tys mi za odměnu ukradl duši,“ pousmála se teskně.

„Přijde mi to tak dávno... je vůbec pravda, že se to stalo?“ řekl.

Bay mimoděk zamrazilo. Tohle nejsou slova stroje. Kdo z nás dvou je víc člověkem, já nebo už on...?

„Nech toho, nebo se rozbřečím,“ zašeptala.

Jenže v tu poněkud vypjatou chvíli Bommu ohlásil nečekanou věc.

„Všem na příjmu. Mechaniciané se teleportovali pryč!“

„Hurá! Konečně je to přestalo bavit!“ zvolala s úlevou Luka.

Jenže Bay se otřásla dotekem zděšení. „Nejásajte. Jsme průšvihů o krůček blíže,“ řekla a poslala komunikátorem rychlý otisk holistického modelu. Ze dvou zbývajících variant se jedna definitivně uzavřela, a dál pokračovala už jen poslední.

Ta špatná.

*

28 – Tíha rozhodnutí

Ortogon chvilku pohledem hypnotizoval graf. Tak se rozděl! Vyhod někde novou odbočku! Ale prediktivní model ho ignoroval.

„Neříkám to vůbec rád,“ vzdychl. „Obzvlášť když se nám na Kawai-rici začíná tak slibně dařit. Ale navrhuji úplnou evakuaci. Sebereme co půjde, a pryč! Tohle bude zlé, když i Mechaniciané utíkají!“

„To není fér,“ zašeptala Louve.

„Není,“ reagoval Bommu. „Ale souhlasím s druhým důstojníkem.“

„Existuje nějaká náhradní varianta?“ ozvala se Luka.

„Zkoušíme to,“ zasupěla Bay. Spolu s Bommem bombardovali holistický model desítkami možností, aby ho donutili vydat nějaké doplňující informace. Bez úspěchu. Odbočky se sice generovaly, ale stále s tím samým výsledkem.

„Ztrácíme čas,“ varoval Ortogon, když marný proces analýzy situace trval již půl hodiny. „Mechaniciani určitě dobře věděli, proč odlétají.“

„V tom to asi bude,“ odsekla znatelně napjatým hlasem Bay. „Víš snad někdo, před čím bychom měli utíkat?“

„Kdybychom věděli, dalo by se reagovat racionálně. Ale právě něco, co včas nerozpoznáme, pro nás může být zničující,“ opáčil don. „Co když kupříkladu sféra kolem soustavy náhle ztratí stabilitu, sevře se a vše co má v sobě promění v neutronovou hvězdu?“

Kapitance přeběhl mráz po zádech, když si připomněla paralelu s příběhem, který již dříve zmínila. Zatajila společníkům, že v něm hrdinové nakonec přišli o svůj ostrov díky kataklyzmatické erupci. Donova slova nyní nabyla nečekaně zlověstného významu.

„S dovolením, Bay,“ vstoupila do komunikace Louve. „Doted jsme se nechali směřovat holistikou. A když je to vážné, hledáme jak ji obejít?“

„Nehledám,“ téměř odsekla. „Zkouším se v tom vyznat!“ Přes nedávno instalované elektronické rozhraní se neprodleně napojila na L.E.S. a pokoušela se zaslechnout jeho názor na prostou otázku: prchnout či zůstat?

Minuty utíkaly v nervózní atmosféře.

„Bay...?“ připomněla se Louve po chvíli.

„Nespím, naslouchám!“ řekla podrážděně, ale ovládla se. „L.E.S. s holistikou nesouhlasí,“ vydechla a odpojila se od přenosové soustavy.

„Sama jsi říkala, že vlastně spí. Třeba jeho jednotlivé komponenty nedokáží situaci posoudit v celém rozsahu,“ namítl Ortogon.

Bay vzdychla. To byly rozumné námitky.

„Dobrá. Posádka, evakuace,“ zazněl na všech kanálech její kovový hlas. „Kolonie? Připravte stroje a materiál k přenosu na Bomma, případně na Delkworka. Done, veď Bomma na nízký orbit, pak ho převezme Ekvisito. Luko-?“

„Slyším.“

„Neříkám to ráda, ale máš asi jedinou a poslední možnost vyměnit si tělo. Takže až přistaneme, chci jasnou odpověď, zda bude tvou volbou urskonxana teď nebo ošetřovna kdoví kdy.“

„Rozumím,“ odvětila lékařka staženým hrdlem.

Bommu mezitím započal přibližovací manévr. Energie, proudící ze zdrojů do mocných gravitačních generátorů, dokázala hladce a obratně pohybovat i jeho obrovskou hmotností. Ortogon v podstatě ani nepilotoval – vše obstarával mozek korábu. Takže jen mlčky dohlížel na manévr a v duchu vroucně doufal, že si možná všimne něčeho, co by je na poslední chvíli zázračně vysvobodilo z prohrávající situace. Třikrát redefinovaný Leptone! Což o sobě nedá vědět ani správce sféry, která uzavírá celou soustavu?!

„Vysvobození je tu,“ ozval se naprosto nečekaně ve velínu příjemný, tichý hlas.

*

29 – Naiahh

Jaký div, že Ortogon vyskočil jako střelený! Bleskově se otočil a ustrnul. Vedle stanoviště náčelníka detekce stála jakási... bytost. Příléhavý oděv, který těsně kopíroval její postavu, byl hotovou symfonií filigránské ornamentalistiky vyvedené nepochybně v nejdražších materiálech, které Svaz planet a jeho okolí znaly. Tuto nádheru korunoval obličej lemovaný černo-rudo-zlatou hřívou, a podle určitých detailů bylo znát, že genom dotyčné osoby se sbratřil s linií dravců poněkud blíže než bývá obvyklé. Přesto – nebo snad proto – byl její zjev v naprosto harmonickém kontrastu démonické něžnosti tak podmanivý, že Ortogon ztratil všechnu řeč.

„Neautorizovaný vstup na palu-!“ reagoval Bommu. Kráska si položila v jemném gestu prst na rty. Mozek korábu skutečně umkl v půli slova, a místo toho dodal: „-prosím všechny do velína, děkuji...“

Vida, tak je to lepší, přikývla mlčky neznámá bytost.

Bay vtrhla do velína jako bouře, protože se muselo díť něco zcela mimořádného: Bommu s ní přestal mluvit! Hned za ní vběhla do řídicího centra i Luka s medikitem v ruce. „Co se-?!“

„Děkuji,“ promluvila sedačka, patřící správně náčelníkovi palubní výzbroje. „Já vás znám, vy mě dosud ne. Napravím to. Pro svět bývalého Svazu jsem sice všekrálovna Zummurr, ale stejně dobře reaguji i na slovo Dejane. A nechci si vás dát k večeri, takže se můžete uvolnit...“

Několik sekund jim trvalo, než pochopili že to buď měl být vtip, nebo svérázný způsob, jakým záhadná bytost komunikuje se svým okolím.

„Kdo jsi...?“ odvážila se Bay otázky.

„Bommu je v pořádku,“ ujistil jí zobrazovač vedle její pravé paže. Kapitánku zamrazilo: tajemná příchozí očividně neodpovídala na to, co zaznělo, ale na skutečné obavy které stály v pozadí vyřčeného.

„Done?!“ zatřásla Luka jemně s důstojníkem, který se teprve nyní poněkud vzpamatoval.

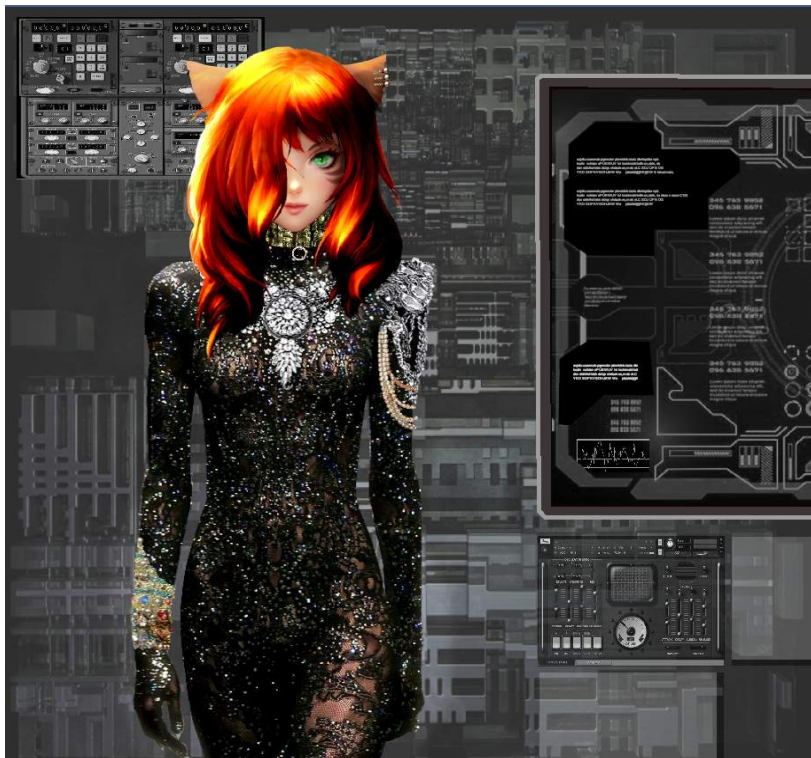
„Výtečně,“ pochválil si informační panel projektoru. „A nyní, když už jste všichni schopni aspoň přiměřené pozornosti, vyslechněte pár slov ohledně naiahh, neboli v unilangu: rozklíčování.“

Celá situace byla tak absurdní, že nikdo z trojice snad ani nedýchal. Vlastně u Luky to platilo stoprocentně.

„Kawairika je moje, a vy jste mými hosty,“ pravil tichým, ale zřetelným hlasem Ortogonův komunikátor. „Jak si Bay pamatuje, pozvala jsem vás. Líbíte se mi, takže jsem vás přišla ve vaší panice trochu uklidnit. Nemám vám to za zlé. Až se časem naučíte trochu lépe číst Mechani-

cianský holistický model, už si poradíte sami. On bere v úvahu plno věcí, které jste přehlíželi...”

Holografický projektor se náhle zapnul a promítl mapu okolního vesmíru. „Já jsem soustava Kawairiky,“ promluvila zničeho nic jedna planetární soustava. „A já zase,“ vmísila se chrochtavým hlasem rudá tečka opodál, „jsem DALŠÍ konec vesmíru. Ušetřím vás odhadování vzdálenosti: jsem pouhých dvacet světelných let daleko...”

„Tohle vám holistika chtěla sdělit. Jak vidíte,“ pokračoval už opět příjemným tónem ovladač ručního řízení u pilotního stanoviště, „Homingský fenomén všechny kolem nehezky zaskočil. Nešíří se jen rychlostí světla, ale expanduje skokem i přes svinuté rozměry. Rozprskává se dál do prostoru a zakládá nová ohniska. Tohle je momentálně nejjzdálenější...”

Nový fakt tedy zásadně mění situaci. Nejen pro Mechaniciansy, kteří to rovnou vzdali a přesouvají se do hodně vzdáleného vesmíru, ale obzvlášť pro zbylé Svazové planety, které jsou rázem ohroženy místo v horizontu roků či desetiletí, tak týdnů či dní. Je to o dost horší, než

zprvu vypadalo, a dá se říci, že Svaz planet, tak jak si ho pamatujete, definitivně přestal existovat...“

Slovo převzalo tričko, které měla Bay na sobě. „Na první pohled se tedy nabízí otázka: jak daleko je třeba uprchnout, aby se dalo mluvit o přiměřeně zajištěném dožití...?“

Bay sebou překvapeně trhla – nestane se každý den, aby část oděvu, který máte na sobě, začala mluvit.

„Otázka je pochopitelně řečnická,“ ujistil je dálkový ovladač projektoru. „Správné řešení zní: neutíkat, bojovat.“

Ze slotu pro externí systémy vykoukl konektor a pravil: „Je zatím vše jasné? Někjaké otázky?“ Krátce rytmicky zacinkal o okraj panelu a dodal: „Luko, posad' se a udělej si pohodlí...“

Lékařka sice netušila, proč by si zrovna ona měla sednout, ale dobře chápala že s bytostí jež stojí před nimi, se dohadovat nedá. Poslušně se usadila do jednoho řídicího stanoviště.

„Co... z toho pro nás plyne?“ řekla opatrně Bay.

„Prakticky nic, a všechno,“ odpověděl uzávěr vstupu do velína, až se překvapeně otočili. „Předně: nemusíte zvedat kotvy, pokud je tento slovní obrat ve Svazovém unilangu srozumitelný...“

„Nešlo by mluvit... normálněji?“ odvážila se kapitánka poznámky.

„Šlo. Ale proč?“ prohlásil pro změnu Bommu. Dejanin smaragdově zářivý pohled pobaveně mrkl. „Bez obav, Bay,“ pokračoval hlas mozku korábu, „Dejane se mě nepokouší znásilnit, zatímco si s vámi povídá...“

Akorát není vůbec jisté, že to jsou Bommova svobodná slova, pomyslela si Bay ostražitě.

„Ne, není,“ reagoval na její myšlenky náčrtový tablet vlevo, a rozpustile zavířil na jednom rohu v blyštivé otočce. „Proto také nevedeme diskusi. Sdělím vám, co nutno, a odejdu.“

„A...?“ vydechl Ortogon.

„A nic,“ převzal řeč velitelský stylus. „Obývejte Kawairiku jak libo. Můžete sem zkusit vzít koho chcete, ochranná sféra už si to přebere. Po posledních událostech jsem jí maličko přeprogramovala.“

„Rozumíme,“ přikývla Bay. „To je ohledně slova neutíkat. A co pro nás znamená druhé slovo – bojovat?“

„To se vás vůbec netýká, bylo pouze informační,“ vysvětlil profilový nosník. „Věci se dostaly do bodu, kdy se s nimi musí poprat jiné síly, než obvykle. Ony už o tom vědí, a soudím, že si s nimi poradí v takovém čase, aby nebyla Kawairika ohrožena.“ Po povrchu konstrukčního dílu pobaveně přeběhly lehké vlnky, jako by se materiál proměnil na okamžik ve vodu. „Ale no tak, Bay... nezkoušej se do mě

nějak dostat. Ne,“ USMÁL se kovový díl nečekaně, „mně to nevadí, ale tobě by to mohlo ublížit.“

Projektor zablikal a nakreslil Kawairiku s projekcí dráhy korábu. „Jste na orbitu,“ řekl jeho zářící obraz, „a já odejdu.“ Dejana se podívala na kapitánku. „S L.E.S.em jsi na dobré cestě. Neobávej se trilibraxia v hlubinách a neobávej se jeho kolektivního vědomí. Zvládneš-li to, najdi jej a zkus poznenáhlu probudit. Hodí se,“ tlumočil hlas projektoru.

Náhle se Dejanina osoba počala stávat víc a víc průhlednou.

„Poslední čtyři věci,“ řekl tiše segment podlahy pod jejich nohama. „Nemluvím s vámi přímo, protože Krogg moc dobře zná můj hlas. Bay, jen prosím neuč L.E.S. neslušné výrazy. A k vaší kolonii se zrovna blíží nová, vydatná bouřka...“

Když dozněla poslední slova, Dejanina slábnoucí vize se úplně vytratila. Setkání bylo u konce.

„A-“ polkla Luka, „co ta čtvrtá-?!“ Ale odpovědi jí bylo jen ticho.

„U Leptona,“ vydechla Bay rozechvěle a spíš spadla než si sedla do křesla vedle doktorky. Nebylo pochyb o tom, že se osobně viděli s bytostí, jež byla nejspíše srovnatelná se zmíněným Kroggem. Co to doopravdy znamenalo, nemohl nikdo z přítomných tušit, natož snad vědět. Ale jednu úžasnou věc, která se bez jakéhokoli náznaku odehrála během divného rozhovoru, Bay přesto postřehla naprosto přesně. Tiše zasténala.

„Jsi v pořádku?“ naklonila se k ní Luka. „Bay. Bay!“ uchopila kamarádku za ramena. Ale vtom kapitánka udělala něco naprosto nečekaného. Chytila doktorčinu ruku a bleskurychle jí kousla do prstu!

„Au, hrome!“ ucukla Luka překvapeně. „Co šílíš, holka-?!“ Jenže vtom jí došla souvislost! Na okamžik ztrnula a pak sama sebe divoce drápla nehty do paže! Ortogon měl v tu chvíli pocit, že se obě dívky naprosto zbláznily. Tím spíš, že Luka vyskočila jako vyhozená katapultem.

„Já cítím! Já ŽIJU!“ zaječela, až všem zalehly uši. Bleskově ze sebe servala halenku a v horečném chvatu si napojila sondy z medikitu. Když spatřila zrychlenou, ale přímo učebnicovou křivku EKG, vyhrkly jí slzy.

„Čtvrtá věc. Jsps,“ použil Ortogon proslulou zkratku, což u někoho jako byl on, znamenalo stav nejvyššího ohromení. Proměnit biologickou podstatu živého organismu? Pro osoby, seznámené s účinností Mechanicianských ošetřoven, by to bylo přípustné. Ale udělat to tak, aby si ani operovaná bytost ničeho nevšimla, jen jakoby mimochodem za nenuceného hovoru?! To už byla fantazie přesahující rámec toho čemu Ortogon dokázal uvěřit. Ale krajně vzrušená lékařka, kterou měl před očima, byla nepopíratelným důkazem toho, že se potkali buď s neuvěřitelnou technologií, nebo rovnou se zázrakem.

„Bommu!“ vykřikla doktorka a její hlas zněl jako řev vyhladovělé šelmy, která konečně spatřila tučnou kořist. „Chci řízek! Jablko! Komitovou paštiku s česnekem! Karouk s medovou polevou! Okurky! Nezeboranské víno! Smažené najroty, pořádně na ostro! Kotel horkého čajkomu! Hnéééd!!“ Na vteřinku zavřela oči, rozpřáhla ruce a dodala téměř šeptem: „A chléb! U Leptona, pořádný krajíc chleba, a láhev vychlazené pramenité vody! Prosíím...!“

„Bommu?“ pousmála se Bay a kývla prstem k doktorce.

„Jsem vzhůru,“ ozval se typický hlas mozku korábu. „Požadované věci dopravím za dvě minuty dvacet sekund! Ale současně upozorňuji, že zmíněná bouřka postupuje k základně na Kawairice. Vzhledem k tomu, že před deseti minutami ještě neexistovala, musí jít o velmi prudkou atmosférickou anomálii. Bude třeba zabezpečit kolonii.“

Jenže trojice ve velínu na sebe upřela zcela jiný pohled.

„Bouřka?!“ vyrazil ze sebe don Ortogon.

„Bouřka-!“ rozzářila se Luka jako supernova.

„Bouřka!“ vyskočila Bay ze sedačky.

„Bommu! Objednávku doruč do modulu!“ vykřikla Luka.

„Velitelé?“ slyšeli Leviera z povrchu. „Máme pokračovat s evakuací i přes bouřku?“

„Zastavit!“ zvolala Bay. „Vracíme se na planetu! Louve Orksalová! Kde jsi? Tentokrát tě chci mít dole!“

„Pohyb!“ cpal Ortogon skoro násilím dívky do kapsle rychlé vnitřní dopravy. „Vezmu si druhou! Sejdeme se v hangáru, skočíme do modulu a praskáme dolů!“ Zabouchl za nimi vstup, a sám pro sebe dodal: „To musíme stihnout!“

*

29 – Doslov jednou větou

A to ještě don netušil, že o týden později nečekaně vyskočí ze svého těla, a Bay neměla ani zdání o tom, že prapodivná loď, která se po dlouhém bloudění odlehlým prostorem přihlásí u ochranné sféry, bude mít na palubě nejen obávaného železného Xartana, ale i Bokweřana jménem Apsa Vanima...

***

Ediční záměr

<p>Knihá devíti tvářů</p>	<p>Všechno začne tím, že se znenadání objeví poutník mezi vesmíry - drakočlovek Jao. Ve stejné době planeta Gorkhann vykročí do vesmíru a vzápětí propukne válka o nadvládu v enklávě, obsahující blíže neurčené množství obydlených i kolonizovaných planet. Seznámíme se s „šedou eminencí“ reálným mágem Ramosem a admirály Lastakarem a Dee Cantem, podle nichž o pozdního později vzniknou dvě zcela odlišné civilizace - jedna technická a druhá duchovní. Spolu s tím vzniká Mechanicerie - říše inteligentních strojů. Ramos, alias Tagur, sám patrně uprchlík, nakonec pojímá plán vytvořit „triumvirát“ reálných mágů.</p>	
<p>Kronika Segorru</p>	<p>Uběhl blíže neurčený, spíše však delší, čas. Nij reálný mág Sogot, jehož zdroj je nejasný, se objevuje na primitivní planetě Segorru. Na pozadí převratných světových politických událostí se odehrává sítet mezi ním a mágy ze zdejších království. V průběhu událostí Sogot přemůže léčku Starodávnych, díky čemuž se objevuje druhý reálný mág, tentokrát „pod Hladinou“, antropoidní šelma Dejane. Planeta Segorr překoná válku a míř k lepším zítřkům. Dejane v závěru pojme podezření, že možná „vznikla“ na objedávku, ale Sogot se k tomu nevyjádří.</p>	
<p>Dostaňte ho outdu</p>	<p>Příběh mladíka Sarda z chudé rodiny, který se nechal naverbovat mezi kosmické výsádkáře Lastakariského impéria. Před složitý výcvik se dostane až do služby, zažije různé zvláštní příhody včetně odvetného úderu reálného mága Krogga (Ramosa), a z nejstrašnější Mechanicianské planety Yiox unese strojevou Entitu, která posléze ovládne kosmický křižník v pokusu o pomstu. Při té příležitosti se Entita tajně zkopíruje na planetu Bokwer.</p>	
<p>Sogot: TNK</p>	<p>Starodávny lovec Zblegd ze světa „pod Hladinou“ se rozhodne pomstít reálnému mágovi Sogotovi a jeho družce Dejane. Rozběhne se složitě střetnutí, kde každá ze soupeřících stran nasadí na šachovnici své zjevné i skryté figury. Sledujeme běh událostí očima zapuzeného druhoroženého prince Kerana, který zachrání princeznu Jakicdrakci z luxusní umělé planety Harbase, čímž se ale stane příčinou rozvratu jejího rodného království. Jakci je unesena, a Keran se stává bojovníkem v náročné hierarchii turnajů, aby ji našel a přivedl zpět. Vše se nakonec podaří, reální mágor zničí Starodávneho lovce a navíc aktivují princeznu Jakci, která ve skutečnosti byla třetí, dosud „spící“ reálný mág. Podle všeho se tak naplňuje pradávny Ramosův záměr.</p>	
<p>Bommu</p>	<p>Zvláštní dívka Bay O' Nett spolu s donem Ortogonem, který má na starosti její „převýchovu“, uprchnou z planety Skaringy na palubě polorozpadlého kosmokorábu. Po různých peripetích potkají Homicingskou flotilu coby memento zkázy, která právě odstartovala takzvaný „konec vesmíru“. Přelstí Mechaniciansy, Bay „probudí“ osobnost řídicího počítače Korábu a naučí se opouštět své tělo. Na planetě Bokweru se Bay do určité míry sblíží s mistrem Asperu. Příběh končí útekem posádky korábu Bommu z planety Bokwer v situaci, kdy se planetární vláda snaží zprávu o „konce vesmíru“ usilovně utajit, aby zabránila globální panice.</p>	
<p>Tilters</p>	<p>Děj probíhá v době, kdy Keran bojuje o princeznu Jakicdrakci. Stejně události vidíme pro změnu z pohledu Aspera Nobilexe, který je přímým účastníkem meziplanetárního Trallongajského turnaje. Boj nejen o převrtnost, ale hlavně o přežití, má kolem sebe množství komplikovaných politických zájmů, které budou mladému Asperovi více či méně zasahovat do života. Budeme přímými účastníky toho, co je pouze letmo zmíněno v „Sogot: TNK“ - boji a porážce starlorda Hórgandéva.</p>	
<p>Vende</p>	<p>Aniž něco ví o tom, že právě začal „konec vesmíru“, vydává se výzkumná loď Vende odhalit, proč mezi koráby v kosmickém „Bernudském trojúhelníku“. Propadne se do jiného vesmíru, kde uvíznuté lodě krutě bojují o přežití, nakonec najde cestu ven, zpět do „domovského“ kosmu. Koráb Vende však mezitím získá vlastní osobnost, evakuuje posádku a prchne do Mechanicerie.</p>	
<p>Drancine</p>	<p>Vracíme se na Bokwer těsně poté, co Bommu s posádkou na krátko odletěli. Elektronýrka Drancine dostane obchodní návrh který nemůže odmítnout a snaží se dopravit zákaznika do Mechanicerie. Po nelehké cestě skrz říši strojů se oba dostanou až na válečnou planetu Yiox, kde jsou svědky nepohopitelného útoku stroji do vesmíru. Skončí na palubě Lastakariského křižníku, kde se dozvídají pravdu o „konce vesmíru“, který těsně předtím propukl. V průběhu seznamu je naznačeno, že Drancinin hyperelektronický společník je nejspíše oním klonem entity, která infiltrovala kosmický křižník v příběhu „Dostaňte...“. Na samý závěr zjistíme, že celý příběh byl z určitého důvodu úmyslně vykonstruovaný reálným mágem Ramosem.</p>	
<p>Xartan</p>	<p>Skrze dobrodružství železného Xartana a jeho důvěrníka Plasticiny Delyth vidíme události, těsně předcházející Homicingskému kataklyzmatu a dozvíme se, jak se mistr Apsa dostal ze zničeného Bokweru. Koráb, na jehož palubě se osoby nacházejí, lovec Delkwork, budou ještě zmíněni později.</p>	
<p>Kawairika</p>	<p>Ocitáme se opět na palubě korábu Bommu, který se vrací k již zmíněné planetě Bokwer, a dozvídáme se o děsném dramatu, které se tam odehrálo. O něco později Bommu prchá před postupující zkázou do vzdáleného vesmíru. Nakonec nachází planetu Kawairiku, aniž tuší, koho ve skutečnosti patří. Tam se posádka snaží vybudovat kolonii pro přežití. Když už to vypadá, že by se mohli usídlit natrvalo, zjistí že „konec vesmíru“ postupuje mnohonásobně rychleji, takže se znovu ocitají v ohrožení. Nastěší se na poslední chvíli objevuje reálný mág Dejane, která je ujistí že zkáza bude včas zastavena. Nemrtvá Luka je vrácena do života, a Bay se zanedlouho poté setká s člověkem co jí miluje.</p>	
<p>Já, Zblegd</p>	<p>Formou automatického psaní, jež zachycuje myšlenky Starodávneho lovce Zbledga ze světa pod Hladinou, se dozvídáme jak to vlastně doopravdy bylo. Ukazuje se, že „konec vesmíru“ je ve skutečnosti Zbledgova pomsta, k níž nevědomky přispěl právě reálný mág Sogot a Dejane. Jsme přímo při tom, když je ničivý fenomén spojenými silami zastaven a je nalezen způsob, jak ho zlikvidovat definitivně. Na závěr Starodávny Zblegd připojuje vážné varování.</p>	
<p>Swarp</p>	<p>Opět uběhl delší, blíže nespecifikovaný čas. Arxen - potomek technicky vyspělých Lastakarijců a Arrinci, potomek duchovně pokročilých Deecantcův, se ocitají na zapadlé planetě Swarp, kde přežívá posádka ztroskotané kosmokorábu. Arxen je „vybaven“ zvláštní hyper-entitou jménem „Štit proti všem ranám“, která byla akterem ve spisu „KDT“. Když se osud ztroskotanců konečně vylepší, objeví se piráti kteří zničí vše co najdou a nakonec troskečnicki zajmou. Spíše komorní příběh se na konci obrací o 180 stupňů - piráti jsou lapeni, vysazeni na Swarpu do vyhnanství, a troskečnicki odlétají s jejich korábem.</p>	
<p>Planeta Mofe</p>	<p>Příběh studenta sociologie, který se zlomyslnou machinací ocitá na námořním plavidle, jež je vysazeno na planetě, která nemá žádnou pevninu, jen nekonečný oceán. On i posádka se tam setkají nejen se zvláštním podmořským ekosystémem, ale i s pozůstatky patrně globálního atmosférického uhlíkového supercompuertu.</p>	